

TANRI'YI ABAYIŞIN

Richard A. Bennett

TANRI'YI ARAYIŞIN

Richard A. Bennett

Çeviren: T.C.

Richard A. Bennett
Your Quest for God
Cross Currents International Ministries
www.ccim-media.com

© 2004 - İstanbul
Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır.

Adres:
Logo:

İÇİNDEKİLER

Önsöz	5
Bölüm 1 TANRI GERÇEKTEN VAR MI?	7
Bölüm 2 RUHSAL REHBERİN GÜVENİLİR MİDİR?	13
Bölüm 3 TANRI NASIL BİRİDİR?	24
Bölüm 4 İNSANLARI NE AYIRIYOR?	31
Bölüm 5 TEMELDEKİ SORUN NE OLABİLİR?	43
Bölüm 6 İNSANLAR NİÇİN BÖYLESİ YANILMAKTALAR?	50
Bölüm 7 TANRI GERÇEKTEN BENİ SEVER Mİ?	57
Bölüm 8 NEREDE YAŞAM BULABİLİRİM?	77
Bölüm 9 TANRI'NIN AİLESİNE NASIL KATILABİLİRİM?	88
Bölüm 10 BUNUN ARDINDAN NE GELİYOR?	97
İMAN KARARIM	105

ÖNSÖZ

Hayat trafik gibidir. Nerelerde yürüdüğümüz, ne tür adımlar attığımız elbette önemlidir. Nedeni basittir; yürümekte olduğumuz yolun ilerisinde bizi ölüm bekliyor. Ama bu, yaşam olabilir. Bunun için yaşam ve ölüm yolculuğunda belirli levhalara ihtiyacımız vardır. Sağlıklı levhalar esenlikli yaşama yöneltenlerdir. İnanığımız Tanrı şu sağduyulu sözü belirtiyor: *“Yol kavşaklarında durup bakın, eski yolları sorun, iyi yol nerededir öğrenin. O yolda yürüyün, canlarınız rahata kavuşur”* (Yeremya 6:16). Elinize ulaşan şu kitap hayat yolunda şaşkınlıklarla karşılaşan, ciddi ruhla yaşam yolunu tanımak isteyen bireye sesleniyor. Ağırbaşlılıkla yolu aşmaya çalışırken, sağa ya da sola sapma kararsızlığında bulunana konuşuyor: *“Yol budur, bu yoldan gidin”* diyen Tanrı'nın sesi (Yeşaya 30:21).

Kitabın baş konusu yetkili çağrışı verene ilişkindir. O kimdir? *“Tek gerçek, tel yol, tek yaşam Ben'im”* diyen İsa Mesih (bkz. Yuhanna 14:6). Sağlıklı, etkili levha işte budur. Mesih'in yolu neyi gösterir? Gerçek kurtuluşu bulanların sağlam yöntemini. Şimdiki geçici varlıktan Tanrı'nın katına, sonsuz cennete ileten kutsallık gönencini. *“Orada cadde ve yol olacak, ona kutsallık yolu denilecek. Murdar insan ondan geçmeyecek. Sadece kurtulanlar için olacak o. Yoldan yürüyenler bön kişiler bile olsa oradan sapmayacaklar”* (Yeşaya 35:8).

Yazar sizi bu yola yönlendirmeyi amaçlayarak içtenlikle teşvik ediyor. Bundan başka ademoğlunun düşüncelerini, arayışlarını ve yanılgılarını belirtiyor. Kutsal Kitap'ın ışığında bunları aydınlatmaya çaba gösteriyor. Tanrı'nın varlığına, isteğine, yarattığı doğa düzenine ilgi çekici yaklaşıma değiniyor. Tarihsel-bilimsel örnekler göstererek Tanrı'nın herkese ilgisini kanıtıyor, insanın yüreğini cesaretlendiriyor. Kitaptaki ruhsal tanıklıklar yaşamın çeşitli katlarından gelenlerin kişisel deneyimidir. Bunlar sizi hem yüreklendirebilir, hem de güçlendirir.

Yeryüzünde güncel konuyu oluşturan doğru-yanlış, gerçek-yanılgı üzerindeki çelişkili görüşleri birbirinden ayırt etmeye çalışıyor yazar. Doğal düzeyde yaşamaktayken iyilik ve kötülük arasındaki sürtüşmelere sürekli tanık olan insana doğrultuyor tezini. Sözü edilen konulara ilişkin daha sağlam anlayışa kavuşmak isteyen herkese bu özlü yazıyı tavsiye ediyorum.

Ramazan ARKAN
Antalya İncil Kilisesi Pastörü

Jeoloji bilgisi yeryüzünün özyaşam bilgisidir. Ne var ki, bütün özyaşam bilgileri gibi taa başlangıca ulaşamaz.

Sir Charles Lyell

BÖLÜM 1

TANRI GERÇEKTEN VAR MI?

Çok çetin görgülerle karşılaşmış biri olabilirsin. Bunlarla savaşırken, “Tanrı beni sevebilir mi?” diye soruşturdun. Hatta O’nun varlığından şüpheye bile düştün.

Kutsal Kitap’ta Tanrı’nın nasıl, ne biçimde var olduğuna gidilmiyor; ne de bunun kanıtlanmasıyla uğraşılıyor. Kutsal Söz şu açıklayışla başlıyor: “*Başlangıçta Tanrı gökleri ve yeri yarattı*” (*Yaratılış 1:1*). Bu çarpıcı bilgi hem basit hem de düşündürücüdür. Tanrı’nın varlığını ve O’nun evreni yaratan olduğunu ilan ediyor.

Yıllar öncesi eşim Dorothy, Avrupa’nın sayılı psikiyatri hastanelerinden birinde önem taşıyan bir görevdeydi. Oradaki doktor-uzman ateist olduğunu savunuyordu. Eşime inancıyla ilişkin sorular yağdırıyordu. O, “Doktor bey” dedi, “Bilgini, uzmanlığımı hürmetle sayarım. Övülen bir üniversite okutmanı-sın. Kendi alanında adın geniş çapta tutuluyor. İzin verirsen, zamanını vermeye yaraşır bir öneride bulunacağım. ‘Ben ateistim’ deyip de sorunu noktalamadan önce, psikiyatri çalışmalarına verdiğin merağa eşit sayılacak bir hayranlıkla Kutsal Kitap’ı araştırmanı salık vermek isterim.”

Yıllar boyu psikiyatri koşullarında umutsuzluk deryasında sürüp giden akılsal düzensizlikle boğuşurken, kurtarıcı İsa Mesih’ten gelen sağaltma gücüyle değişmiş kişiler olarak o yerden ayrılanlara taşıdı eşim uzmanın anısını. Tanrısal dokunmanın hasta akılda sonuçladığı sağalma gelişimini gösterdi ona. Özellikle, şifaları herkesçe bilinen bir-iki hastadan

söz etti. Öylesi değişmişti ki bu insanlar; verimli yaşam yöntemine kavuştu, niceleri hayranlıkta bıraktı. Bunlar Tanrı'yı, kurtarıcı İsa Mesih'i kişisel imanla, deneyimle tanıdı. Bu doktor-uzman konu edilenlerin en çağdaş ilaçlardan, psikiyatri tekniğinin inceliklerinden bile yararlanamadığını çok iyi biliyordu. Bir ateist veya ruh hekimi durumunda bu köklü değişikliklere kafası eremiyordu.

Eşime, tanrıtanımaz olduğunu bildiren bu uzman doktor, tutumunu değiştirdi ondan kendisi için dua etmesini diledi. Bunun yanı sıra, yaşamında ilk kez Kutsal Kitap'ı araştıracağını bildirdi. Bu araştırma yedi hafta sürdü. "Bundan böyle ateizm iddiasında bulunmayacağım" dedi. "Ama başka bir sorunla karşı karşıyayım. Buradan öte güçlüğümlerim intellektüel alanda değil," diyerek sözünü sürdürdü. Tanrı'ya kesin bağlılığın yaşam biçimini değiştirmeyi gerekli kıldığını düşünerek, "Kendimi böyle farklı bir yaşantıya atamaya istekli bulamıyorum!" dedi. "Mesih inancına verilince yaşam yöntemim başka olmalı!" Konu sanki burada kapandı.

Biz Tanrı'ya umudu yitirmedik. Doktor arkadaşımızın kurtuluş sağlığını kabul edebilmesi için Baba'ya yakararak dua ettik. Bu on yıl sürdü. Sonunda umudumuz yeşerdi. Gönderdiği bir mektupta artık yaşamını Mesih'e atadığını, O'na Rabbi ve kurtarıcısı olarak iman ettiğini belirtti. Sevinç dalgaları yüreğimizi okşadı. Gelişim Tanrı Sözü'nün verdiği güvenlikten kaynaklanıyordu: "*Demek ki iman, Haber'i duymakla, Haber'i duymak da Mesih'in Sözü aracılığıyla olur*" (Romalılar 10:17).

Tanrı hepimizin kendisini tanıyabilmemize yardımcı olsun diye, varlığımızın derinine O'nun varlığını tanımlayan vicdan sesini koydu. Bazıları istekleriyle Tanrı'ya inanmamayı yeğliyorlar. Ne var ki, yeryuvarlağında Tanrı'ya inanabilmesi olanak dışı sayılabilecek tek insan yoktur.

Alalım fiziksel dünyayı. Tanrı burada varlığını kanıtlayan birçok gösterge koymuştur. Bilim yirmi birinci yüzyılda evrenin daha önce bilinmeyen birçok gizine ulaşabildi; ulaşıyor da. Herkesi hayran bırakan sayısız yeni buluş, bir

tasarımcı olmaksızın evrenin kendiliğinden meydana gelebilemeyeceğini bilgine de bilgisize de açıkça gösteriyor. Hiç kimse bir uzay mekiğinin tasarlayan, hazırlayan olmadan kendi başına uzaya çıkabileceğini, yeryuvarlağı yörüngesinde dönebileceğini, kararlaştırılan saatte, belirlenen yere yumuşak iniş yapabileceğini savunamaz. Bu ince ve ayrıntılı girişime tasarımcılar, teknisyenler, bilginler hep bir arada katkıda bulunur. İnsan başarısı bazı durumlarda felaketle sonuçlanabilir de. Bu sıradan, güneşin seyri, iklimler, gökadalara (galaxy), yerçekimi yasası, vb birer tasarım ürünüdür Sevginin etkisi-gücü Tanrı'nın tasarımı olmaksızın kendiliğinden gerçekleşemezdi.

Kusurlu düzenin büyük patlama (*big bang*) etkilemesiyle oluştuğuna inanmak, böylesi düzenli bir kuruluşun sadece Tanrı tarafından varlığa gelebileceğine inanmaktan milyon kat daha güçtür. Tasarımlayan olmaksızın sonuçlu bir tasarımın varlığı düşünülemez.

Tanrıtanımaz olduğunu söyleyenler de uzay yolculuğuna koyuldu. Ama uzayda genellikle bilinen düzen ve uyum kurallarını kesenkes benimsedi. Bunları bir yana itip, biz ateizmin kurallarına bağlıyız deselerdi herhalde yeryüzüne geri gelemezlerdi. Ateistler doğa kurallarına bağlılıklarını öne sürerler. Ne var ki, hiçbir kural kendiliğinden oluşmadı, rasgele meydana çıkmadı. Kuraldan söz edildiğinde, onu düşünen ve saptayan olduğunu tanımak gerekir. Her kuralın gerisinde onu tasarımılayan bulunur.

Atomun patlamasıyla oluşan kuvvetin ve salıverilen gücün etkisinden doğan dehşet genel bilgidir. Buna karşı güneşin her saniye her yöne saçtığı kuvvet beş milyar atom bombasının patlamasıyla eşitdeğerdir. Dahası var; güneşten öte uzayda kuvvetini salıveren çok daha güçlü, daha büyük yıldızlar var. Bunların ne sayısı, ne de akla hayale gelmez etkinliği bilinebiliyor. Sayıları milyarlar dolayında. Ama bunlar bilinmeyen uzayın belirli bir sınırı içinde. Oradan öte daha neler var! Bazı gökadalara (galaxy) saçtığı enerji bizim güneşin verdiği enerjinin milyarlar kat üstünde. Kuvvet, kuvvet, kuvvet! Gücü sınır bilmeyen Yaratan düşünülmeden, bunca kuvvetin

kökeni, başlangıcı acaba neredendir?

Şu şaşırtıcı düzen, akli düşünceyi sınırla kısıtlanamayan bir tasarımılayana götürüyor. Biz O'na kuralları, yasaları oluşturmuş, onları yöneten Tanrı, ya da Allah diyoruz. O, düşünceyle sınırlanamayan gücün kökeni, ölçülemeyen yeteneğin kişiliğidir. Kutsal Söz'de kutlandığı gibi:

*“Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta,
Gökkube ellerinin eserini duyurmakta,
Gün güne söz söyler; gece geceye bilgi verir.
Ne söz geçer orada, ne de konuşma.
Onların sesi işitilmez.
Ama sesleri yeryüzünü dolaşır,
Sözleri dünyanın dört bucağına ulaşır”*
(Mezmun 19:1-4).

“O'nun göze görünmeyen nitelikleri —başlangıcı, sonu olmayan gücü ve tanrılığı— dünyanın yaratılmasından bu yana yapılan işlerden anlaşılmakta ve açık açık görülmektedir. Onun için, hiç özürleri yoktur”
(Romalılar 1:20).

Öyledir; herhangi bir köşede, herhangi bir kişinin Tanrı'yı yadsımaya hiçbir özürü yoktur.

Bu sınırsızlığı, bu gücü, bu düzeni tasarlayan sağduyulu insan ne denli küçük ve önemsiz bulur kendisini! Tanrı'nın önümüzdeki eserleri bize kendimizi göstermekte, iç alemimizi sergilemekte.

Kral-peygamber Davut ruhunun tepkisini dile getirir:

“Göklerini, ellerinin yapıtını, oraya koyduğun ayı ve yıldızları görünce sordum: İnsan nedir ki, onu anasın? Ademoğlu nedir ki, ona ilgi gösteresin?”
(Mezmun 8:3-4).

Şu çağda, yıldızlarla örtülü göklere ilişkin bilginiz geniş kapsamda artmış bulunuyor. Dev çapta teleskoplar uzayla ilgili görüş yeteneğimizi yarım milyon kez kolaylaştırdı. Uzay gemileri dolaştıkları irak köşelerden yeryuvarlağına tertemiz resimler gönderebiliyor. Bu parmak ısırtan gelişimlere tanık olan bizler de, Mezmur'u yazan Davut'la birlikte şaşkınlığımızı dile getirebiliriz: *"Olanların topunu yaratan Tanrı benim gibi önemsiz bir yaratıkla nasıl ilgilenir?"*

Dahası var. Teleskop çağı aynı zamanda mikroskop çağıdır. Bugün bildiklerimiz arasında, o görkemli evrenin yanı sıra bir de küçücük ölçekte beliren, ancak ve ancak mikroskopla görülebilen nesnelere bulunur. Bunlar, uzaydaki yıldızların ululuğı yanında akıl almaz küçüklüktedir. Mikroskop ötesi varlıkların gizini ışık gücü bile gösteremiyor. Uzun süreden beri bilinen laboratuvar mikroskopunun başaramadığı işi elektron mikroskopu açıklayabiliyor; bilginlere sonsuz-küçük varlıkların içerdiği güzelliğı, tasarçizimini, gücünü ve tarihçesini gösteriyor.

Bu çarpıcı gerçeğin ışığında, evrenlerin Rabbi benim gibi önemsiz bir varlığı nasıl düşünebilir sorusuyla uğraşmaya son verebilirsin. Nükleer fizikçiler sana sonsuz küçüğün taşıdığı önemi açıklıyor; evrenin bu yaratıklar ve görkemli varlıklar etkinliğiyle şaşılacak uyum kapsamında işlerliğini belirtiyor. Atomun nötron ve proton ajanlarını yaklaşık üç santimetrede 1/12 trilyon arasında değıştirirsek yeryuvarlağı düzenli özdek (madde) olmaktan çıkar, kozmik nükleer bir patlama oluşabilir. Gerçek budur; Tanrı'nın kurulu düzeninde sonsuz küçükle kavram dışı büyüğün önemi eşittir.

İçimizde taze bir güvenin duygusu parlar: *"İnsan nedir ki onu anasın? Ademoğlu nedir ki, ona ilgi gösteresin?"* Ademoğlunun boyu bosu mudur onu önemli kılan? Kuşkusuz değıil! Tam tersine, kişiyi Tanrı'ya önemli kılan değıer bambaşkadır. Hem de Tanrı bunu açıklıyor; gözünde niçin değıerli birer varlık olduğumuzu bize tanıtıyor. Yaratılış bize Tanrı'nın tasarçizimini, zihnini, yasalarını, egemenliğini gösteriyor; ama Tanrı kendisini apayrı bir yöntemle açıklıyor.

İnsansal, fiziksel sınırları aşan sevgisiyle. Ademoğlu yararına en üstün iyiliği tasarlayan Tanrı budur. Bu Tanrı'yı bulabilmek için ruhsal haritan kesinlikle bel bağlanılır bir harita olmalı.

DUR ve DÜŞÜN

1. Havaya bir avuç demir dışığı atsan, bunların işler bir saat olarak kucağına düşmesini umabilir misin?
2. Şu parmağı ısırtan kusursuz düzenin kendi başına, yaratan Tanrı olmaksızın biçimlenebileceğini düşünebilir misin?
3. Kusursuz düzenin Yaratan-Tanrı'ya, O'nun tasarçizimine, yasalarına, gücüne tanıklık etmekte olduğunu varsaysak da bu bilginin seni Tanrı sevgisine yöneltebileceğini tasarlayabilir misin?

Kapkaranlık bir mağaraya elinde bir fenerle giren, orada kolaylıkla ilerleyebilir.

Plato

*Doğa, mağaranın girişinden görülen sönük bir ışıktır.
Tanrı Sözü fenerimizdir.*

A. H. Strong

BÖLÜM 2

RUHSAL REHBERİN GÜVENİLİR MİDİR?

Bir süre önce haber bültenleri bir uçağın yolcularıyla birlikte mahvolmasının nedenini yanlış radar sinyaline dayadı. Bu korkunç bir kazaydı; ama bireylerin kendilerini felakete sürükleyen bir yaşamsal radar sistemine bel bağlamaları daha da korkunçtur.

Her çağda olduğu gibi şimdiki dönemde de yeryuvarlağında bir sürü çelişkili ve kafa şaşırtıcı sesler duyulmakta. Her biri Tanrı'yla ilgili rehber olduğunu savunmakta. Acaba hangisinin gerçek olduğunu nasıl bilebileceğiz? Diri Tanrı'yı ciddi tutumla arayanlardansan, yanlış pusulayla yolunu bulmaya çabalama. Bu, ateşle oynamaktır. Konu senin kendi sonsuzunu ilgilendirir.

Bir düşünür-devlet adamı şu gözlemde bulunuyor: "Tanrı Sözü şaşırtıcı nitelikte özgünlük damgasını taşıyor. İnsan aklının kavrayamadığı bir uzaklık onu iddialı bütün yazılardan ayırıyor." Başka bir devlet adamı da şöyle diyor: "Tanrı'nın insan soyuna vermiş olduğu benzersiz bir armağanıdır O'nun diri Sözü." Daha pek çok önemli kişi bu kapsamda konuştu. Onu araştıran gerçekçi insan bunun kendine özgü bir kitap olduğunu anlamakta güçlük çekmez. Kral-peygamber Davut

Kutsal Söz'e nasıl güvendiğini şu betimsel dille anlatır: “Söz’ün adımlarım için çira, yolum için ışıktır” (Mezmun 119:105).

Çağlar boyunca taa günümüze dek ademoğulları, Havva kızları Kutsal Kitap’a yaşam rehberi olarak baktı. Kutsal Kitap’a düşman kesilenler buna güveni sarsmak için her çabaya koyuldu, hem de koyuluyorlar. Tüm uğraşlar havanda su dövmekle eşit kaldı. Tanrı Sözü bütün çağlarda sapasağlam durdu, dünya eserleri arasında kendine özgü yeri korumakta güçlük çekmedi. Ademoğullarının güvene gereksinimi vardır. Temel güvenlik Kutsal Kitap’tan kaynaklanır. Onu esinleyen Tanrı defalarca ona mührünü bastı, ona ‘Tanrı Sözü’ dedi. Kutsal Kitap’ın sayfalarından, edebiyat eserleri arasından bilgi kovalayan ciddi bir araştırmacı şu nesnel (objektif) sonuca varmakta güçlük çekmez: “Tüm Kutsal Yazı Tanrı esinlemesidir” (II Timoteos 3:16).

Yeryüzünün her köşe ve bucağında Kutsal Kitap’ı kendi dilinde okuyan ya da kasette dinleyen çeşitli insanlar onun bireyi Tanrı’ya yönelttiğini anlıyor. Elbette, onun güvenilirliğini gidermeye didinen güçler boş durmuyor. Ama güçlü sayılan toplar tanrısal kaleyi sarsamıyor. Kutsal Kitap tek bir yazarın kaleminden çıkmış olsa, konusunda düzenli denebilecek aşamalar belirirdi. Ne var ki, kitaplar kitabı tek bir yazarın çabası değil, tersine çeşitli kültür ve geçmişten gelmiş yazarların sunduğu yapıttır. Bunlar bin altı yüz yılı kapsayan zaman döneminde yaşadı. Buna karşın Tanrı gerçeğini düzenli, uyumlu, gelişimli biçimde tüm çağlara sundu. Bu kendiliğinden küçük dili yutturacak bir olgudur.

En azından bunun kadar önemli sayılan arkeoloji arayış ve buluşlarından söz edilmeli. Arkeoloji bilimi geçmişe ışık tutan çok önemli bir uğraştır. Bu çalışmaların ışığı altında Kutsal Söz’de konu edilen pek çok olaya, tarihsel belgeye yaklaşım hem yararlı, hem de verimli olmuştur. Şu anda arkeoloji araştırmacıları birçok yerde kazıyla uğraşüyor, Tanrı Sözü’nü kıyasıyla kınayanların ne denli aldandığını kanıtlarla gösteriyor. Bu kitabı seven ve sayanların çağdaş arkeoloji bilimine ve buluşlarına borcu belirtilmeli.

1868 yılında bir Alman bilgini Ürdün'ü ziyaret etti. Bu ülke Eski Antlaşma döneminde Moab'tı. Adı Klein olan bu uzman taş bir anıta rastladı. Otuz dört satırdan oluşan, o dönemin kralı Meşa tarafından yazılan bu tarihsel belge kral Meşa'nın İsrail'e başkaldırmasını dile getiriyor. İsrail'in kralları Omri ve Ahab'tan söz ediyor. Bu krallara Eski Antlaşma sayfalarında rastlanır. Hem arkeoloji, hem de Eski Antlaşma kaydı İsrail krallarının Moab'a karşı baskısından söz etmekte. Bu, yüksek sayıda Kutsal Kitap belgesinin doğruluğunu gösteren kanıtların bir tekidir.

Gerçekten, Kutsal Kitap tüm İnsanlığa Seslenen Tanrı Mesajıdır.

Bu çeşit kanıtlara karşın Kutsal Kitap konusunda şüphe kurdu eğleştirenler eksik değil! Uğraşlarını salt eleştiriye yöneltenler her çağda olumsuz savlarını sürdüre gelmiştir. Hiçbir kanıtla gerçeğe inanmayanların yanı sıra gerçeği sevinçle kucaklayan bilginler-düşünürler de vardır. Bunlar Tanrı Sözü'nün öncesiz ve sonsuz çağları kapsayan kaynak olduğunu değerlendiriyor. Kutsal Söz zaman ve mekan sınırlılığının ötesine giden tanrısal belgedir.

Bunu bir örnekle açıklamak gerekirse, bilimin yeryüzünde varoluşumuzun nedenini anlatamamasına, öte yandan da yaşamın bitiminde neler olacağını kestirememesine değinebiliriz. Yine, bilim yaşamın gizini çözemez; insan canının değerini bildiremez. Bilgin ya da sıradan kişi ne denli akıllı-öğrenimli olsa da fizik ötesi bilgiyi edinebilmek, sınırı olmayan gerçeği çözebilmek için tanrısal aydınlatmaya gereksinimlidir. İnanlı bir bilgin, Fransız Blaise Pascal (1623-1669) şöyle demişti: "*Mantığın, usavurmanın en üstün başarısı bu yöntemlerin kendi sınırlılığını tanımaktır.*" Varlığımızın temelde yatan sorunlarına Tanrı Sözü'nün yönlendirmesi olmaksızın erişemeyiz.

Kutsal Kitap'ın Tanrı Sözü olduğunu kanıtlayan önemli iki göstergeye dikkati çevirmemiz gerekir.

İlki, pek çok kişiyi hayrette bırakan peygamberlik bildirimlerinin gerçekleşmesi. İkincisi de, onu ciddiye alanların yaşamında kesin ve tümleç etkileme.

Kutsal Kitap'ın Peygamberlikle İlişkili Doğruluğu

Hepimizin derininde gelecekle ilgili bir merak duygusu bulunur: Gelecek nasıl olacak? Kutsal Kitap geleceğe ilişkin en önemli olayların bildircisidir. Bunların birçoğu girift ve merak uyandırıcı ayrıntılarla sunuluyor. Ama kuşkulu kişi sorabilir: "Nasıl bilebiliyorsun?" Bunun yanıtını bir örnekle anlatalım: Daha önce hiç ziyaret etmediğin kırsal bir bölgede tatildesin. Sağa sola yürüyerek bu yeri araştırıyorsun. Elinde sana rehber olabilecek bir harita var. Dünkü gezide haritayı kesenkes güvenilir buldun. Bugün başka bir patikayı izlemekle ilgileniyorsun. Önünde hiç bilmediğin arazi var. Haritada verilen bilgiye göre, sola dönersen bir ormanlığa rastlayacaksın; orada oldukça büyük bir gölle karşılaşacaksın. Bu gölü görmekle ilgileniyorsun. Ne yapacaksın? Kuşkusuz haritada gösterilen yöntemi izleyeceksin ve sola döneceksin. Biri bunun nedenini soracak olsa herhalde, dünkü gezimde haritanın verdiği bilgiye dayanarak yürüdüm, verilen bilgiyi doğru buldum diyeceksin. Hiç bilmediğin o yeri harita sana doğru biçimde bildirmişti.

Kutsal Kitap'ın en çarpıcı özelliklerinden biri, daha gerçekleşmemiş olaylara kesin yerindelik ve yanılmazlıkla peygamberlik etmektir. Gerilere uzanıp çok önceden bildirilmiş gelişimlerin daha sonra kesenkes gerçekleştiğine tanık oluruz. Olaylar yüzlerce yıl önce peygamberlerce açıklandı, sonradan da yerini buldu.

Bu peygamberliklerin olağanüstü bir amacı dikkatten kaçamıyor: Gelmiş geçmiş halkları, toplumları, İsrail ulusunu ve Orta Doğu ülkelerini içeriyor. Bunlardan da önemli bir göz-

lem, Mesih'in gelişiyle ilgili yüzlerce önbilim ve peygamberlik açıklamasıdır. Bu gerçekleşmeler bugün tarih olmuştur. Örneğin, Mesih'in erden bir kıızdan doğacağı olaydan yaklaşık yedi yüz yıl önce bildirildi (bkz. Yeşaya 7:14; Matta 1:29), peygamberin ayrıntılarla duyurduğu gelişim bildirildiği gibi gerçekleşti. Bu sıradan yüzlerce peygamberlik sözüne işaret edilebilir.

Bu bütünlemelere bakıldığında, Kutsal Kitap'ın şu dönemin ilerisinde 'olacak' dediği olayları saygıyla, korkuyla bekleriz. Zaten olaylar zinciri Kutsal Kitap'ta bildirildiği gibi bir askerlik düzeniyle art arda gelişiyor. Bugün Kutsal Kitap'ı okuyan sanırsın ki yarınki gazeteyi okumaktadır.

Eski Antlaşma'daki peygamberlikler üzerinde uzman sayılan bir tanrıbilimci, orada teker teker konu edilen önbilime dikkatimizi çektikten ve Mesih'in yeryuvarlağına insan bedeninde geleceğini duyuran peygamberlik belgelerine değindikten sonra çekici nitelik taşıyan bir soru soruyor: Gelmiş geçmiş din kurucuları arasında hangisinin insanlığa geleceği daha önce bildirildi? Halep orada ise arşın burada diyerek çeşitli din bağlılarını peygamberlerinin gelişini açık ve belirgin biçimde bildiren tanrısal bir önbilimi göstermeye çağırıyor. Hiçbir din kuşağında böyle bir belgeye rastlanamadığını kesenkes kanıtlıyor. şu ilerleme çağında bilgisayarların verdiği önyargıya dayanarak herhangi bir ülkede seçim sonuçlarının hangi yöntemi izleyeceği bildiriliyor. Kuşkusuz, bunların tanrısal bildiriye gereksinimi yoktur. Bir seçimde kimin, hangi partinin önde geleceğini açıklayan seçim sandığı sonuçları ön bilgidir. Vakit vakit bunlar da aldanabiliyor. Gelgelelim daha ileri zamana. Belirli bir partinin otuz yıl sonra başbakan adayını kim olacak sorusunu doğru ve kesin biçimde yanıtlayabilen bir anket ajanına hiçbir yerde rastlanamaz. Bu aday nerede doğmuş, annesi-babası kimdir, ilerideki yaşamını nasıl belirleyecek, ne zaman ölecek, vb. Bu tür sorular gülünç olur, değil mi? Bu sıradan başka bir soruyu biçimlendirelim: Bin yıl sonra Orta Doğu'da neler olacak? Hangi devletler batacak, hangi kentler viran olacak, vb?

Bu gizleri bildiğini savlayan biri çıksa bile, ona yeni

yeni sorular doğrultularak kafasındaki gerçek payı enikonu araştırılacak. Önbilimi olduğunu savunanın şarlatanlığı çok geçmeden anlaşılacak. Topyekün önbilim sadece Tanrı esiniyle tümlenir. Sonu önceden bilme ve bildirme özelliği salt Tanrı'ya özgüdür. Başka hiçbir kaynaktan bilinmeyen, rastlanamayan böylesi ayrıntılı bilginin kökeni salt Tanrı olabilir. Akli şaşırta bu tür bilgiye rastlanan tek kaynak Kutsal Kitap'tır.

Bu dönemde, Orta Doğu'nun sayılı liman kentlerinden Sur (Lübnan'da) geliyor akla. Kutsal Kitap'ta Tanrı bu kente ilişkin bazı önemli bilgi iletmiştir. Nesnel gerçekle ilgilenen düşünür *Ezekiel 26:3-21*'yi okusun, bildiği her dilde bu Söz'e baksın. Ardından ciddi bir Ansiklopedi'ye başvursun. Her iki yerde aynı olayla karşılaşacak: İlki 2600 yıl önce verilen peygamberlik Sözü, ardından son yıllarda düzenlenen Ansiklopedi.

Peygamberlik: Aşağıdaki olaylardan çok önce Tanrı Sur'la ilgili çalkantılı geleceği bildirdi. Şu sözlerle:

“Ey Sur! Sana karşıyım...Ulusları senin üzerine saldırtacağım. Sur'un duvarlarını yıkacak, kulelerini yerle bir edecekler.”

Bu çarpıcı duyurunun yanı sıra, o namı kentin kurulduğu yer *“kökten kazınacak, çıplak bir kayalığa dönüştürülecek”* doğrultusunda bir yargı da duyurulmakta. Daha da ileriye gidilerek şu gelişim bildiriliyor: *“Taşlarınızı, kerestenizi, toprağımızı denize atacaklar.”* Ve aklın kestiremeyeceği bir peygamberlik: *“Balıkçıların ağ gerdikleri bir yer olacaksınız”* (*Hezekiel 26:3,4,12,14*).

Ve dikkatimizi **tarihe** çevirelim: Açacağımız bir Ansiklopediden, Babil İmparator'u Nebukadnetzar'ın Sur kentini yerle yeksan ettiğini öğrenebilirsiniz. Hisarlarını, kulelerini Kutsal Söz'de önceden bildirildiği gibi harap etti. Daha sonra Büyük İskender o eski kenti kökten kazıyarak çıplak bir kayalığa dönüştürdü. Ardından, karayı adıyla birleştirmek için yıkılan kentin molozlarıyla denizi doldurdular.

Tıpkı önceden peygamberlik edildiği gibi: Taşlar, keresteler ve toprak yığını hep denizi doldurdu. Günümüze dek o görkemli Sur kentinin kalıntıları denizin suyu altında gömülüdür. RAB Tanrı böyle olacak demişti —Kutsal Söz’de— ve aynısı oldu. Sur bugün bir kenttir; ama o önceki başı yukarda kent değil! Eski kentin kesin yıkımı 1291’de bütünlendi.

Bugün Sur’u ziyaret eden, sözü edilen peygamberliklerin akıl almaz biçimde yerini bulduğuna tanık olur. Birkaç balıkçı kulübesi bu küçük yerin başlıca manzarasıdır. Balıkçı kayıkları denize açılıyor, ağlar kayalarda kurutuluyor. Böyle bir geleceği insan öngörüşü bildirebilir miydi? Nasıl viran oldu derisine sığmayan Sur? Kutsal Kitap’ta haber verilmişti bu gelişim.

Bir tarihçi-arkeolog Sur’la ilgili yedi peygamberliği bugünün Sur’u ile karşılaştırıyor. Ezeziel’in önceden duyurduğu peygamberliklerin rasgele söylendiğini, rasgele gerçekleştiğini öne sürecek olan bir şüphecinin doğruluk olasılığını da hesaba vurarak şu gözlemde bulunuyor: Varsayalım ki, Hezekiel kendi gününün Sur’una karşı kin besleyerek bu sözleri kafadan attı, okuyucuya zekasının keskinliğini yutturabildi ve bu yedi peygamberlik bildirisi upuygun tümlendi. Konusu edilen araştırmacı-uzman, insan düzmesi böyle bir bildirin gerçekleşebilme olasılığına, 75 milyonda bir olasılık tanıyor. Kutsal Kitap peygamberliklerinin doğruluğu bu tür kanıtlarla da belgeleniyor.

İsa Mesih’in dünyamıza gelişi ve bunun nasıl olacağı Eski Antlaşma’da çeşitli açıklamalarla bildiriliyor. Bu doğumu kaleme alan öğrenci Matta daha önce bir gümrük memuruydu. Peygamber açıklamalarının dört ayrı durumda nasıl gerçekleştiğini yine insanın aklını çalan kesinlikle anlatıyor. Bunlardan biri okuyucuyu Mika’nın peygamberliğine taşıyor. Mika kendi döneminin haksız-adaletsiz yöneticilerini sert dille kınarken, halkı hakça yönetebilecek kimse bulunmadığına içi sızlıyordu. Bu yürek burkucu durumla boğuşurken Tanrı peygambere parlak geleceği gösterdi. Halka adalet-doğruluk kapsamında bir yönetici göndereceğini bildirdi. O’nun kim olduğunu, nerede doğacağını kesenkes anlattı:

“Ancak sen ey Beytlehem Efrata, Yahuda binleri arasında küçük sayılırken, İsrail’i benim adıma yönetecek olan senden çıkacak. O’nun çıkışı eski vakitten, ezeli günlerdendir” (Mika 5:2).

Tanrı Mika’ya, özlenen Yönetici’nin Efrata Beytlehemi’nde doğacağını bildirdi. Çok ilginçtir; ülkede iki Beytlehem bulunuyordu. Öbürü, Zebulun yöresindeydi (bkz. *Yeşu 19:15*). İsa’nın hangi Beytlehem’de doğacağı da kesinlikle bildiriliyor. Ayrıca İsa, ailesinin bulunduğu Nasıra’da doğmayacak, ama Efrata Beytlehemi’nde doğacak. Bunun nedeni de ilginçtir: Roma İmparatoru yazılı bir buyruk çıkardı, genel sayım ilan etti. Her ailenin atasıyla ilgili kente giderek orada sayılmasını buyurdu. Meryem’le Yusuf’un kökeni Beytlehem’de olduğundan bu yere yolculuk ettiler. Böylece İsa’nın dünyaya gelişi Beytlehem’de oldu. Önemi az bir Yahuda kasabası. Meryem İsa’ya hamileydi; giderlerken yolda doğum yapabiliyordu. Hayır; Beytlehem’e vardılar ve Meryem orada doğum yaptı. Çünkü Tanrı peygamber Mika’nın kalemiyle bunu bildirmişti. Eski Antlaşma’da İsa’nın gelişiyle ilgili pek çok peygamberlikten bir tanesidir bu. Tanrı orada şunu bildirir:

“Sonu taa başlangıçtan, henüz olmamış olayları çok önceden bildiren, ‘Tasarım gerçekleşecek, istediğim her şeyi yapacağım’ diyen BEN’İM” (Yeşaya 46:10).

Şimdi yine:

“Olup bitenleri çok önceden bildirdim, ağzımı açıp duyurdum. Ansızın yaptım ve gerçekleştirdim... Bunları size çok önceden bildirdim, olmadan önce duyurdum. Yoksa ‘Bunları yapan putlarımızdır, olmalarını buyuran oyma ve dökme putlarımızdır’ derdiniz” (Yeşaya 48:3,5).

Tarihsel gelişimler Eski Antlaşma’da Tanrı’ca bildirilen

bu peygamberliklerin kesin sonuçlamayla %100 tümlendiğini gösteriyor.

Kutsal Kitap'ın Yetkin Etkisi

Kutsal Kitap'ın Tanrı Sözü olduğunu kanıtlayan başka bir gösterge, bunun yeryuvarlığında yadsınamayan etkisidir. Kişisel, kültürel, toplumsal, etiksel bakımdan Kutsal Kitap'ın mesajı insan soyuna başka kaynaktan gelemeyen bir yükselme getirmiştir. Bunun yayıldığı, okunduğu yerlerde cana değen etkisi her köşede duyulur.

Elinizdeki kitap baskıya verilmeden önce bir dost bizi ziyaret etti. Birlikte kitabın metnini gözden geçirdik. Bu arkadaş tez heyecanlanan biri değildi. Yedinci bölümü okumaktayken içtenlikle ağlıyordu. İki kez okumayı durdurarak Tanrımız'a şükür duası yükselttik. Orada belirtilen Tanrı sevgisi bize hamt duygusu getirdi. Birlikte Tanrı'ya teşekkür ettik; insana katlanışı, lütfu ve sevgisinin her tür armağanıyla yaşamı donatan sağlayışları için kendisine ne denli borçlu olduğumuzu anlattık. Oracıkta Tanrı'nın canı ihya eden huzuruyla içimiz sevinç doldu. Daha sonra yeniden buluştuk.

Arkadaşıma o gün önemliydi. Bir yıl önce zevki okşayan lüks bir apartmanda yaşıyordu. Tek başınaydı. Ama bugün bulduğumuz yer basit bir konuttu. Önceki yerin tüm güzelliğine karşın bu ona sevinç getiremiyordu. Hem de öylesi bir ruh çalkantısındaydı ki, yaşamın tadı kalmamıştı. Mutluluğa kavuşmak için bedeninin bütün iştahlarını karşılıyordu. Kokaine tutulmuş, bu alışkıya oluk oluk para akıtıyordu. En çok aranan viskiler güncel alışkıydı. Cinsel ilişkiler hesapsızdı. Yıllar boyu bir ülkeden öbür ülkeye, kara parçalarına gider, namli kişilerle koklaşır, yersel servetin neler yapabildiğini görürdü. Varlıkta yüzenlerin dünyasında eğleşirdi. Unutamadığı o gece yalnızlık baskısı taa derinlerine çökmüştü. Bu yalnızlıkta, tek düşüncesi boğuşmakta olduğu umutsuzluktu. Ve içinde yaşadığı dünyadaki kudurganlıklar, çalkantılar.. Acaba bir çıkış yolu var mı diye arpacı kumrusu gibi düşünceye daldı.

Kesin kararlılıkla içi yüklü silahına uzandı eli. Onu şakağına dayadı, parmağı tetiğe yapıştı. “Tüm duyguların yok olacağı bilinmezlikten beni otuz santim ayırıyor” diye düşündü. Hemencecik baskılar, çalkantılar, korkular noktalanacak. O an, arkadaşım bunun nasıl olduğunu şimdiye dek bilemiyor. Ansızın televizyon programı değişti. Bir konuşmacı belirde ekranda. Kutsal Söz’den bir vaaz veriyor, ilerisi için umut bulunduğunu üsteliyordu. Vakit geceyarısına dokunuyordu. Yapayalnız olan bu dost hemen yüzüstü yere attı kendini; Tanrı’dan, İsa Mesih’ten af ve merhamet dileğinde bulundu.

Arkadaşımın yaşamı ve yaşam seyri öylesi köklü bir değişiklikten geçti ki, az önce anlatmaya çalıştığım o çalkantılı ortama büsbütün ters düşen bir yaşamın ışığı yandı. O daha dünyaya gelmeden anası babası onun için dua etmişti. Gençken Kutsal Kitap’ı okumuştı, ama yaşamıyla ilgili mesaja yüz çevirmişti. İçinde yüzdüğü varlık-bolluk-zevk dünyasından Tanrı’yi ve Mesih’i dışladı, aklın alamayacağı uçarlığa teslim etti tüm varlığını.

Tanrı’yla karşılaştığı o unutulamayan geceden on yedi yıl geride bu insan deri kaplı çekici bir kitap satın almıştı. Ne vardı onda? Yazısız bembeyaz sayfalar. Kovalayışı, günlerinin en önemli olaylarını oraya yazmaktı. Ne var ki, fütursuzlukla akıp giden o on yedi yılda kitaba kaydedebileceği bir tek anlamlı olayı düşünememişti. Bu geçen yıllarda Tanrı’ya, Mesih’e sırt çeviren arkadaşım şaşkıncı, içeriği baştan başa kaygılı bir yolun nereye ileteceğini bilemeyen yolcusuydu. Bu korkutucu yolculuk yıldız falcılığıyla başlayarak rock müziğine uzandı, medyumculuk durağında eğleşti. Daha sonra yoga yoluyla ruh rahatlığını aradı, burada da esenliği bulamadı. Doğu dünyasının mistik inançlarından medet umdu. Bunda da umut ışığı yanmadı. Kısacası, o boş kitaba yazabileceği tek parlak olaydan söz edemedi. Sonunda, o apaydın karşılaşmayla Mesih’i buldu, dışladığı Tanrı’ya O’nun aracılığıyla tüm varlığını verdi.

İşte o akşam deri kaplı kitaba ilk girişi koydu. Cana can katan o sevindirici sözleri ben de okudum. Satırlarda sanki bir

güzellik ve kutsallık ışığı parlıyor: Tanrı, sevgisi ve kaymasıyla ruhsal görmezliği giderdi, onu kapkaranlık bir ölümün amansız pençesinden çekip kurtardı.

Bu tür ruhsal görmezlikleri ışığa kavuşturursun, egemen kesilen karanlığı dağıtsın diye Tanrı kendisini Kutsal Kitap'ta açıkladı. Kutsal Kitap'a sahıpsen onu oku, sahip değilsen kesinlikle elde et ve Tanrı'ya derin saygıyla oradaki sözleri sana yazılmış mesaj olarak değerlendir, seni her tür günahtan, hatadan kurtarsın diye Mesih'e yakar. Kutsal Söz'e istekli ruhla yaklaş, oradan ruhsal ışık yöntemini ara.

Tanrı'nın kişiliğini, kendisine ilişkin dediklerini sadece Kutsal Kitap'tan öğrenebilirsin. Orada gerçekte yüzyüze gelebilirsin, dünyanın hiç sönmeyen ışığıyla tanışabilirsin.

DUA

Ya Rab, Söz'ün kalıcıdır. Adımlarımızı yöneltir;
Onun gerçeğine inanan
Aydınlanır, sevince kavuşur.

DUR VE DÜŞÜN

1. Kutsal Kitap'la boy ölçülebilen başka bir kitap ve yazı var mıdır? Geleceği kesenkes bildiren kitap.
2. Kişisel ilişkilerinde yaşamı Kutsal Kitap'ın etkilemesiyle değişmiş kişileri tanıyor musun?
3. Kutsal Kitap'ı önemsemezlikten geldiğin hiç oldu mu? Onu açık fikirle okumaktan hiç kaçındın mı?

Cennete cehenneme ilişkin sorunlarımız olabilir. Bunlar bir arada kafayı yorabilir. Ama Tanrı sorunu yanında hiçtir bu konular. O'nun varlığı nasıl anlatılabilir? O nasıl biridir? Düşünen kişiler durumunda bize düşen sorumluluk nedir?

A. W. Tozer

BÖLÜM 3

TANRI NASIL BİRİDİR?

Herkes yaşamın belirli bir döneminde kuşkusuz sormuştur: “Tanrı nasıl biridir?” Tanrı egemen esiniyle soruyu yanıtladı; ama kendi tasarımıyla düğümü çözmeye çalışanlar Kutsal Kitap’tan bilgi edinmek dururken uslamalarıyla bir sonuca varmaya koyulurlar.

Kişisel akıl yorma yoluyla Tanrı sorununun çözümüne çalışanlar Kutsal Kitap’ta gösterilen yöntemi değiştirmeye didinmekte. Kutsal Söz şu bilgiyi iletir: “*Tanrı, ‘İnsanı kendi benzerliğimizde, kendimize benzer yaratalım’ dedi*” (Yaratılış 1:26). Buna karşı ademoğulları meydan okurcasına atak bir savı kanıtsamaya gidiyor: “Tanrı’yı kendi benzerliğimizde yaratalım!” Böyle diyerek şu Sözü gerçekleştiriyorlar: “*Ölümsüz Tanrı’nın yüceliğini ölümlü insana değiştirdiler*” (Romalılar 1:23). İnsan buluşu tanrılar güçsüzdür, gülünçtür, güvenliksizdir.

Ademoğlu ne denli zekalı olsa, bu dünyanın bilgeliğiyle diri Tanrı’yı keşfedemez: “*Çünkü Tanrı bilgeliği karşısında dünya insan bilgeliğiyle Tanrı’yı bilmedi*” (I Korintoslular 1:21). Eğer Tanrı insansal bilgelikle bulunabilseydi çok küçük bir tanrı olarak kalırdı o. Hem de salt bu değil; Tanrı’yı bulabilmek için kafayı patlatmaya gereksinim olsaydı, o denli kafalı olmayanlar acaba ne yapacaktı! Tanrı’ya şükür, buna gerek yoktur.

Ruhsal bilgelik herkese sağlanıyor. Üniversite profesöründen, din adamından tut ilkel bir ülkenin en geri köşesindeki alfabetik insana dek. Bu somut bilgi, Tanrı'ya gereksinimini bilen alçakgönüllü, uysal insana sağlanan yetkidir. Tanrı'yı gerçekten bilmeye gereksinimini tanıyana. *“Sizlerden birinin bilgeliği eksikse, kınmaksızın içtenlikle herkese veren Tanrı'dan istesin ve kendisine verilecektir”* (Yakup 1:5). Bu hikmet dünyasal değil tanrısaldır:

“Bu çağın başkanlarından hiçbiri bunu bilmedi. Bilmiş olsalardı Yücelik Rabbi'ni çarmıha germezlerdi... Biz dünyanın ruhunu almadık. Tam tersine, Tanrı'dan gelen Ruh'u aldık. Öyle ki, Tanrı tarafından bize bağışlanan armağanları bilebilelim”
(1 Korintoslular 2:8,12).

Dünya yöntemiyle soruna yaklaşan doğaötesi gerçeği bulamaz. Kutsal Kitap ne din kitabıdır, ne de töre örf genelgesi. En başta, Tanrı'nın kendini nasıl açıkladığını bildiren belgedir. Kendisini anlayabilmene gerekli hikmeti sana yalnız Tanrı verir. O'nu anlamana, yaşamında ne yapmaya gereğin olduğunu tanımaya..

Tanrı'nın Kutsal Kitap'ını sağla; O'ndan dile, sana Kitap'ın sayfalarında açıkladığı egemen kişiliğini, tasarısını, vaatlerini tanıtın.

Eşimle birlikte birçok seyahatimiz oldu. Hiç umulmadık yerler, beklenmedik çevreler insan yüreğinde için için yanan ruhsal özlemi bize belirgin etti. Örneğin, birgün Kenya'nın ücra bir köşesinde Afrikalı bazı gençlerle karşı karşıya geldik. Bunlar Kutsal Kitap'ı okuyarak Tanrı'yı bulan, imanla Mesih'in affedici kurtarmalığına kavuşan, belki de sıradan denecek çocuklardı. Ama gerçeğin onları yönlendirmesiyle yaşayan, sürekli araştıran, ilgisi giderek artan genç insanlar. Ekvator çevresinin yanan güneşi çarçabuk ışığını çekiverdi. Uzun bir

gün daha geçmişe karışmıştı. Yol kenarında bir kayalığa oturmuş dinlenmeye çalışırken çalılıklardan bir ses geldi. Baktım, yavaş yavaş yükselen dolunayın ışığı çocuklardan birinin siyah gözlerini sanki yıkıyordu. Kısa zamanda, on yaşlarını doldurmuş bu genç kayalığa çömeldi. Dost olmamız uzun sürmedi. Öbür çocuklar konuşmamızı duyarak balarısı gibi çevremize üşüştü. İlgile konuşmaya katıldılar. Şaşırdım doğrusu; Kutsal Kitap üzerindeki bilgilerine, düşündürücü araştırmalarına.

Gençlerden biri ilginç bir soru yöneltti: "Tanrı Musa'ya niçin yüzünü göstermedi?" Bu soru beni şaşkına çevirdi. Adı Yoel olan bu çocuğu yanıtladım: "Tanrı Musa'ya ne dedi? *"...sırtımı göreceksin, Ama yüzüm görülmeyecek"* (Mısır'dan Çıkış 33:23). Evet, Musa Tanrı'dan nasıl biri olduğunu ona göstermesini diledi: Ne var ki, Tanrı Musa'nın boğuştuğu güçlüğü biliyordu. Çünkü Tanrı'nın görkemi Musa'nın görerek anlayabileceği kavramın ötesindeydi. Tanrı'nın parlak görkemi, nuru öylesi yakıcı-mahvedicidir ki, Tanrı uyarıyor: *"Çünkü yüzümü gören yaşayamaz"* (Mısır'dan Çıkış 33:20).

Ekvatorunda eşleksen yaşam yaşayan bu genç arkadaşlar, gün ortasında gözleri kavrulmadan güneşe bakamayacaklarını çok iyi biliyorlardı. Aynı zamanda, karanlık gecede pervanelerin ışığa doğru üşüreceğini de biliyorlardı. Sordum: "Pervaneler ışığın kökenine yaklaşırlarsa ne olur?" Yanıtladılar: "Art arda çabucak kavrulurlar!" Ateşe karşı çıkışın getireceği tehlikeyi gayet iyi biliyorlardı. Başka bir betimle sorularına anlaşılabilir bir yanıt bulmaya çalıştım. Bu çocuklar küçük kardeş ve kızkardeşlerini saran kundak bezlerini çok iyi bilirdi. Aklım Eski Antlaşma'daki bir betime gidiverdi. Yeryuvarlağını kuşatan Yaratan bu ilginç eylemini şöyle simgeliyor: *"Ona bulutları giysi, koyu karanlığı kundak yaptığım"* (Eyub 38:9). Tanrı dünyamızı böyle kucakladı. Fizikçiler buna 'ozon tabakası' derler. Bu nazik ozon yuvarı (küreyve) güneşten kaynaklanan 'allotrofik' (molekülünde üç atomlu oksijen taşır) zararlı ultraviyole (morötesi) ışınlarını filtreden geçirir. Güneşsiz bir yeryuvarlağını düşünemeyiz. Ama Yaratan'ın dünyamızla

ilgili her ayrıntıyı gözönünde tutması hepimizi aşırı dozdan korumayı da tasarladı. Güneşin kanser oluşturan ışın enerjisinden dünyamızı savunmak için yeryüzüne böyle bir siper koydu Tanrımız. Günümüzde çevre kirliliğinin bu ozon tabakasını zorlamasından geniş çapta söz edildiğini olayları izleyen herkes bilir.

Ergen arkadaşlar derin ilgiyle Yaratan'ın dünyamızı kundakla nasıl sardığını öğrenince, kulak kesilmiş konuşmamı izliyorlardı. Çocuklara, bu tanrısal koruyuşun hepimizi akla gelmedik yanmadan kurtardığını anlattım. Yanıtımı tümüyle anlayabildiler mi, bilemem. Ama Tanrı'nın insana sevgisini, ilgisini kavradıklarımı söyleyebilirim. Birlikte dua ettik, hepimizle ilgilenen Tanrı'ya şükür sunduk. Onlar da Musa'ya açıklanana akıl erdirmiş gözüksüler; Tanrı'nın Musa'yı da bizi de o kısıtsız ateşin yakışından koruduğunu tanıdılar. İmanımızın köşe taşı olan, Tanrı'yı herkese anlatan temel gerçeği kavradılar: *"RABBİMİZ Tanrı tek RAB'dir"* (Yasanın Tekrarı 6:4). Tanrı'nın tekliği, gerçeğin temelidir.

Öte yandan Tanrı, niteliğini daha kesin biçimde tanımlamak için insana kendi adlarını da açıkladı.

Kutsal Söz'de adların önemi büyüktür; çünkü ad onu taşıyanın belirli niteliklerini bildirir. Tanrı'ya ilişkin her bir ad özel anlam taşır, kişiliğinin benzersiz bir yönünü tanıtır. Eski Antlaşma'da Tanrı'nın belli başlı üç adıyla yüz yüze geliriz: YAHWEH, Elohim, Adonai. Her bir adın kendine özgü önemi vardır. Bu gerçeği gözönünde bulundurmamız gerekir.

Kutsal Kitap'ta karşılaştığımız ilk ad Elohim'dir. İki bini aşkın kez kullanılır. YAHWEH adı en önemli olandır. Ama Tanrı Elohim adının önemini de bize anımsatır. Bunun anlamı nedir? Dillerde tekil ve çoğul kullanımını biliriz. Tekil kullanım bir kişiyi anlatır, çoğul kullanımsa birden daha çoğu. İbrani dilinin bambaşka bir özelliği vardır: İkili ya da çift ad için belirli bir ad kullanılır, ikiden fazla olanlar için başka bir ad. Bu ayrımın özelliği İbranice bilenlere belirgindir. Elohim, Kutsal

Kitap'ta Tanrı'ya ilişkin kullanılan ilk adıdır. Elohim adı Yaratan ilişkisinde kullanılıyor. Bu, ne tekildir, ne de ikili; ama çoğuldur! *“Başlangıçta Tanrı (Elohim) göklerle yeri yarattı” (Yaratılış 1:1)*. Böylece Kutsal Söz'ün —Tanrı'nın insana kendisiyle ilgili açıklığı— başlangıçtaki ayetinde bir imleyle karşılaşırız. Bu ima üçte teklik, teklikte üçlük kavramına doğrultur okuyucunun düşüncesini. Buna 'teslis' denir: Üç ayrı kişiliğin tekliği.

Böylece Kutsal Kitap bu çarpıcı imleyle konuşmaya başlar: *“Tanrı, ‘İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım’ dedi” (Yaratılış 1:26)*. Bu dönemde belirtilmesi gereken bir özelliğe dikkat edilsin: Erkekle kadının yaratılması bitkisel varlıkların yaratılışıyla eşanlı değildir. Ne de hayvanlar ailesinin en üstün sayılan varlıklarıyla. Erkekle kadın Tanrı'nın suretinde yaratıldı. Bu nedenle yaratılışın doruğunda kendine özgü bu yaratıklara rastlanır. Bu görkemli yaratılış düzeninin tepesinde kadınla erkek bulunur. Daha ileride bu olgudan senin kendi özelliğinin belirgin olacak.

'Biz' 'bizim' adları (zamir) çoğuldur. Yeniden Kutsal Söz'de bildirilene çevirelim dikkati: *“Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu” (Yaratılış 1:27)*. Kuşkusuz 'kendi sureti' tekildir. Bunda hiçbir güçlük yoktur. Ama Elohim birden çoktur; çoğuldur. Yaratan Tanrı'ya ilişkin bu bilgi yersel kavramla anlaşamaz. Böylesi bir güçlüğü müze bize yardımcı olmak için Tanrı bir eğitici vermiştir. *“Tanrı'dan gelen Ruh'u aldık. Öyle ki, Tanrı tarafından bize bağışlanan armağanları bilebilelim” (1 Korintoslular 2:12)*.

Kutsal Kitap bu imlemlerle Tanrı'nın niteliğini açıkladıktan sonra O'nun gizemle yüklü üçte tekliği konusunu giderek daha da anlaşılır dille tanıtır. Tanrı'nın kişiliğini üçte-tek, tekte-üç özelliğinde kavraman O'nun sana karşı sevgisini takdir etmene yol açar. Buna yedinci bölümde eğileceğiz. Tanrı'nın yüce sevgisi kişiliğinin gönencine gelmemize yardım edicidir. O kendisini Kutsal Kitap'ın başından sonuna sevgisi ilişkisinde tanıtır. Burada Baba Tanrı, Oğul Tanrı, Kutsal Ruh

Tanrı ile tanışırız. Kısıtlı aklımız böyle görkemli bir gerçeğin ancak sınırına yaklaşabilir. Ademoğlunun diri ve gerçek Tanrı'ya ulaşabilmesi olanak dışıdır. Bu nedenle girişime kendisi koyuldu, insana O yaklaştı.

Tanrı'nın tüm görkemi ve kutsallığının açıklanışı Musa'nın gözlerinden saklı kaldı. Ama Oğul Tanrı'nın kişiliğinde, –Elohim– kendisini insanın kavrayabileceği nitelikte açıkladı. Buna ilişkin bize kesin bilgi veriliyor:

“Çünkü, ‘Karanlıkta ışık parlсын!’ diyen Tanrı yüreklerimizde parladi. Mesih'in kişiliğinde Tanrı, bilgisinin yüceliğini içeren ışıkla bizi aydınlatmak istedi” (II Korintoslular 4:6).

Öğrenci Yuhanna bu şaşırtıcı gerçeği İsa'nın yüzüne bakınca şu sözlerle dile getirdi: *"O'nun yüceliğini Baba'dan gelen biricik Oğul'un yüceliği niteliğinde gördük" (Yu. 1:14).*

Daha sonra Yuhanna Tanrı'yla kişisel karşılaşmasını, İsa'yla Elohim niteliğinde buluşmasının sonucunda kaleme aldı. Yazar Yuhanna öncesizin-sonsuzun, kurulu düzenin, Musa'nın Tanrı'yla karşılaşmasının insan gözüyle görülüşünü anlattı. Pek çok kişiyi şaşırtabilen bu karşılaşma Yuhanna'yla yaratan Tanrı arasında gözle görülür, elle tutulur biçimde gerçekleşti: *“Başlangıçtan bu yana var olan yaşam sözü. İştittiğimiz, gözlerimizle gördüğümüz, baktığımız, ellerimizle dokunduğumuz yaşam sözüne ilişkin yazıyoruz”(I Yuhanna 1:1).*

Bu açıklama bir tanrıbilim düzenlemesi değildir. Yazar-öğrenci Yuhanna'nın diri Tanrı'yla karşılaşmasının belgesidir. Olabilir ki birisi sorar: “Bunun şu anda bana yararı nedir?” Dinleyelim yazar Yuhanna'yı: *“Bunları size yazmamızın nedeni, sevincimizin doruğa erişmesi içindir” (I Yuhanna 1:4).*

İşte budur, elindeki kitabın yazılmasının nedeni. Seni tanımayan ama Mesih'in sevgisiyle seven bir dostun, senin de sevincimize katılmanı istemesi.. Diri Tanrı'yla buluşman sana

sevinç bolluğu getirecektir.

Yazar Yuhanna devam ediyor:

“Gördüğümüzü ve işittiğimizi size de müjdeliyoruz. Öyle ki, bizimle ruhsal paydaşlığınız olsun. Bizim paydaşlığımız ise Baba ile ve Oğlu İsa Mesih ile. Bunları size yazmamızın nedeni, sevincimizin doruğa erişmesi içindir” (I Yuhanna 1:3,4).

Evet, karanlık bir gecede ışığın çekiciliği gibi, Tanrı yüceliğinin insanı çekişi de odur. Bugün Tanrı'nın nasıl biri olduğunu bilmek istersen, sen de Musa'yla birlikte dua edebilirsin: *"Bana yüceliğini göster!"*

DUR ve DÜŞÜN

1. Tanrı'yı bilgeli biçimde aramaya ilgin varsa, Kutsal Kitap'ı akılcı tutumla oku:
2. Kutsal Kitap'ı okurken Tanrı'nın kendisini sana açıklamasını dile. Şöyle bir duayı önermek yararlı olur: 'Ya Tanrı, evreni yaratan sensin, beni de gerçekten seviyorsan lütfen kendini bana açıkla! İsa Mesih'in ezeli Oğlun olduğunu bana göster. Peygamberlerce vaat edilen Mesih O ise bunu da tanı bana.'
3. Tanrı'ya gerçekçi açıdan tapınmak için O'na ilişkin tanıyacağın gereği anımsa. Tanrı senin kendisini kavrayabilme yeteneğinden çok çok üstün ve güçlüdür. O'nu kavrayabilme erişimini gerilerde bırakan sınırsız sonsuz bilginin pınarıdır.

İnsana özgü nitelikleri az da olsa anlayabilirim. Tarihin sayfalarında bulunan her varlık İNSAN'dır, kendim de bir insanım. Ama insanlardan oluşan sıradaglarda O'na benzer hiç kimse düşünülemez: İsa Mesih insanın ötesinde dimdik dikilen Kişi'dir.

Napolyon

BÖLÜM 4

İNSANLARI NE AYIRIYOR?

Günümüzde yeryuvarlağına dünyasal bir köy deniyor. Ne var ki, yeryüzü birbirine düşman kesilmiş komşularla dolu. Bu dünyasal köy tehlikelerle dolu bir yaşam mekanına dönüşmüş! Yüzeyde insanlığı ayıran sorunların ulusal, siyasal, sosyal, dinsel, yerel hatta endüstriyel düzeyde geniş bir alanı kapsadığı düşünülür. Gerçi, bu türden sorunlar soyumuzu üzücü boyutlarda giderek bölmekte. Ama daha az belirgin olan, bütün bunlara taş çıkartıyor diyebileceğimiz, kökte çöreklenen ayırıcı bir neden durmadan sırtlıyor dünyamızda.

Yine de ilkin insanlar arasında göze görünen ayrılık nedenlerine eğilelim; sonra kökendeki etkilemeye dikkati çevirelim.

Belirgin Ayırıcılar

Siyasal: Dünya liderleri korku ve güvensizlikle birbirinin yüzüne bakıyor. Sorunlar kesin uyuşmazlığa dayanınca askeri gücün ulusal güvenliği sağlayabileceği tezine bel bağlanıyor. Bu arada ilgisini bu doğrultuya çeviren kuşaklar barış için nükleerlerden arınma çağrısını duyurmak için didiniyor. Ne yazık ki, protestocuların eylemlerini televizyonda

izleyenler 'barış' adına yapılan bu gösterilerde sergilenen taşkın öfkenin savaş yöntemini çizen türden bir kızgınlık olduğuna derin esefle tanık oluyor.

Ekonomik: Kuraklık, çevresel kirlilik, kıtlık, açlık, seller, depremler türünden doğasal felaketler gitgide insanlığı uğraştırıcı boyutlara uzanmakta. Bunlara özellikle üçüncü dünya ülkelerinde tanık olunuyor. Bu yürek burkucu felaketler zinciri zengin ve fakir ülkeler arasındaki ayrıcalığı daha da aşırı uca sürüklüyor. Yardım elini uzatan pek çok kurumun ve insanın iyi niyetine karşın ne yazık ki birçok durumda zenginler zenginleşiyor, fakirler fakirleşiyor.

Ailesel: Hiç kuşkusuz günümüzde evlilik ve aile kurumu salgınlaşmış bozukluk uçurumuna geldi dayandı. Afrika'dayken, Letsoale adında bir yerli gözyaşlarıyla, "Evim yakıldı!" yakınmasını ünlem biçiminde yükseltti. Ben kamıştan kurulu, dört duvarlı barakasından söz ettiğini sandım. Ama az sonra bunun aile sarsıntısıyla ilgili olduğunu öğrendim. Nazik dille, eşinin onu bırakıp gittiğini bildirmeye çalışıyordu. Bunun gibi, günümüzde birçok ev yıkılmış ya da yıkılmak üzere. Bencil yaşantı sevgiyle başlayan ilişkileri allak bullak ediyor. Aids illeti aileleri kasıp kavuruyor. Ama, az ileride göreceğimiz gibi Tanrı'nın sevgisi her çifte, her çocuğa sunuluyor. Evlilik bağını perçinlemekle ilgilenen, kalıcı ilişkiyi arayan her çifte..

Endüstriyel: İş yerinde hoşnutsuzluk ve gerginlik bunalımlarına alışık gayrı. 1985'te İngiltere'de yirminci yüzyıla özgü en üzücü anlaşmazlığın çözümünü duyarak derin bir nefes aldık. Grev ve kaba kuvvetli sokak çatışmaları kapandı ama süren giden, için için tüten öfke emekçi-işveren arasında kapanmayan bir yaraya dönüştü, sağlıklı ilişkileri sarstı. Bu olaylar düşüncemi 1904 yılına, Galler ülkesine götürdü. Olayları yaşayan John Parry o ilginç olguyu bana ayrıntılarıyla anlattı.

Bu insanla tanıştığımda doksan bir yaşında emekli bir maden işçisiydi. Büsbütün kör, maden hastalığı diye bilinen kronik bir sayrılıktan çok eziyet çekiyordu. Olanak buldukça, eşimle birlikte bu maden emekçisinin kuzey Galler ülkesindeki kulübesini ziyaret ederdik. Çok sevinirdi. İçten kopup gelen

yüreklilikle, coşkuyla Tanrı'nın Galler ülkesinde yaptıklarını candan gönülden bizimle paylaşırdı. 1904, 1905 yıllarında Galler ülkesi canları ihya eden bir uyanışa (intibah) sahneydi. Bu ruhsal uyanışta hem emekçi, hem de işveren diri Tanrı'yla bağlantı kurdu. Bunun sonucunda iki tarafı gerçekten birleştiren bir kardeşlik bağıyla bambaşka bir birliğin oluştuğunu gördüler. Birbirlerine karşı güven ve saygı duygusu o canları kenetledi. Buydu 1905 olgusuyla 1985 çatışmaları arasındaki ayırım.

Düşüncesi o parlak günlere kaydıkça John Parry coşkuyla, sevinçle o döneme ilişkin deneyimlerini bize aktarıyordu. Bu ruhsal uyanışın sonucu yüksek sayıda meyhanenin, bira-alkol büfesinin kendiliğinden kapanışını getirdi. Artık içki kullanan kalmadı. Başka arkadaşlarla maden kuyularına inerek o yerlerde dua ettiklerini, Tanrı'ya ilahi yükselttiklerini en tatlı anıları aktarırcasına bize anlatırdı. "Bugüne dek" diyerek tatlı tatlı güldü. "İnsanlar yanıma gelip ruhsal uyanışın belirgin olduğu yerleri öğrenmek isterler" yüreğine değerek, "Onlara derim ki" dedi, "Ruhsal uyanış işte burada, parmağımı dokunduğum şu yerin altında gerçekleşir."

Kökende Yatan Ayırım

Sözü edilen ayrımların önemi yadsınamaz; ama insanlığı ayıran kalıcı-ürkütücü daha derin bir ayırımın etkisi hep sırtıyor. Bu tehlikeli ayırım şu anda birçok ülkenin huzurunu düzenini kökten sarsmakta. Ademoğullarını kutuplaştıran temel neden, Tanrı kavramlarının altüst edilmesidir.

İnandığımız Tanrı kendisini tüm insanlığa açıkladı. Bunu yaparken tanrısal varlığına ilişkin hiç kimseye ödün vermedi. İsa Mesih'in doğumundan önce Tanrı insanları kendisine yöneltecek bir ışık göndereceğini vaat etti. O'nu gerçek kişiliğinde belirgin edecek ışık. Şöyle dedi O: "*Karanlıkta yürüyen halk büyük bir ışık görecek*" (Yeşaya 9:2). Bunun yanı sıra Tanrı bu ışığın nasıl belireceğine ilişkin ayrıntılı bilgi sağladı: "*Çünkü bize bir çocuk doğacak, bize bir Oğul verilecek*" (Yeşaya 9:6).

Doğal olarak bir çocuğun doğuşu dikkate değer özellik taşımaz. Tanrı bunu bildirip konuyu noktalamış olsaydı, çocuğun doğuşu büsbütün normal bir görünümde kalırdı. Bu türden tanrısal bir haber oluşturamazdı. Ne var ki, bu bildirinin yanı sıra "*Bir Oğul verilmesi*" konuya vaat önemini katıyor. O eski çağda bir peygamberlik sözü olan bildiri şimdi tarihsel bir olgudur. Tanrı'nın gerçekleşeceğini bildirdiği gelişim sonuçlanmıştır. Yeryüzünde bir çocuk doğdu; yüceden bir Oğul verildi. Bu çocuğun doğuşu Tanrı armağanı, Oğul'du. Tanrı karanlıkta el yordamıyla yolunu bulmaya didinen insanlığa ışığını gönderdi. Şu ana dek bu Işık karanlığı şüpheyi dağıtmakta, Tanrı'nın insana açıklanışını buğulayan engelleri kovmaktadır. Tanrı'nın bu özel çocuğunun doğuşunu başka çocuklarinkinden ayırt edebilmek için, Tanrı biricik Oğlu'nun mucize olarak beliren doğuşla gerçekleşeceğini tanıttı: "*İşte kız gebe kalıp bir oğul doğuracak; adını İmmanuel koyacak*" (Yeşaya 7:14).

Adının anlamı '*Tanrı bizimle*' dir. Bu bilgi insan yüreğine coşku getirsin. Adın herkese iletildiği somut gerçek, Sevinç Getiren Tanrı Haberi'nin çeşitli din töre ve biçimlerinden apayrı özellik taşıdığıdır. Çeşitli dinler insanın Tanrı'ya ne biçimde, hangi dille, hangi giysilerle, hangi serpuşlarla ulaşabileceği konusuyla uğraşırken, Kutsal Söz Tanrı'nın insana nasıl eriştiğini anlatır. Bu açıklama uyarınca Tanrı yeryuvarlağıyla bağlantısını gerçekleştirdiğinde erden bir kız o çocuğu bekliyordu. Evreni yaratan Tanrı'nın zaman ve mekana girişi bugün tarihsel olgudur: "*...Rabbin meleği düşünde Yusuf'a görünerek şöyle dedi: 'Ey Davut oğlu Yusuf! Meryem'i kendine eş olarak almaktan çekinme. Çünkü onda oluşan Kutsal Ruh'tandır'*" (Matta 1:20). Daha sonra İsa doğup büyüdü. Kendisini çekemeyen insanlar karşısında tanrılığını şöyle belirtti: "*Ben ve Baba biriz*" (Yuhanna 10:30).

Zamanımızda ayın yüzünde yürümüş bir uzay adamı şu çarpıcı gözlemlerde bulundu: "Tanrı'nın yeryüzünde yürüyüşü insanın ayda yürümesinden çok daha önemlidir" Doğaldır ki, ademoğlunun uzayda başarabildiği hiçbir ustalık, diri Tanrı'nın öncesiz çağlardan zamana gelişiyi karşılaştırılmaz. "*Bir çocuk*

doğacak" ve *"Bir Oğul verilecek"* peygamberliği ardından, daha da ayrıntılı başka bir peygamberlik duyurdu Tanrı. Bununla o özel kişinin kimliğini tanıttı: *"O'nun adı Acayip Öğütçü, Güçlü Tanrı, Sonsuzluk Babası, Esenlik Önderi çağrılacak"* (Yeşaya 9:6b). Hiç kuşkusuz, başarılı bir dünya liderinin kişiliğinde böylesi bilek ve amaç bileşiminin gerçekleşmesi köklü bir gerekçedir. Şimdiki düzende liderlik sorumluluğunu üstlenenlerin değil sadece doğru olanı yapabilmeye yeteneği olacak, aynı zamanda gerekli güç de onlarda derişecek. Ademoğlu bu aşamaya çıkamıyor. Bu da başka mesele: Belirli etkin liderler ne yapılması gerektiğini biliyor; buna karşın sürekli barışı ve güvenliği gerçekleştirmeye güçleri yetmiyor, zekaları elvermiyor, başarıları parlamıyor.

Barış ve Esenlik Başkanı İsa Mesih'in yeryuvarlağına kalıcı barışı getirebilecek bilgeliği, güçlülüğü var. İleride O tüm yeryüzünün hükümrani olacak. O parlak günün gelişinde bütün silah imalatı duracak, depolarda istiflenmiş nükleer bombalar etkisiz bırakılacak, ulusların sınırlarını gözeten bütün askerler evlerine salınacak ve yeniden çağrılmayacak.

Ademoğlunun insan soyunu yönetmekte yetersizliği hiçbir tanığı gerektirmez. Evreni kapsayan barış ve adalet Barış Başkanı'nın evrensel hükümraniğini esasını sallamasıyla gerçekleşecek. Bu gelişimde *"İnsanlar kılıçlarını çekiçle dövüp saban demiri yapacaklar; mızraklarını da bağcı bıçağı. Ulus ulusa kılıç kaldırmayacak; artık savaş eğitimi görmeyecekler"* (Yeşaya 2:4). Bu barış-esenlik döneminde, *"Sular denizi nasıl kaplıyorsa, dünya da RAB bilgisiyle dolup taşacak"* (Habakuk 2:4). Çalkantılı dünya tarihi sonsuzluğun Tanrısı'nı hoşnut eder biçimde böylesi parlak sonuca ulaşacak. Tsunami felaketi türünden tüyleri diken diken eden doğa kudurganlıkları bile gerilerde kalacak. Evet, perde inecek, gün ışığıyla parıl parıl yanan başka bir sahne belirecek.

Ne var ki, Rab İsa Mesih'in yönetiminde dünyasal barışın gerçeklenişinden önce giderek daha da belirgin olan ayrılık ha babam yoğunlaşacak. Beklenen gümbürtü ve patlama İsa Mesih'in kişiliğine ilişkin olacak.

Bu durumda İsa'nın kişiliği ve özelliği konusunda kesin bilgi aşamasına gelmen çok önemlidir. O dünyamıza niçin geldi, yeryüzündeyken senin için ne yaptı?

Kutsal Kitap'ı açınca çarpıcı bir açıklayışla karşılaşırısın. Eski Antlaşma'da Yaratılış, Yeni Antlaşma'daysa Yuhanna. Bu iki yazı birbirine benzer bildiriyle başlar. Bunlara bakmak yararlıdır. *"Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı" (Yaratılış 1:1). Ve, "Başlangıçta Söz vardı... ve Söz Tanrı'ydı... Her şey O'nun aracılığıyla var oldu" (Yuhanna 1:1,3).* Yaratılış yazısında 'Elohim' adıyla açıklanan Tanrı, yazar Yuhanna'nın belgesinde 'Söz' olarak tanıtılıyor. *Elohim Söz'dür. O beden kuşandı, yaratıkları arasında yürümeye, eylem yapmaya geldi. Tanrısal Söz insan bedeni oldu, aramızda yaşadı. Tüm metni okumak konumuza daha bol ışık saçar:*

"Her şeyin başlangıcından önce Tanrısal Söz vardı. Tanrısal Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Tanrı neyse Tanrısal Söz O'ydu. Başlangıçta Tanrı'yla birlikteydi. Tanrı her şeyi O'nun aracılığıyla oluşturdu ve olanlardan hiçbiri O'nsuz olmadı... Tanrısal Söz dünyadaydı. Tanrı dünyayı O'nun aracılığıyla oluşturdu, ama dünya O'nu bilmedi. Kendi halkına geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi. Kendisini kabul edenlerin tümüne —O'nun adına iman edenlere— Tanrı'nın çocukları olma yetkisi verdi... Tanrısal Söz beden oldu, kayra ve gerçekle dolu olarak aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini Baba'dan gelen biricik Oğul'un yüceliği olarak gördük" (Yuhanna 1:1-14).

Yüzyıllar öncesi yaşayan Musa'ya ve çağlar boyu pek çok insana benzerlikte öğrenci Filipos de Tanrı'nın nasıl biri olduğunu öğrenmek istedi.

Bu Filippus İsa'dan somut bir istekte bulundu: *"Ya Rab, Baba'yı bize göster" (Yuhanna 14:9).* İsa bu soruyu somut dille yanıtladı: *"Beni görmüş olan Baba'yı görmüştür" (14:9).*

Böylesi gözü pek bir yanıt İsa'yı alık bir kandırıcı kıları elbette; O Tanrı'nın kendisi olmamış olsaydı eğer. Ama hiç kimse İsa'yı alıklık ya da kandırıcılıkla suçlayamaz. Tanrı'nın kendisi değil de bu türden bir savlamayı ortaya atan bir aldaticıysa o, insanlık tarihinin kaydettiği baş sahtekardır. Bunu göz önünde tutarsak İsa'nın yetkili bildirisini gerçekçilikle değerlendirmeliyiz; O'nun yüzüne bakınca Tanrı'yı gördüğümüzü bilmeliyiz.

İsa Mesih kişiliğine ilişkin bu önemli açıklamayı yapınca kendisine karşı direniş başladı; bazıları kendini O'ndan ayırdı. Şaşılmasın! İsa, "*Ben ve Baba biriz*" (Yuhanna 10:30) deyince O'nu işitenlerin bir kesimi Tanrı'yı arayışlarıyla ilgili soruya tatmin edici yanıtı buldu. Öte yandan başka bir kesimi, varlığına akıl erdirilemeyen Tanrı'nın kişiliğini böylesi alçakgönüllü kılabilceğini kestiremedi. Düşmanlık tepkisi başgösterdi. İsa bazılarını çekti, ama başkalarını aksilendirdi. O'nu içtenlikle izleyenler bulunduğu gibi, istemezlikle ölümünü düzenleyenler de belirdi.

Yeryüzündeki yaşam süresinde İsa insanları ikiye böldü. Şunu belirtmişti O:

"Benimle birlikte olmayan bana karşıdır" (Mat. 12:30).

Kaldı ki, başlangıçtaki tepki hiçbir durumda son karar niteliğini taşıyamaz.

İsa'ya karşı en kudurgun tepkiyi gösterip de daha sonra O'nun en sadık başlısı olan bir kişiye dikkati çevirelim. Bir Yahudi rabbisi olan Tarsuslu Saul İsa'nın başlılarına keskin düşmanlık taşkınlığıyla saldırdı, baskılar düzenledi, onların öldürülmesini onayladı. Ama yaşam gidişini değiştiren bir karşılaşmanın ardından Mesih'e Rabbi ve kurtarıcısı olarak iman etti, günlerinin geriye kalanını Mesih'i yücelterek, O'na hizmet sunarak geçirdi. Mesih'e derin bağlılığı yüzünden çok eziyet çekti, taşlandı, işkencelere katlandı ve öldürüldü. Bu sonucu oluşturan etken acaba neydi?

Saul Yeruşalim'den Şam'a gidiyordu. Niyeti kötüydü:

Şam'daki Mesih bağlılarını tutuklasın, onları alçaltsın.. Yolda çarpıcı bir ışığın parladığını gördü, bir süre için gözü görmedi. Saul hiçbir kuşkuyla yer bırakmayan kanıyla Tanrı'nın karşısında bulunduğunu kavradı. YAHWEH adının karşılığı olan *Kirios* sözünü kullanarak sordu: "*Sen kimsin, ya Rab?*" Tanrı'dan gelebilecek yanıtı duydu: "*Ben senin saldırdığın İsa'yım*" (*Resullerin İşleri 9:5*). O gün, o yolda Saul İsa'nın Tanrı olduğunu tanıdı.

Bu açıklama Saul'u bir Mesih düşmanı olmaktan sıyırdı, aynı Mesih'in haberini insanlığa yayan ve duyuran kıldı. Bundan öte onun yaşamı Mesihin'di. Bu iman, bu bağlılık başına pek çok dert açtı; ama hiç yılmadı. Kılmı kıpırdatmadan varlığını Tanrı'dan tüm insanlığa bildirilen müjdeyi yaymaya atadı. Kurtarıcı İsa Mesih'in bu yaşamda bütünlenen eylemi onu kökten değiştirdi, çağların en önemli Mesih habercisi kıldı. O dönemin kilise topluluklarına, inanlılarına Tanrı esinlemesiyle on üç mektup yazdı. Bu mektuplar Tanrı Sözü olmanın yanı sıra, edebiyat çevrelerince en başarılı birer yapıt olarak değerlendirilir. Sonradan adı Pavlos'a değiştirilen bu insan "*her şeyin O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaratıldığına*" (*Kolosaliler 1:16*) bütün mektuplarında, konuşmalarında İsa Mesih adına tanıklık eder.

Dikkat edildiği gibi, Kutsal Kitap Nasıralı İsa Mesih'i Tanrı Oğlu Tanrı olarak insanlığa tanıtıyor. Günümüzde Mormonlar, Yehova'nın Şahitleri, Yeni Çağ, Mooncular, Hari Krişna sırasından yeni türemiş tarikatlar yaygın. Bunlar İsa'ya 'bir' tanrı diyerek çoktanrı (politeizm) yönteme hizmet ediyorlar. Bu çerçevede başka dinler de vardır. Hindistan'da odaklanan, çeşitli kisveler altında tüm dünyaya yayılan Hari Krişna tarikatı gibi. Ne diyor bunlar? "Evet Mesih'i Tanrı olarak kabul ediyoruz. Pek çok tanrıdan biri de odur." Belirtildiği gibi buna çoktanrıçılık denir. Başka bir din O'nu yaratılmış bir peygamber düzeyine indiriyor. Yine başka inançlar aman onları gücendirmeyelim, ne şiş yansın ne de kebab diyerek Tanrı'nın kendi kişiliğine ilişkin açıklayışı bir yana itiyorlar, ikili çatı altında ikili oyun oynamaya çalışıyorlar.

Tanrı 'evet' ve 'amin' dir. O ne bir kimseye ödün verir, ne de suyun akıntısına gider. Vahiy'i kesindir, sonuçlamalıdır.

Eski Antlaşma'da İlyas peygamberi ve O'nun hizmet sunduğu tek Tanrı'yı unutmayalım. İlyas'ın döneminde Yezebel adlı putlara tapan bir kadın İsrail'in kraliçesi oldu. Kocası Ahaz'ı da puta tapıcılığa sürükledi. Baal adlı bir yalancı tanrıya. Bu ilahın dini resmi din ilan edildi. Ama diri Tanrı'nın hiçbir yolla yıldırılmayan peygamberi İlyas bu yalancı dini yıkacak. Baal'ın rahiplerine meydan okudu o. Baal dinini dize getirdi. (Bu ilginç olayı I Krallar 17 ve 18 bölümlerde okuyun.) Bu, Eski Antlaşma'da herkese konuşan bir olgudur. İnsan icadı bütün tanrılar Rab İsa Mesih "*adı önünde diz çökecek ve her dil İSA MESİH RAB'tır diyerek, Baba Tanrı'nın yüceliği için tanıklık edecek*" (Filippililer 2:11). İsa öncesiz çağlardan sonsuzlara dek Baba Tanrı'yla, Kutsal Ruh'la birdir.

İsa Mesih'in Tanrı olduğunu kavrayınca, O'nun erden kızıdan doğduğuna inanmakta güçlük çekmeyiz. Ve, O'nun sayısız mucizesine, ölümü, gömülüşü ve dirilişine, göklere yükselişine, görkem ve yücelikle yeniden gelişine.. Bunlar hep gerçektir; çünkü İsa Mesih tam Tanrı'dır. Tüm evreni yaratan, fiziksel yasaları koyan, koruyandır. Yaşamı sağlayan ve sürdürendir; hem de amaçlı yönde. Kendi koyduğu fiziksel kuralları dilediği biçimde kullanandır. İnsana sevgisi-kayrası egemen istemi uyarıcadır.

İsa Mesih'in kişiliği konusunda insanlık bölünmüştür. İnsanın görüşü bir, Tanrı'nınki başka. İnsanlık soyu gelişmiş ya da gelişmemiş, demokrat ya da dikta yönetimi, sağ ya da sol, şeriat ya da laik, terörist ya da terörizm karşıtı diye bölünmüyor. Bunlar insan yapımıdır. Hayır, dünya İsa Mesih'in kişiliği görüşleri üzerinde ayrılmıştır. O, Tanrı'nın yeryüzüne gelişi midir, yoksa salt önemli biri mi, bir peygamber mi? İsa'nın sözleri dramatik savlar değil, kesinlik belirginlik yüklü tanıtımlardır:

"İsa 'Tanrı Babanız olsaydı, beni severdiniz' dedi, 'Çünkü ben Tanrı'dan çıkıp geldim. Kendiliğimden gelmedim. Beni O gönderdi. Ne dediğimi niçin

anlamıyorsunuz? Çünkü sözümü dinlemeye dayanamıyorsunuz. Siz babanız iblistensiniz ve babanızın isteklerini yerine getirmek istiyorsunuz. O, başlangıçtan beri katildir, hiçbir zaman gerçekten yana olmadı; çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylerken içinde bulunamı söyler. Çünkü yalancıdır ve yalancının babasıdır" (Yuhanna 8:42-44).

Sürpriz yapma olmasın. Bu sözlerden iki aile beliriyor: Babası Tanrı olan inanlılar kesimi, bir de babası şeytan olan imansızlar kesimi. Her kadın her erkek Tanrı çocuğu değil! Tanrı ailesinden olmak, ya da şeytanın ailesinden olmak. İşte budur hekese ilişkin sonsuzluk seçeneği (alternatif). Tanrı, Allah konusunda pek çok insanın samimi (içten beslenen) inancı var; ne etmeli ki, birey içten beslenen aldatı aleminde de çalkalanabilir. Yüzyıllar boyu süren bir aldatı insan kafasını örümcekli kılmış; şöyle: Neye inanırsan inan, yeter ki buna samimiyetle inan! Buna koşut olarak denebilir ki, zararı yok zehir iç; yalnız onun ilaçlığına inan. Nedir bunun sonucu? Ölüm!

Gerçekten, insanlık ailesi ikiye bölünmüştür. Her birey ya birinin üyesidir, ya da öbürünün: Tanrı ailesi, şeytan ailesi. En önemli gerekçe hangi aileye bağlı olduğunu bilmendir. Tanrı ailesinin bir parçası olmayı gerektiren koşul, O'nun kişiliğini anlamak, biricik Oğlu Mesih'i bize vermekle sonuçladığı kayrasal eylemi tanımaktır.

İsa (*Yehoşua*) adının İbranice'de anlamı nedir? YAHWEH kurtarıcıdır. O'nun doğumunu haber veren melek Yusuf'a şu bilgiyi ilettiler: "...Onun adını İsa koyacaksın. Çünkü O halkını günahlarından kurtaracak" (Matta 1:21)

DUR ve DÜŞÜN

1. Sen samimi oldukça Tanrı'ya ilişkin nasıl ve ne yolda inandığının önemi var mıdır?
2. İnsanlar arasında kesin ayırım oluşturan neden ne olabilir? Siyasal, ekonomik, ailesel, endüstriyel mi? Değilse, ruhsal ve sonsuzluk konusu mu?
3. İsa Mesih'in anlattığı bu iki kesimden hangisine bağımlı olmayı istersin?

BİR MESİH İNANLISININ KONUYLA İLGİLİ GÖRÜŞÜ

Doğal insan Tanrı'nın varlığını yok sayarak sorunların üstesinden gelme mücadelesinde tam yenilgiye uğrayacaktır. Yaşamlarında gerçek ve diri Tanrı'ya yer veren insanlarsa sorunun kökenini kavramış bulunuyorlar. İnsanın doğasındaki günah ögesi görmezlikten gelindiği sürece sorunlara gerçekçi ve kalıcı çözümler sunma olanağı dışlanmış olur. Yeryüzündeki adaletsizliğin, kötülüğün, haksızlığın, şiddetin, her çeşit pisliğin kökeni *Günah*'tır. Buna köklü çözüm yolunu sağlamış olan Tanrı'yı dinlemekte yararımız büyük olacaktır. Bizi seven Tanrı'ya yüreğimizi açıp O'nu hayatımıza Rab ve kurtarıcı olarak almamız gerekir. Temel sorunlara gerçekçi çözümler bulunacaksa, bu kovalayısta sadece ve sadece içinde Tanrı'nın yaşadığı insanların adımları, öngörülleri ve girişimleri birer umut ışığı yakar. İnsanın günahını ortadan kaldırmak ve onu Tanrı'yla barıştırmak amacıyla yeryüzüne inen ve tanrısal eylemini haç üzerinde kanıtlayan, ölen, gömülen, ardından da dirilen İsa Mesih sorunlarımıza en etkin çözümdür. Mesih'in egemen olmadığı her çaba ve atılım başarısızlıkla sonuçlanır. Çünkü O şu çarpıcı öğütte bulunmuştur: "*Bensiz hiçbir şey yapamazsınız!*" (*Yuhanna 15:5*).

Memduh Uysal

E-Posta: memduhl@msn.com

TEMELDEKİ SORUN NE OLABİLİR?

Yirminci yüzyılın başlarında pek çok kişi dünyanın geleceğine ilişkin aşırı oranda iyimserdi. Barışı bereketi belgeleyen altın çağa girmekte olduklarını savladılar. Pek çok insan bu parlak çağın yararı her ülkede belirgin olacak yolunda düşünüyordu. Hatta yoksulluğun, hastalıklar zincirinin, çeşitli bunalımların çok ağır çileler çektirdiği bahtsız ülkelere bile durumun değişmesi gözleniyordu. Eyvahlar olsun! 1914'ün savaş sirenleri tüm Avrupa'yı sarstı.

Yirmibirinci yüzyılı karşıladık. Geçmişte bıraktığımız yüzyılda akla sığmayan fen-bilim buluşları kişilerin küçük dilini yutturdu doğrusu. Bütün bunlara karşın ademoğlu gayrı parlak bir yarından söz edemiyor. Tersine, korkutucu silahlarla kendini her yerde belirgin eden savaşın insan başına daha ne çoraplar öreceği kestirilemiyor. Küresel terörizm, her tür ulusal sorun ve başka çalkantıların eniklediği yürek burkucu sonuçlar, kafasını kullanabilenlere insanlık tarihinin en tehlikeli bir döneminde bulunduğumuzu tanıtlıyor. Şu an dünyamız kutuplaşmış (polarizasyon) saplantısında. Az önce bunun üzerinde durduk. Çağdaş toplumların dokusu saldırı altında. Bu nasıl oldu?

İşte bu önemli soruna yanıt bulabilmek için dünya liderleri hep bir araya geliyor; konuşuyor. Onlar sorunları masaya koyup birbirinin görüşlerini, önerilerini tartışırken dünya bir bunalımdan öbürüne atlıyor. Harcanan enerji, para ve insan gücü ne denli yoğun olursa olsun, hiç kimse dünyanın gitmekte olduğu yöntemi değiştiremiyor. Gel de tut kelin perçeminden! Sayılır hükümet insanları, siyasetçiler, bilim uzmanları, intellektüeller, iş adamları, bankacılar, doktorluğun uzmanları, toplumbilimciler, eğitimciler, vb. tümü ince bilgileriyle uğraşlara katkıda bulunuyor. Kesin yanıt ya da çözüm gelemiyor!

Ne gam! Bu aydın düşünürlerden, Tanrı'nın temel problem diye tanıttığı nedene sanki hiç değinilmiyor: Herhangi bir çözümün bulunuşundan önce tanımlanması gereken asıl problem. Temel sorunumuza ilişkin bizi aydınlatabilen yetki salt Tanrı'dır. İşte ayırım bu dört yol ağzında odaklanıyor. Orada Tanrı'ya bilgisel yönden yaklaşanlarla, 'Allah' derken neyin nesi olduğunu kestiremeyenlerle karşılaşır herkes. O'nu arayanlarla, böyle gelmiş böyle gider mantığına saplananlar..

Başlangıçta Tanrı'nın ne dediği unutulmasın: "*Kendi suretimizde, kendimize benzeyen insanı yaratalım*" (Yaratılış 1:26). Bunun fiziksel benzeyiş olmadığını hemen vurgulamalıyız. İsa Mesih Tanrı'yı kısa ve özlü açıklamayla şöyle tanıtır: "*Tanrı Ruh'tur*" (Yuhanna 4:24). *Kuşkusuz, bedende taşıdığımız kol, ayak, göz parçaları taşımaz Tanrı. O, "Kimsenin yaklaşmadığı ışıktadır. O'nu ne gören olmuştur, ne de kimse görebilir"* (I Timoteos 6:16). Görülmeleyen insan olmamıştır. Bunu gözönünde tutarsak, beden son nefesi verdiği anda yaşamını sürdüren Tanrı'nın suretinde yaratılan gerçek insan var.

Kutsal Kitap Tanrı'nın akli, duygusu, isteği olduğunu belirtir. İnsanın Tanrı suretinde yaratılması bu üç özelliği içerir. Ama O Tanrı olduğundan akli, duygusu, isteği sonsuz ve kısıtsızdır. Hiçbir kısıtlaması yoktur. Budur Tanrı'nın ırası (karakter). Bunun tam tersine, insan kısıtlıdır. O büyük deha Einstein'ın da akli kısıtlıydı. Hiçbir insan yoktur ki, her şeyi bilebilsin; hiçbir insan sınırsız kapsamda sevemez ve hiç kuşkusuz, insanın isteği evrende egemen olamaz. İnsan, yazgısının (mukadderat) efendisi değildir, ne de varacağı yerin pilotu.

İnsanın kişiliğinde başka bir özellik bulunur: Tanrı'yı bilebilmek, O'nunla paydaşlıkta bulunma yeteneğini taşımak. Bunun içindir ki, İncil insanı üç içerikli bir varlık niteliğinde tanıtır.

"Esenlik kaynağı Tanrı sizi tümünden kutsasın. Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde tüm ruhunuz, canınız, bedeniniz kusursuz saklansın" (I Selanikililer 5:23).

Tanrı'nın verdiği yetki uyarınca ademoğlu ruhuyla Yaratana karşısında O'nunla ilişki kurabilir. Yine bedeniyle —canıyla— düşünebilir, seçebilir sevebilir. Bunlar onun kişiliğidir, yani canı. Bunlarla fiziksel dünya karşısında bireyin bağlantısı vardır. Kutsal Kitap'ın vurguladığı düzen kapsamında bunlar kendine özgü yerde tutulunca aksaklık yoktur.

Ama bu arada ne oldu? Birşeylerin sırası değiştii. Bunun sonucu pek çok insanda beden öncelik aldı. Ruh ise üçüncü sıraya itildi. Ne yazık ki, bugünün ortamında pek çok kişiye fiziksel, maddesel ve seksüel ilgi öncelik almış! Düşünölenler, kararlaştırılanlar, beğeniler hep bu doğrultuda. Gelgelelim ruhsal değerlere; bunlar cansız, hareketsiz. İnsanı yaratana, varlığı yenilemeye yönetmeye ne hak tanınıyor ne de öncelik veriliyor. Çok çok dinsel uygulamalarla yetiniliyor. Tanrı'nın egemen isteği ön sıraya konmadıkça, bilginin kaynağı Olan'la, yolunu şaşırılmış ademoğulları arasında buluşma-ilişki kurulamıyor. Tanrı'yı kişilikten soyunmuş, yaratığıyla bağlantısı kopmuş bir varlığa dönüştürenin ruhsal durumu ölmüşlüktür. Buna karşı, Tanrı'yla paydaşlık gönencinde yaşayan, gerçekten yaşamaktadır.

"Ama Tanrı'nın acıması öylesine zengindir ve sevgisi öylesine boldur ki, suçlarımızın içinde ölü olan bizleri Mesih'le birlikte yaşama getirdi. Kayrayla kurtulmuş bulunuyorsunuz" (Efesoslular 2:4,5).

Yeryüzündeki bunalımların tümü insanın 'isteğinden' kaynaklandı; belirtmeli, 'bozuk isteğinden'. Tanrı insanları birer kukla olsunlar diye yaratmadı. Kukla onu yöneltenin isteği olmaksızın deprenemez. Kuklayı oynatan elindeki ipi çekerek kuklanın kıyıdanışlarını etkiler. Buna karşı Tanrı bize özgür istek verdi; seçtiğimizi, istediğimizi yapalım diye. Ama bu armağanı Yaratana'ndan alan insan aldığı kararlar ilişkisinde sağtöre (etik) sorumluluğunu taşıyan bir varlıktır. (Kutsal Kitap'ı bir yana iten ruhbilimciler bu konuya yaklaşmazlar.)

Adem'le Havva'nın yaratılışlarının ardından ön sırada

beliren, kurulu düzeni sarsıntıya götüren bir trajedi patladı. Eden bahçesindeki meyve ağaçları arasında kendine özgü iki ağaç bulunuyordu. Birinin adı, Yaşam Ağacı'ydı, ötekininkiyse, 'İyiliği ve Kötülüğü Bilme Ağacı' (bkz. *Yaratılış 2:9*). Tanrı Adem'le Havva'ya buyruğunu açıkladı: Her ağacın ürününü yiyebilirler; ama *iyiliği ve kötülüğü bilme ağacından yiyemezler*. Tanrı atalarımıza söz dinlerlikle söz dinlemezlilik arasındaki bu seçim hakkını verirken kendilerini özgür seçim yetkisiyle yarattığını belirgin etti. Tanrı'ya karşı söz dinlerlikle davranıp davranmama hakkı onlarındı. Bu ilişkide kararı onlar vermeliydi.

Derin esefle üzüntüyle öğrenüyoruz ki; Adem'le Havva Tanrı'ca insanlığa verilen en parlak sağlıklıya başkaldırdılar.

Elbette, Tanrı insanın kararını önceden biliyordu: Onların söz dinlemezlilik doğrultusunda atacakları adımı ve bu yeğlemenin sonucu olarak dille anlatılamayan felaketler zincirini, bunun yetişecek insan soyuna neler çektireceğini.. Bütün bunlar Tanrı'nın egemen bilgisi içindeydi. Bu nasıl anlatılabilir? Yaratığı insanı seven Tanrı onu seçim hakkından özgür bırakmadı. İnsanın ters seçimi ilerdeki parlak bir seçime göstergeydi. Tanrı bambaşka bir fırsat kapısı açacak; bunu doğru bir şekilde değerlendirene görkemli bir armağan sağlayacak. Bugün yine herkese seçim hakkı sunuluyor.

Yalanın babası şeytan saptırıcı taktiğini kurnazlıkla kullanarak Adem'le Havva'yı ters karar vermeye ayarttı. Tanrı'nın 'yemeyeceksiniz' dediği o ürünü çekicilikle bürüdü; onu yerlerse tıpkı Tanrı gibi olacaklarını öne sürerek ağızlarını sulandırdı. (Şeytan bugüne dek ademoğlunun kendi kendinin tanrısı olabileceğini insanlığa yutturmakta. Ne var ki, Tanrı Tanrı'dır; hiçbir durumda Tanrı olmaktan gerilemez. Buna koştur olarak da, insan insandır; hiçbir durumda insan kalmaktan ileriye gidemez). Buna karşın şeytan Adem'le Havva'yı ayarttı, kendi kararlarını Tanrı'nın kararlarından daha öne koydurttu. Bu ters kararın sonucu olarak yetişen her soy Yaratana'yla dirimsel, kişisel ve içtenlikli ilişkiden yoksun kaldı. Çünkü herkes Adem'in soyundandır. İncil bunu şöyle vurgular:

"Bir tek insan yüzünden günah nasıl dünyaya girdiyse, günah yüzünden de ölüm dünyaya girdi. Böylece bütün insanları ölüm sardı. Çünkü tümü günah işledi" (Romalılar 5:12).

Her mezarlık, her hastane, her ordu topluluğu, her cezaevi kısaca yeryüzünde bu yerlerin hepsi, yaratılışın başlangıcındaki o ters karardan kaynaklanır. Adının *günah* olduğu bu kahredici kötülük insanlığın özgün (orijinal) kök belasıdır. Günah insanın Tanrı'yla paydaşlığını sarsmakla kalmadı, bunun yanı sıra sağlıklı insan ilişkilerini de allak bullak etti.

Sen ben salt insan soyunun bir parçası olduğumuzdan değil, aynı zamanda eylemlerimizden ötürü günahlıyız.

Davut peygamber doğuştan günaha tutsaklığımızı şu ağıtla dile getirir: *"İşte, ben suç içinde doğdum, anam günah içinde bana gebe kaldı"* (Mezmur 51:5). Onu miras olarak almamız hepimizin ayrı ayrı işlediği günah eylemlerine karşı mazeret sayılamaz. Kutsal Kitap bunun yanı sıra hepimizi *söz dinlemezlik çocukları* diye suçlar: *"Bedenimizin tutkuları uyarınca davrandık. Bedenin ve düşük aklın istekleri neyse onları uyguladık"* (Efesoslular 2:2,3).

Gerçek budur. Kendi söz dinlemeğimiz nedeniyle Tanrı'nın karşısında suçluyuz. Suç başka birine yükletilemez; ne hayat arkadaşına, ne bir arkadaşına, ne de ana babaya. Ne soyumuza sülalemize ne de çevremize kabahat yükleyebiliriz. Sen ben, hepimiz kişisel suçlardan sorumluyuz.

Biz ademoğulları arasında her tür kin ve ayrılığın nedeni, günahın her varlıkta müşterek (ortak) ve paydaş bir eylem olmasıdır. Günah ateistle Tanrı'ya inancı olanı, teröristle yasaları sayanı aynı çatı altında birleştirir. Günah üçüncü dünya insanıyla gelişmiş ülke insanını birbirine bağlar. Günah kapitalistle Marksist'i, polisle yasadışı, feministle erkeğin

üstünlüğünde duranı hep bir araya getirir. İnsan gençliğe uyuşturucular süren bir vurguncu, ya da töreci olabilir, denize bakan pahalı katlarda gününü gün eden, ya da gecekonduarda dar darına kötü koşullarla boğuşan biri olabilir, doktora yapmış ya da alfabeyi kavramamış olabilir yargı hep aynıdır: *"Tümü günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalmaktadır"* (Romalılar 3:23). Günah ademoğulları arasında bütün gerginliklerin temel nedenidir.

Ama İsa Mesih her günahının umududur, dostudur. O şunu bildirir: *"Doğru kişileri değil günahluları çağırmaya geldim"* (Matta 9:13). Kısa mesafe ya da uzun mesafe olsun, Tanrı'nın kutsallığıyla insanın günahlılığı arasında aşılamayan bir yarıklık vardır. Günah sözünün öz anlamı *'hedeften şaşırma'* tır. Bunu düzeltmeye kendi yeterliğimizden hiçbir katkıda bulunamayız. Tanrı'yla barışa kavuşabilmek için iyi insan olmaya didinmekle, din-töre gereklerini uygulamakla umulanı elde edemeyiz! Bu, *"Kişinin yaptığı işler nedeniyle değildir. Öyle ki, kimse övünmesin"* (Efesoslular 2:9). Bunun içindir ki, İsa Mesih kurtuluştan söz ederken, *"Ben kurban değil, merhamet isterim"* dedi (Matta 9:13).

Tanrı'nın *"merhameti öylesine zengindir ki"* (Efesoslular 2:4), senden tek isteği kurtarışını O'nun armağanı niteliğinde imanla değerlendirip kabul etmendir.

"Çünkü iman ederek kayrayla kurtulmuş bulunuyorsunuz. Bu kendi başarınız değildir. Tanrı armağanıdır" (Efesoslular 2:8).

Günahlının Tanrı katına girebilmesi için İsa Mesih en yüksek değeri (kurbanı) sundu. Merhamet Tanrısı Rab İsa Mesih aracılığıyla yaşam bolluğunu armağan niteliğinde herkes için gerçekleştirdi. Öte yandan, Tanrı sana seçim hakkı tanıdığından yaşam armağanını zoraki içine koymaz. Tanrı'nın eli-açıklıkla sana sunduğu armağana göstereceğin olumlu tepki boyun borcudur. Tanrı şöyle buyurur: *"İşte kabul edilen zaman şimdidir; işte kurtuluş günü bugündür"* (II Korintoslular 6:26).

Şimdi. Kişisel çabalarınla yaşamını düzene sokmaya çalıştıktan sonra ileride birgün değil! İsa'nın dediğini anımsa; *"Doğru kişileri değil, günahluları çağırmaya geldim" (Matta 9:13).*

Yaşam sorununa gerçekçilikle göz gezdirdiğinde, günah çalkantısının çözüm bekleyen temel bunalım olduğunu bildiğinde ilk adımı atmış olursun. Her nerede bulunsan, hangi durumda bocalasan İsa Mesih'in kolları seni bugün kabule hazırdır. Senden duymak istediği söz şudur: *"Ya Tanrı, ben günahlıya acı!" (Luka 18:13).*

Bir Cezalıdan gelen mektup

Okuduğunuz mektup Güney Afrika'nın en sıkı güvenlik önlemleriyle çevrili bir cezaevinden geliyor:

"Tanrı'yı Arayışın adlı kitabınız bana Tanrı Sözü'nü açıklamakta yardımcı oldu. Bu kitap yaşama ileten gerçek yolu gösteriyor. Ne dediğimi herhalde anlıyorsunuz. Kitabı bana bir arkadaşım verdi. Tanrı'yı Yaratan olarak tanıyorum, tüm evreni yapan olduğuna inanıyorum. Tanrım'ın cezaevinde bana yardımcı olacağına da imanım vardır."

Trans World Radio'dan duyuldu.

DUR VE DÜŞÜN

1. Yaşadığımız şu toplumda yürek burkucu bir düzensizlik bulunduğunu tanıyor musun?
2. Hastalanırsan, doktor sana ilaç vermeden önce hastalığı tanımlaması gerektiğini önemli sayıyor musun?
3. Kutsal Kitap senin sorununu ne biçimde tanımlar? Problemine gereken şifayı nerede gösterir?

Bu kentte epey zamandan beri Simon adlı bir büyücü vardı. Bu adam Samiriye halkına parmak ısırtıyordu. Kendisinin çok önemli biri olduğunu söylüyordu. Küçüğünden büyüğüne varıncaya dek hepsi, 'Bu kişi Yüce Güç denen Tanrı'nın gücüdür' diyerek onu ilgiyle dinlemekteydi.

Dr. Luka

BÖLÜM 6

İNSANLAR NİÇİN BÖYLESİ YANILMAKTALAR?

Çocukken, düşman bombardıman uçaklarının İngiltere üzerinde sürekli uçtuğu bir bölgede yaşadım. Savaştaydık. Bu uçaklar ülkenin orta ve kuzey kesimlerindeki endüstri derişmelerine (konsantrasyon) uzanıyordu. Öbür çocuk arkadaşlarımla karşı taraf bomba uçaklarının gürültüsünü bizim savaş uçaklarının sesinden ayırt edebilmeyi öğrendik. Bizim projektörlerin yüksekteki düşman uçaklarını ışığa boğduğunu görünce çok heyecanlanırdık. Yerdeki uçaksavar silahlarının ve havadaki savunma uçaklarının bazen bir bomba uçağını düşüreceğini biliyorduk.

Karşı tarafın uçağı düşürülünce mürettebattan bazıları belki paraşütle iniş yaparak kurtulabilirdi. Bunların bir yolunu bularak kaçmasını, gözden kaybolup yeniden ülkesine dönebilmesini ve taze bir yürekle geri gelip başka bir bombardımana katılmalarını önlemek için sorumlu makamlar bütün yol işaretlerini söktü. Bunun sonucunda hiçbir yerde yol işareti görülemezdi. Ama biz çocuklar kentimizin dışında Wootten Woods denen yerde, çok önemsiz bir kavşakta küçük bir yol işareti kaldığını biliyorduk. Gidip bu yol işaretini ters yöne çevirdik, bunu yapmakla savaşta ülkemize yardım ettiğimizi tasarladık. Bölgenin sorumlularıyla elele vererek bu istenmeyen kişilerin ülkemize sokuluşunu şaşırtmaya çalışırdık.

Bu bir örnektir. Tanrı bizi aydınlatıyor; aldatıcı yol işaretlerine bakarak kimilerin Tanrı'yı arayışta şaşırılabilceğini bildiriyor. İlk sırada beliren bir konuya eğilelim: Bu sınırsızsonsuz evrene bakıp da onun bir kurucusu-yapıcısı bulunduğuna şüpheler eğleştiren eninde sonunda yolunu şaşıracaktır.

"Bilgelik taslarken akılsızlığa sürüklendiler... Tanrı'yı bilme aşamasına gelmeyi onaylamadıklarından, Tanrı onları uygunsuz işler yapmaları için onaylanmayan düşünceye teslim etti" (Romalılar 1:22, 28).

İşte bu bozuk akıl Yaratan'a tapacak yerde doğallıkla yaratılışa özgü işlere tapınacak. Öte yandan karşısındaki değerleri usavurmayı bilen, Yaratanı'na tapınacak. Tanrı'nın evreni yarattığına inanmayı yadsıyanı Tanrı bozuk akla teslim eder. Ardından, evrenin kaza sonucu meydana gelişine ilişkin düzmece savlara bağlanmaya bırakır onu. Baştan çıkmış akıl yanılan akıldır.

Bundan başka, Tanrı Kutsal Sözü'nü gerçek kaynağı ve tanrısal bilgi yöntemi olarak değerlendirmeyenleri hazırlap savlarla oyalanmaya teslim edeceğini uyarıyor. Tanrı'nın Kutsal Sözü'nü kesin ve belirgin iman yoluyla benimsemeyen, kendini tehlikeye açık bırakmaktadır.

"Çünkü kurtulmaları için gereken gerçeği sevmeye yanaşmadılar...Yalana inansınlar diye Tanrı onlara aldatı gücünü gönderiyor" (II Selanikliler 2:10b,11).

Bu ilke vurgulanmalı; gerçeği yadsıyan yalanı içtenlikle kucaklar. Çok iyi anımsıyorum; bir kez Londra'nın sisli yollarında eve götüren yolu seçmeye çalışıyordum. Yolun kenarını bulabilmek için bile çok çabaladım. El feneri de yardımcı olamıyordu. Sis ortalığa hakimdi. Tanrı akli karıştıran güçlü aldatının insan soyuna bir hortlak gibi sona dek balta olacağını bildiriyor; çünkü ademoğulları Havva kızları Tanrı Sözü'nde sunulan gerçeği tepti. İsa'nın öğrencileri efendilerine

ilginç bir soru doğrulttu: “*Senin gelişini ve çağın sona erdiğini gösteren belirti ne olacak?*” (Matta 24:36). İsa evrende görülecek çarpıcı belirtiler arasında şunu da belirtti:

“Çünkü yalancı mesihler ve yalancı peygamberler türeyecek. Bunlar önemli belirtiler gösterecek ve göz kamaştırıcı işler yapacak. Öyle ki, olanağı bulursa seçilmişleri bile kandırırlardı” (Matta 24:24).

Bu sözleri okurken belki diyebilirsin, “Hayır, hayır! Ben aldanmıyorum.” Hatta, “Yalancı mesihleri, yalancı peygamberi kolaylıkla sezebilme yeteneğim var!” diye gururlanabilirsin. Ama sorunu daha derinden düşünmeye çalış. Gerçeği kabul etmedinse, Tanrı senin aklını bulandırır diye şeytanı serbest bıraktı. Elbette sen bunun farkında değilsin. Bir yalancı peygamberin seni yanılttığını bilebilseydin, o zaman hiç yanılmazdın. Tüm aldatı aklın içindedir. Aklının sivriliğiyle büyülenenin akılda yanıldığını, yalana kulluk ettiğini kabullenmesi güçtür.

Kutsal Kitap’ı okurken ya da onu okuyunca gerçeğe direnenler, böylece kendilerini aldatı ve kandırma açık bırakanlar iki sınıfa ayrılır. Kimileri, aklının sivriliğiyle övünerek kendilerini yeterli sayar. Başkaları, sağlıklı töreye kayıtsız kalır. Bunlara karşı, Tanrı isteğini kavrayarak onu uygulamaya istekli olanlara İsa Mesih’in bir vaadi duyurulur: *“Tanrı’nın istemini uygulamak isteyen biri çıkarsa, öğretişimin Tanrı’dan mı olduğunu, yoksa kendiliğimden mi konuştuğumu bilecektir”* (Yuhanna 7:17).

Tanrı’nın isteğini gerçekten uygulamayı istiyorsan, bilebilirsin ki Tanrı Kutsal Sözü’nde neye inanacağını neye inanmayacağını, nasıl davranacağını nasıl davranmayacağını sana öğretecektir. Bunun yanı sıra kendi kendini akıl hocası atayan, ama Tanrı Sözü’nü öğretmeyen dinsel eğitimcileri yadsımayı da sana anımsatacaktır. Bunların öğretisi kasıtlı, davranışı terstir.

Zamanımızda insanları ters yöne yönlendiren şeytan

ajanları aldatici tarikat bağlılarıdır. Tekte üçlük üçte teklik gerçeğini yadsıyan Baba, Oğul, Kutsal Ruh tanrılığını dışlayan yalancı peygamberdir. Bunlar Kutsal Söz'ün birkaç yerine ve konusuna değinirler, öte yandan da kitabın metnini içeriğinden kopararak Kutsal Söz'e ters düşen bir tarikat eniklerler. Yalancı eğiticileri denemek isteyen onlara basit bir soru doğrultur: "İsa Mesih kimdir?" Bunun içindir ki, İsa'nın kimliğini bilmen gerçekle tanış olmanın kökenindeki gereklerdendir.

İsa Tanrı'nın Oğlu olarak anlaşılınca ve bilinince öbür kuruluşların foyası ortaya çıkar. O kesin bir açıklamada bulundu:

*"Ben aracı olmadıkça kimse Baba'ya gelemmez"
(Yuhanna 14:6).*

Ruhsal kargaşalık dinsel kuşaklara kısıtlanmış değil sadece. İncancı dışlayan dünyasal yorum yöntemi, hümanist (insancıl) felsefe uyarınca etkisini kullanarak ademoğlunun evrende odak (mihrak) olduğunu öne sürüyor. Toplumun temel uğraşı insanın geliştirilmesi olmalı diyor. Hümanizmin platformu her yana dal budak salmış bulunuyor: Üniversiteler, medya, sanat, vb. Reklamcılık dünyasının özdeyişi (motto) bir sözle özetlenebilir: Kendimizi pohpohlayalım.

Hümanizmi özetlemek istersek bu, yaratığın tanrılaştırılmasıdır. Bazılarının varsaydığı gibi yeni bir felsefe kolu değildir. Mesih'in evrene haberini tanıtan Pavlos'un günlerinde Tanrı şöyle konuştu "*Onlar Tanrı'nın gerçeğini yalanla değiştirdiler; Yaratan'dan çok yaratığa tapındılar, ona hizmet sundular*" (Romalılar 1:25a). Tanrı O'na sığınmayan ademoğlundan soruyor: "*Ben dünyanın temelini atarken sen neredeydin? Anlıyorsan söyle*" (Eyub 38: 4). Bu, hümanistleri rahatsız eden bir sorudur. şeytan Havva'ya yaklaştığında olanaksız olanaklı göstererek ona seslendi: "*Tanrı gibi olacaksınız*" (Yaratılış 3:5). şu çağda şeytan yaniltıcı hümanizm öğretisiyle aynı sinsiyi oyunu oynuyor.

Olabilir ki daha gençsin; siyasal-dinsel sorunlara ve bu

türden konulara şimdiye dek pek eğilmedin. Belki siyasetçileri gönlün açmıyor, dincileri de çağa ayak uyduramamakla suçluyorsun. Yaşdaşlarının izinden yürüyerek kişisel tatminliğin için başka yönlelere çeviriyorsun gözünü. Olasılıkla, çağdaş rock müziğine gönlünü kaptırdın. Bu müziğin birçok kolu seni kendine çekiyor olabilir: Yeni müzik dalgası, serseri müziği, sert metal müziği, vb. Kendini içinde bulduğun yalnızlık dünyasından seni her ne kurtarabilirse ona sarılıyorsun. İşittiğin havaya göre dans ederken söylenen şarkının sözlerine belki dikkat edersin. Bunlardan nasıl bir anlam çıkarırsın? O sözlerin genellikle satanizm yönteminden, sadizm (elezerlik) hevesinden, seks düzensizliğinden etkilendiğini belki de bir söyleyen olmuştur sana. Birçok kez bu tür müziğin içeriği cehennem dehşetini betimliyor. Bu sapma, anlamsız diye yorumlanan varoluşa bir alternatif sayılır belki. Ama, böylesi müziğin çalındığı atmosferde çoğu kez kaba kuvvete götüren bir çılgınlık havası eser. O gençleri bir araya getiren yöntemin etkisi hem kendilerini hem de birbirini yiyip bitirmektir dememiz yanlış olmaz herhalde.

Los Angeles kentinde Morg diye bilinen büyük bir buzhane var. Burada her zaman ortalama altı yüz ceset bulunur. Birçoğu gençler. Cesetleri üç ay süreyle saklarlar, belki yakınlardan biri çıkar da onları tanıyabilir diye. Ayak parmağında bir etiket yazılıdır: İsimsiz. Bu genç cesetlerin çoğu bir süre sonra bilinmez kişiler olarak kimsesizler mezarlığına gömülür. Birçoğu uyuşturucular dünyasından gelmiş. Bu yavrular konusunu ettiğim müziği dinlediler. Diskolarda, milyonlarca evi donatan CD'lerde (kompakt disk) aynı müziğe saatlerce kulak tuttular. Bu arada yanlış, berbat yol işaretini izlediler. Yolun sonuna vardıklarında oradan geri dönme olanağı kalmamıştı artık. Ah, İsa Mesih'in o içtenlikli çağrısını duysalar ve O'na pekiyi deselerdi: "*Ben onlarda yaşam olsun, hem de bol yaşam olsun diye geldim*" (Yuhanna 10:10).

Bu kargaşa ortamına 'siyah saat' diye nitelenen okült (gizemli büyücülük) eylemi de sokuldu. Günümüzde bu okült taşkınlıklarına geniş ilgi gösteriliyor; Karanlık Çağlar'ı

anımsatırcasına! Ve şaşkınlık oluşturan yönler bolluğu.. Bütün bunlar bugünün 'bilimsel aydınlanma' çağında sırtıyor.

Satanizm'e ne denecek? Yeryüzünün dört bucağına ahtapotun kolları gibi uzanıyor o. Ademoğulları şeytana tapınıyor. Londra borsasında önemli sorumluluk taşıyan bazı kişiler 'Siyah ayın' kutlaması için bir araya geliyor. Avrupa'da cadı yuvaları kurulmuş; bunlar başka kara parçalarına dal budak salıyor. Kökü Afrika'da olan 'ölü atalara tapmış' tarikatı her yana uzanıyor. Ruhlarla ilgili seanslar düzenleniyor. Şeytanın karanlık dünyasına degen törenler yapılıyor; erkek ve kadınlar metafizikle ilişki kurmaya çalışıyor. Yolu-yöntemi şaşırılmış uğraşların tümü ruhsal dünyayı anlayabilmek kovalayışından kaynaklanıyor. Tanrı'yı arıyorum diye bulanık suda balık avlayanlar çevreyi daha da bulandırıyor, Tanrı'yı büsbütün yitiriyor, karanlığın egemenliğine, yalan yanlış fantezilere isteyerek-istemeyerek teslim oluyor. Bu karanlık uğraşlar özellikle sözde gelişmiş ülkelerde görülüyor ve rağbet topluyor.

Tanrı'nın son günlere ilişkin bildirdiklerini anımsamak kendi yararımızdır. O bizi yalancı peygamberlere ilişkin uyarıyor. Bundan başka sahte mucizelerin, düzmece belirtilerin son günlerdeki genel yanılgıyla atbaşı beraber gideceğini söylüyor. Üstelik bir kandırıcılık erbabının belireceğini, tüyleri ürperten eylemlere koyulacağını da açıklıyor: "*Çünkü kurtulmaları için gereken gerçeği sevmeye yanaşmadılar... Yalana inansınlar diye Tanrı onlara aldatı gücünü gönderiyor*" (II Selanikliler 2:10b,11).

Yalancı öğretiler ve şeytansal eylemler çerçevesinde etkinliğin yoğunlaştığı şu çağda, her soydan her boydan gencin ya da orta yaşlının dinmeden kabaran mayalanmayla etkinlenmesi doğrusu şaşılacak iş değil! Bireyler sanki kendini şüpheliğe, güvensizliğe teslim etmiş. Bilmeliyiz ki, şeytanın yanıltıcı yol işaretleri her yana yerleştirilmiştir. Şunu kesinlikle anlayabiliriz: Bunların hiçbiri sersemleşmiş kadını-erkeği tek kurtarıcı İsa Mesih'e yöneltmiyor.

Seven Tanrı'nın bildirisi, bu kasvetli havanın etkilediği yaşam görüşünden bambaşkadır. O'nda umursamazlık,

şaşkınlık, ölümde kadercilik yok. O'nun müjdesi umut ufuğu, güvenlik doluluğu, bollukla beliren yaşamdır. Tanrı'yı bulmaya gerçekçi arayışı kovaladıkça, Kutsal Kitap'ı okudukça orada Kutsal Ruh'un seni her durumda Rab İsa Mesih'e yönelttiğini görürsün. İsa'nın yetkili vurgulaması sürekli iştilir: *“Yol da, gerçek de, yaşam da Ben'im. Ben aracı olmadıkça kimse Baba'ya gelemmez.”* (Yuhanna 14:6).

Tanrı, yaşamın şaşkırtıcı baskılarıyla yorulmaman için seni kandırıcı yol işaretlerine karşı uyarıyor. Aynızamanda kafanı bulandırabilecek köksüz dayanaksız öğretileri öz yapılarıyla karşında sergiliyor. Ve sana şu somut vaadi veriyor:

“Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum...’ diyor RAB. ‘Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarılarıdır bunlar. O zaman beni çağırarak, gelip bana yakaracaksınız. Ben de sizi işiteceğim. Beni arayacaksınız, bütün yüreğinizle arayınca beni bulacaksınız. Kendimi size buldurtacağım’ diyor RAB” (Yeremya 29:11-14).

DUR VE DÜŞÜN

1. Tanrı'ya tapınacak yerde yaratığa tapınan kafa nasıl bir kafadır? (Romalılar 1:22-28'yi okuyun)
2. Tanrı'yı ararken, herhangi akılsal bir sorununu çözebilecek anahtar nedir? (Yuhanna 7:17'i okuyun) Zekan mıdır? İsteğin ya da istencin (irade) midir?
3. Tanrı seni kendisine yöneltmeye berrak ve açık bir 'yol işareti' veriyor mu? (Yuhanna 8:12'yi okuyun)

Bir yerde küçük bir çocuk din-ahlak dersi veren öğretmeninden sormuş: “Tanrı kötü çocukları sever mi?” Hoca yanıtlamış, “Şüphesiz hayır!” Üzülerek belirtmeliyim; bu yanıt sövgüye kaçıyor. Tanrı kötü çocukları sevmeseydi, beni hiçbir zaman sevemezdi! Büyük yazar Shakespeare konunun derinine şöyle giriyor: ‘Sevgi sevgi olamazdı; değişen durumlarla etkilenseydi.’

G. Campbell Morgan

BÖLÜM 7

TANRI GERÇEKTEN BENİ SEVER Mİ?

Senin için önemli sayılan birinin sevgisinden şüphe ettiğin oldu mu hiç? Ya da, birisi senin sevginden güvenlik duymuyorsa ona sevgini ispat etmeye çalıştın mı? Her iki olasılığa yaklaştığımızda görürüz ki, belirli durumlar gerçek sevginin laftan çok eylemle desteklenmesini gerektirir.

Eylemin laftan daha güçlü ve etkili olduğunu bilmemiz bizi Tanrı sevgisinin kendine özgü eylemle sergilenişine götürür. İsa Mesih’in haç üzerindeki ölümü Tanrı’nın sana karşı sevgi eylemidir. Bunun önemini kavradığında, Tanrı’nın seni gerçekten sevdiğine ayrıntılı bilgi edinmene gerek kalmaz. Ben tövbe edip kurtarıcı İsa Mesih’e iman ettikten ve yeniden doğduktan sonra olmuş bir hikaye okudum: Bir askerle borazan çalan bir çocuk. Bunlar Güney Afrika’da Bor savaşında hizmet görmüş. Borazancı çocuk Willie Holt ve art arda sövüp sayan yedi asker. Hep birlikte aynı çadırdalar. Askerlerden biri Bill. Ne Tanrı’ya ne de Oğlu İsa Mesih’e inanıyor. Ama çocuk Willie tam bir Mesih bağılı. Her gece yatağının başında diz çöker sessizce Kutsal Kitap’ı okur, dua eder. Bunu gören askerler onunla sürekli tiye alırdı.

Birgün onların komutanı Albay tüm birliği karşısında

sıralanmaya çağırıldı. Çocuk Willie ile sövücü Bill'in çadırına hırsız dadanmıştı. Bu aşırıyı bulmak için Albay tüm birliğe sanki ultiatom verdi: "Daha önceki uyarılarım bir işe yaramadı. Dün gece hırsız yine marifetini sürdürdü. Bugün o haytaya son bir fırsat veriyorum; suçunu ikrar etsin erkekse cezasını çeksin. Yok, buyruğuma kulak asmazsa onunla birlikte herkes çıplak sırtına onar kırbaçla cezalandırılacak. Ama birisi ortaya çıkıp da bu dolabı döndüren benim derse, geriye kalanlar kırbaçtan esirgenecek."

Albay'ın sözlerinden sonra çocuk Willie onun karşısında vaziyet aldı. "Albay'ım" dedi, "Buyurdunuz ki, biri öne gelip cezasını çekerse geriye kalanlar kırbaçtan kurtulacak. O kişi ben olacağım." Albay aşırı öfkeyle askerlere gürledi: "*Suçsuz bir çocuğun yerinize sizin cezanızı yüklenmesine nasıl izin verebilirsiniz?*" Hiçbir kımıltı duyulmadı. Komutan sözlerini sürdürdü: "Öyleyse hepiniz suçsuz bir gencin suçluya yaraşan cezayı yüklediğine —umarım ki acı duyarak— tanık olacaksınız."

Bir asker olarak sözüne bağlı kalan Albay küçük Willie'nin sırtını soydurttu ve kırbacın acımasız darbelerini o körpe bedene indirtti. Willie haddini aşan dayağa dayanamayarak oracıkta bayıldı. Bu acıklı manzaraya daha fazla katlanamayan Bill bir anda ortaya fırladı ve acı acı haykırdı: "Durdurun; hırsız benim!" Cezamı kendim üstleneceğim. O sırada ayılan Willie hafiften mırıldandı: "Zararı yok Bill! Albay kararından geri dönemez. Tüm cezayı ben tamamlayacağım." Öyle de oldu. Ama çocuk Willie ağır darbelerin etkisinden kurtulamadı. Böylesi genç yaşamdan cennete ayrılmadan önce, Bill —çökmüş o kocaman adam— çocuğun yatağı başında hüngür hüngür ağladı: "Neden Willie, neden bunu benim için yaptın?" Küçük Willie güçlkle konuşabildi: "Bill, birçok kez sana Tanrı'nın seni nasıl bir sevgiyle sevdiğini anlatmaya çalıştım; her kezinde konuyu matrağa döktün. Senin cezayı üstlenirsem bu, Mesih'in seni ne denli sevdiğini somut bir eylemle kanıtlar diye düşündüm. Mesih senin yerini almaya haça çıktı, senin günahın için öldü."

Willie kurtarıcısına kavuşmadan önce Bill, Mesih'in sevgisinden kaynaklanan kayrasal kurtuluşa iman etti, onu kabul etti, yaşamı yöntemi değişti. Willi'nin tanıklığını o üstlendi.

Evet, Tanrı İsa Mesih'in kişiliğinde kaybolmuş insan yararına kesin ve etkin kurtarma eylemini gerçekleştirdi. Bunun gerisindeki etken *Sevgi*'dir. Tanrı'nın her cana doğrultulan sevgisi.. Böylesi kavranılamaz bir sevgiydi, Mesih'i o yüce kurtarmalığa, dayanılmaz işkencelere götüren itki.

Yetkin (kusursuz) İnsan

Golgota tepesinde üç ayrı haç dikilmişti. İkisinde, idam yargılsı iki haydut asılıydı. Bu iki suçlu arasında İsa Mesih mihlanarak asıldı; o haçta öldü.

Bu dayanılmaz işkencenin son saatlerinde haydutlardan biri her üçünün de bu ağır yargıya götüren cezanın hukuki yönüyle ilgilenmeye başladı. Şaşılacak şey, kendi acısını çektiği işkenceyi değil, İsa'nın çektiği işkenceyi düşündü; aklı bu sorunla düğümlendi. Nasıl olur da hukuk yasalarının kaynağı meşhur Roma böylesi bir çelişkiye düşer; İsa'yla kendilerini nasıl ve niçin aynı cezaya çarptırır? Bu bariz adaletsizlik kafasını biteviye kurcaladı. Sonunda sağduyulu dille, berraklıkla ve alçakgönüllülükle o ölen haydutun lisanı evrilmiş çevrilmiş üç gözlemlerde odaklandı: "*Bizimki hak edilmiş cezadır. Yaptıklarımıza yaraşan karşılığı alıyoruz.*" Soruna çözüm arayan bu uslamlamayla, ölmekte olan haydut kişisel sorumluluğunu açıkça ikrar etti; bu yolla suçunu kabullendi.

Onun ikinci sözü şuydu: "*Gerçekten bize yaraşan yolda ölüyoruz.*" Zamanımızda ufak tefek suçların, ya da vahşi cinayetlerin sürüp gitmesi sıradan olaylara dönüştü. Birinci yüzyılda bu tür suçlara nasıl bakıldığını anlamamız güçtür. Ama bu mahkum haydut kendi diliyle, şu birkaç sözle o dönemde kendilerine çektirilen ölüm cezasının hukuki ve adaletli olduğunu resmen bildiriyordu. "*Yaptıklarımıza yaraşan ölümle ölüyoruz.*" ikrarıyla olayı kesinleştiriyordu.

Gelelim üçüncü sözüne: "*Ama bu insan hiçbir yolsuz iş*

yapmadı.” Haydutun kişisel suçunu kaşını kıpırdatmadan açıkça itiraf etmesi dikkate değer doğrusu. Hukukun, yasaların kararını itirazsız kabul etti. Ne var ki, kendi yanında asılan İsa’ya gösterdiği ilgi daha da çok dikkati çekicidir. Bu insan, bu İsa, ölmekte olan haydutun tüm dikkatini üzerine çekti. “O suçsuzdu, yargılanması büsbütün haksızdı; böyle bir cezaya çarptırılması adaletsiz belirginlikti.”

Suçluluğunu baştan sona kabul eden haydut ağır mahkum durumunda nereye dönebilir, nereden medet umabilirdi? Hiçbir yerden! Yalnızca onun yanında asılı suçsuz İsa Mesih’ten. İçtenlikle, imanla O’na yakardı: “*Ya İsa hükümranlılığına geldiğinde beni anımsa!*” Rab İsa Mesih bu tür ciddi ikrarın dokunaklı gereksinimini her kezinde kayra ve merhametle karşıladığı gibi, sağlayabildiği güvenliği hemen belgeledi: “*Doğrusu sana derim ki, bugün benimle birlikte cennette olacaksınız*” (Luka 23:39-43).

Mesih’e sığınan bütün tövbeli günahlılar gibi ölmekte olan haydut da o gün af ve sonsuz yaşam güvenliğiyle esenliğe kavuştu. Günahı için Tanrı’ca atanan kurtarana döndü —Rab İsa Mesih’e— O’nun affını merhametini tam yerinde diledi: Mesih’in kurtulmalık olarak öldüğü haçta. O korkutucu, ama tarihsel günde ölmekte olan iki hayduttan birinin dikkati **suçsuz** İsa Mesih’e doğruldu. Bu haça çakılma olayından sonra, ileride O’nun iki öğrencisi kesin ve belirgin dille İsa Mesih’in **günahsızlığını** vurgulayacak. Bunlar ve aynı kurtarıcıya iman eden Pavlos kişisel tanıklıklarıyla İsa’nın **günahsızlığını** kesenkes belirtecekler.

PETROS Rab İsa’nın çok yakın arkadaşıydı. Tez canlılığıyla bilinen bir insan. Bu adam kendi kişiliğini İsa’nın günahsızlığı ışığında enikonu inceledikten sonra şu kanıtlı sonucu beyan etti: “*O hiçbir günah işlemedi*” (I Petros 2:22).

YUHANNA da İsa’nın yakınlarından biri, O’nun çevresinde bulunanlardandı. Her gün İsa’yı izler, O’nun yaşantısını, tutumunu birlikte oldukları zaman bütün inceliğiyle bir kitap gibi okurdu. Bu yakın ilişkiden edindiği kanıtlılıkla, su götürmezlikle şunları yazdı: “*O’nda günah yoktur*” (I Yuhanna 3:5).

PAVLOS bir aydıdı, düşünürdü. Böylesi eğitimli bir araştırıcı izlenimini iki kelimeyle özetledi: “*Günah nedir bilmeyen*” (II Korintoslular 5:21). İsa’yı görmüştü. Pavlos O’nu göklerde gördü. Sözüne güvenilir üç kişinin tanıklığı işte budur.

Yine de bazıları bu sağduyulu kanıtları tez elden savar. Diyebilir ki, “Ne ölen haydut, ne Petros, ne Yuhanna, ne de o Pavlos nesnel görüşle konuşmuyor. Ölümle boğuşan o suçluya gelince sarılabileceği bir dal arayışındaydı. İsa’nın yakınları üç kişiye gelince İsa’ya bağlılıkları nedeniyle yanlı dil kullandılar.” Bir an için buna pekiyi diyelim; ya Roma valisi Pontoslu Pilatos için ne diyeceğiz? O’nun yanlılığı başka yöndeydi; Mesih’in ne dostu, ne de yakını sayılabilirdi. İsa’nın suçlayıcıları O’nu paldır küldür valilik makamına sürüklediler; İsa’ya karşı düzenledikleri töhmeti mitralyöz gibi yağdırarak ölümünü diliyorlardı. Vali sorguyu enikonu sürdürüp sonuçlayınca açık açık konuştu: “*O’nu önünüzde yargıya çektim. Ama öne sürdüğünüz suçlardan hiçbirini bulamadım kendisinde*” (Luka 23:14).

Baba Tanrı’nın yücelerdeki tahtından gelen yetkili bildiriyle karşılaştırılınca, insandan kaynaklanan bu tanıklıkların önemi geride kalmaz mı? Bir konuşmacı açık bir toplantıda konuşmadan önce onun anlaşılabilir biçimde herkese sunulması gerekir. İsa Mesih de topluluklara hizmetini açmadan önce, Baba Tanrı sevgili Oğlu’nu insanlığa tanıtmayı üzerine aldı. Göğün ve yerin duyduğu o tanrısal sesle Baba Oğul’u övdü, O’nu tüm dünyaya sundu: “*Sevgili Oğlum budur. O’ndan hoşnutum*” (Matta 3:17).

Baba çok iyi biliyordu; Oğlu Mesih insan bedeni kuşanmış durumda yeryüzünde Tanrı’nın insana ilişkin özlediği ve öngördüğu kusursuzlukla yaşadı. O’nun dışında istisnasız tüm insan soyu günah düşüklüğündedir. “*Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kalmaktadır*” (Romalılar 3:23). Yalnız İsa bu zümrenin dışındadır. Her açıdan, her bakımdan başkadır. Bu nedenle O insanlığa hizmetini açmadan önce Baba Tanrı O’nu herkese tanıttı. Tanrı O’nun **kutsal Babası**’dır (bkz. Yuhanna 17:11). Tanrı sevgili Oğlu’nun yaşamından baştanbaşa hoşnuttu.

Önceki sayfalarda vurgulandığı gibi, Rab İsa Mesih başlangıcı olmayan zamanlardan şu ana dek hiçbir dönemde tam Tanrı olmaktan çıkmadı. Bunu gözönünde tutunca Tanrı'nın yüceliğinden soyunarak yeryüzüne inişini, erden bir kızın rahminde bulunuşunu, insan benzerliği kuşanışını düşünebilmek her bakımdan akılları sarsan olaydır. Tanrı'nın kendisine özgü giz! Bunları gözönünde saklarsak, İsa'nın Baba Tanrı'nın istemiyle tam uyumda var olduğu kavramımızı canlandırır. Ters durumda O, Baba'ya kusursuz hoşnutluk sağlayamazdı. İsa Mesih yeryüzünde geçirdiği tüm süre boyunca her an Baba Tanrı'nın karşısında söz dinlerlik gösterdi; Baba'yla daima uyumda olduğunu kanıtladı. Bu görünüm tanrısal gizin başka bir yönüdür. Kin, düşmanlık, söz dinlemezlik ortamında günahın kasıp kavurduğu yeryüzünde İsa göksel Babası'na özgü kutsallığı sergiledi. Sevgiyi açık açık tanıttı, bundan kaynaklanan amaçlı yaşamı yaşadı.

Küçük dili yutturan görünüm, İsa Mesih'in yeryuvarlağında Yaratan'ın her şeyi yaratmış olduğu kurulu —ama sarsıntılı— düzende O'nun başlangıçtaki amacını tümler biçimde yaşadığıdır. İsa Mesih Tanrı'dan daha geride olmamakla birlikte, otuz üç yıllık yersel yaşamında Yaratan'ın insana ne çeşit yaşam biçimi öngördüğünü açık açık sergiledi. O'nun yersel varlığı süresince hiçbir tutumu ya da davranışı Yaratan'ın bu en parlak yapıtına yaraşan düzgüden sapmadı. Bu yıllar içinde İsa her an, kesinlikle göksel Babası'nın isteğiyle uyumdaydı. Bunun içindir ki, Baba yeryüzünde kusurlu insanlar arasında görkemli yaşam yaşayan sevgili Oğlu'na baktığında O'ndan kesenkes hoşnuttu. Yalnızca O'ndan.

Suçsuz! Günahsız! Mükemmel! Az önce değindiğimiz o kişiler İsa'yı suçsuz insan olarak gördü. Yücelerdeki kutsal Baba O'nu mükemmel kişi niteliğinde gördü. Suçsuz! Günahsız! Görkemli! Ve bu birey öldü. Yerimize öldü. Her birimize karşı taşıdığı eşsiz sevginin itkisiyle öldü.

Sınırsız Sevgi

Hayalini kullanarak İsa'nın haça mihlandığı o özel Cuma günü, bu acıklı olayı görenlere sen de katılmaya çalış. Haçın çevresinde toplanan kalabalığın ağzı dili bağlanmış. Bu ürkütücü manzaraya bakmaktayken kana boyanmış, kişiyi şoke eden olaya dikkat kesildiler. İsa'nın iki yanında idam yargılısı iki kişi. Bunlar soydaşları arasında suçluydu; aynı zamanda Yaratan'ın karşısında suçluydu. Her ikisine de ölüm yargısı ülkenin yasası uyarınca gerçekleşiyordu.

Bu iki yargılının orta yerinde İsa kendi haçında asılıydı. İki haydutta büsbütün karşıt görünüm! İsa salt insanlar önünde suçsuz değildi; ama kutsal Babası'nın, evet Tanrı'nın karşısında suçsuzdu; *“Suçsuz ve lekesiz kuzuyu andıran...”* (I Petros 1:19; bkz. II Korintoslular 5:19). Mesih'in bu kefarete ölümü Tanrı'nın sevgiyle dolu yüreğinden koptu. Haydutların cezası yasaların dileğiydi. Ama İsa Mesih'in yasaya hiçbir borcu yoktu. O kendisini hazmedemeyenlere şunları söylemişti: *“Canımı veririm; öyle ki onu yeniden alayım. Canımı benden kimse alamaz. Ama onu kendi isteğimle veriyorum. Canımı vermeye de, yeniden almaya da yetkim vardır”* (Yuhanna 10:17,18). Sevgisinin hangi boyuta uzanacağını öğrencilerine şu sözlerle açıkladı: *“Hiç kimsede insanın dostları yararına canını vermesinden daha üstün sevgi yoktur”* (Yuhanna 17:13).

İsa'nın ölümü ve dirilişi ardından yazar Pavlos bu gerçeği şu yazıyla aydınlattı: *“Tanrı günah nedir bilmeyeni yerimize günah kıldı. Öyle ki, Mesih bağlılığında Tanrı'nın doğruluğu olalım”* (II Korintoslular 5:21). Birçok yüzyıl sonra, Mesih'in günahlarımıza kefarete niteliğinde ölümüne ilişkin tanrısal gerçek şu anlamlı diziyle belirtildi:

Sen benim doğruluğumsun,
Bense senin günahın.
Bana yaraşanı sen üstlendin,
Senin olanı bana verdin.
Ne değilsen o oldum,
Öyle ki, ben ne değilsen o olayım.

Buğday Tanesi

Beklenen ölümünü her bir inceliği ve ayrıntısıyla önceden bilen Rab İsa, yüreğindeki acıyı öğrencilerine açıkladı: *“Şu anda yüreğim üzüntüyle sarsılıyor. Ne demeliyim? ‘Ey Baba, beni bu durumdan kurtar’ mı? Ama ben bunun için gelmiş bulunuyorum. Ey Baba, adını yücelt!”* (Yuhanna 12:27,28). Tanrı'nın egemen yüceliğine böyle bütünsel bir bırakım, Baba'nın en içtenlikli yanıtını getirdi: *“Yücelttim ve yücelteceğim”* (Yuhanna 12:27,28).

Rab İsa Baba'ya dua etmeden önce öğrencilerine, tohum özelliği taşıyan bir tanenin harmana götüren yolu hazırlayabilmesi için ilkin ölmesi gerektiğini anımsattı:

“Size önemle belirtirim: Yere düşüp de ölmeyen buğday tanesi tek başına kalır. Ama ölürse bol ürün verir” (Yuhanna 12:24).

Günahsız insan olarak ölümün O'nda hiçbir gücü düşünülemezdi. Ama kendi isteğiyle ölmeye razı oldu. Senin benim günahımız için bağışlamalık ölümü.. O bu yolla arıtılmış insanlardan oluşan sonsuzluk ürününü topluyor. Bu tarımsal betimle Rab İsa hem tasarısını anlattı hem de buna iman eden her cana vaadini kanıtladı.

(Tasarısı) *“Baba'dan gönderildim ve dünyaya geldim. Yine dünyayı bırakıp Baba'ya gidiyorum”. (Vaadi)* *“Yeniden gelip sizi yanıma alacağım; öyle ki, benim bulunduğum yerde olasınız”* (Yuhanna 16:28; 14:3).

Güç kavuşulabilecek bir olgu! Akıl almaz bir kefaret sunusu. Kurtarıcı'nın dillere destan olan bu sevgi eylemi niceler tarafından geri çevrilmekte, af başışı tepilmekte. Başkaları O'nun ölmediği saplantısına kulluk etmekte. Yine bazıları bunu kayıtsızlıkla karşılamakta. Ademoğulları isterse Kurtarıcı'yı doğrudan doğruya yadsısın, ya da dolayısıyla yan çizsin sonuç

aynı olacak: Sonsuz yaşamın vericisinden sonsuzlar sonsuzu kopmak. Sonsuz ışıktan, sonsuz sevgiden yoksun kalmak karanlığa tıklamak. Bu korkunç gelecek şu sözlerle dile getirilir:

Öldükçe ölürsün,
Öylesi ürkünç bir ölümdür bu;
Sonsuzu kapsayan ölüm.
Öldükçe ölürsün,
Ama ölmüş ilan edilmezsin hiç!

Bu bilginin yanı sıra, Rab İsa Mesih seni sadece cehennemden cennete aktarmaya ölmedi. Bundan başka, Tanrı'yı cennetten senin varlığına ulaştırmaya öldü.

Sonsuz yaşam salt senin geleceğini cennetin güvenliğine kavuşturmak değildir. Gerçekten inanlı olana Kutsal Söz'de duyurulan güvenlik, sonsuz yaşamın hiç son bilmeyen görkemli bugün, yaşanmakta olan sürekli şimdiki özelliğini taşımasıdır.

“Tanrı bize sonsuz yaşam verdi, bu yaşam O'nun Oğlu'ndadır. Oğul'u varlığında bulunduran yaşama sahiptir. Tanrı'nın Oğul'nu varlığında bulundurmayan yaşama sahip değildir...” (1 Yuhanna 5:11,12).

Sonsuz yaşamın sağlanması bir kişidir: Rab İsa Mesih'ten. Mesih senin varlığında kendisine yaraşan yeri alınca, o anda sonsuz yaşam başlamıştır.

Benzersiz Değer

Haçta, o yüce kurbanın sunulduğunda Tanrı'nın kutsallığı, adaleti, sevgisi birbiriyle bağlantı kurdu; kucaklaştı, birleşti. Burada Tanrı'nın kutsallığı kanıtlandı. Adaleti tatmin edildi ve aynı haçta sevgisi günahlı kişiyi kucakladı; senle beni. Bu tanrısal eylemin neye mal olduğu dille anlatılamaz, kağıtla

kalemle yazılamaz. Tanınmış tanrısal-ruhsal konular yazarı, Oswald Chambers şu kapsamda yararlı bir uyarıyı sunuyor:

“Tanrı herkese Baba’dır kapsamında genelsel uygulamalı kullanımlardan sakın. ‘Allah Baba’ dercesine.

“Bu yorum, Tanrı iyiliğinin herkesi çevrelediği doğrultusunda bir halk görüşüdür. Buna göre O nasıl olsa bireyi affeder! Bu duygudaş varsayım Yeni Antlaşma öğretisinin dışındadır. Hiçbir zaman unutulmasın, Tanrı’nın günahı affedip bizi kayrasına kavuşturması, İsa Mesih’in haç ölümüyle gerçekleşir. Bunun dışında başka hiçbir yöntem O’nun karşısında tutunamaz. Tanrısal eylemin gerçekliğini anlamadan genel af türünden giderayak bir affa inanmak sıradanlığıyla kendini ele verir. Kayrasal affın Tanrı’ya ne büyük bir özveri karşılığına mal olduğunu baştan sona kavrayamamak, başlağıçtan tut büyük yanılğanlıktır.”

Gerideki sayfalarda borazancı çocuk Willie Holt’un özgecil (kişisel yararının ötesine giden) davranışında parmağımızı ısırtan bir örnekle karşılaştık. Ama Tanrı’nın Golgota tepesinde katlandığı sevgi ıstırabıyla denkleştirilebilecek hiçbir insan eylemi düşünülemez. Tanrı Kutsal Kitap’ın sayfalarında en büyük trajedinin perdelerini açarak tüm insanlığa bu özverili sevginin görünümünü sunuyor. Yine de bu bağışlamalık kurbanın görkemi kısıtlı kavramın sınırını dünyalar boyu aşıyor. Buna karşın böylesi baş döndürücü bir sevgi eylemine biraz kafa yormak Tanrı sevgisinin uzunluğunu, genişliğini, yüceliğini, derinliğini anlayabilmeye ışıldak gücüyle aydınlık getirir.

İsa Mesih haç üzerinde ölünce günahlarımıza karşı üç yönlü ıstıraba katlandı.

Haçta İsa’nın bedeni işkenceler altında inledi. Orada tanrısal sevgi en aşırı uca gerildi. Bunlardan daha da travmatik (yara oluşturan) gelişim, haçta İsa öncesiz çağlardan o karanlık ana dek gönenci olan ışığın parlaklığından, Babası Tanrı’yla birlikte yücelik görkeminden yoksun kaldı. Gerçek budur;

İsa'nın çektiği ıstıraplar yaratık kavramının dışındadır. O'nun bedensel işkencelerini düşünürken, duygusal ve özellikle ruhsal ıstıraplarına eğilmemiz biz günahlı insanlar doğrultusunda sergilediği sevginin ölçüsünü taptaze kavramla bize gösterir.

Bedensel İşkence: Tanınmış ressam Rembrandt'ın dünya çapında çarpıcı bir yapıtını yok etmekle, kullanılmış bir kağıdı ufalamak eylemlerini birbiriyle karşılaştırmak kafasızlık olur. Bu betimden çok daha önemli başka bir karşılaştırma eylemine yaklaşalım. Kutsal-kusursuz insan İsa Mesih'in ölümü hiç kuşkusuz başka birinin ölümüyle kıyas kabul edemez. Eski Antlaşma'da, İsa'nın ileride gerçekleşecek fiziksel bozuluşuyla ilgili çarpıcı bir peygamberlik sözü vardır. Yeşaya peygamber (İ.Ö. yaklaşık 700 yıl) gelecekteki olayı şöyle dile getirir:

“Biçimi görünüşü öyle bozuldu ki, insana benzer yanı kalmadı” (Yeşaya 52:14b). Bu önemli peygamberlik bildirisinde Tanrı sevgili Oğlu'na merhametsizce işkence uygulanacağını, O'nun bir insanın görünüşünden koparılacağını duyuruyordu. Rab İsa ölümünden önce bu gelişimi beklemekte olduğuna ilişkin kendisi peygamberlik etti:

“Bakın, Yeruşalim'e çıkıyoruz. İnsanoğlu başrahiplerin ve dinsel yorumcuların eline teslim edilecek. Kendisini ölümle yargılayacaklar, ulusların eline teslim edecekler. O'nunla alay edecek, yüzüne tükürecek, kamçılacak, sonra da öldürecekler...” (Markos 10:33, 34).

Söylenen ne idiyse tam öyle oldu. Yazar Markos daha sonra bunun gerçekleştiğini yazdı; herkes olaya tanıktı: Bir kamışla başına vurdular. O'na tükürdüler. Diz çöküp önünde eğildiler, sonunda O'nu çarmıha çaktılar (bkz. Markos 15:19,20).

Kurtarıcı İsa'ya uygulanan Roma kamçısı deri sırımlardan oluşurdu. Sırımların ucuna keskin kemik ya da maden parçaları işlenmişti. Bu vahşi işkence gereci bireyin bedenini hem sırtta hem de göğüste paramparça ederdi. Bu

yürek burkucu saldırı olaydan bin yıl önce şu sözlerle Davut'un peygamberliğinde bildirilmişti: "...*Ellerimi, ayaklarımı deliyorlar. Bütün kemiklerimi sayar oldum; gözlerini dikmiş, bana bakıyorlar*" (Mezmur 22:16,17). Olay budur; kusursuz, günahsız Rab İsa böylesi işkenceli, acılı ölüme çarptırıldı. Acıma ögesinin dışlandığı bu korkutucu uygulamada İsa'nın insana benzerliği silindi. Tanrı'nın seni ne denli duygulandırıcı bir sevgiyle sevdiği hiç aklına geldi mi?

Duygusal İşkence: Rab İsa'nın haçtaki işkencesi bizim insan kavrayışımızın ötesindedir. Ama bu, ıstıraplarının sadece bir kesimidir. Bedensel işkencesi dille anlatılamayan acıların sadece yüzeysel bir parçasıdır. Bunların yanı sıra İsa Mesih haçtayken canının derininde duygusal işkenceyle kıvrandı. Öğrencisi Yuhanna o ürkünç saatleri şöyle anlatır:

"İsa'ya gelince (Romalı askerler), O'nun ölmüş olduğunu gördüler. Bu yüzden bacaklarını kırmadılar. Ama askerlerden biri O'nun böğrünü mızrakla deldi. Böğründen hemen kan ve su aktı" (Yuhanna 19:33,34).

Doktorluğun uzmanları İsa'nın göğsünden kan ve su çıkmasını O'nun kalp parçalanışına uğrayışıyla yorumluyorlar. Kalp üzerinde çalışmada bulunan bilginler, ölen İsa'nın kalbi sözün tüm anlamıyla kırılınca, kalbi çevreleyen perikart zarına kan doldu diyorlar. Romalı asker mızrağıyla Kurtarıcı'nın göğsünü delince oradan kan ve su aktı. Bu gelişimin de Eski Antlaşma'da peygamberliği var. İsa'nın o acıklı ıstırapını olaydan yaklaşık bin yıl önce Davut şu sözlerle belirtti: "*Hakaret kalbimi kırdı; dertliyim*" (Mezmur 69:20). Böyle oldu İsa'nın derinde çektiği ıstırap. O'nun seven kalbi paramparça oldu.

Sevgiyle dolu o kalbi insan soyunun dertleri acıları sanki istila etti. "*Günahlılardan apayrı*" (İbraniler 7:26) olanın canını —ruhunu— cehennemın kudurganlığı kapladı. Ve Rab İsa yüreğinin kırılmasıyla öldü. Bu sarsıcı görünüm Tanrı'nın seni ne denli sevdiğini anlayabilmene yardım eder mi hiç?

Ruhsal İşkence: Rab İsa'nın bedensel ve mantıksal işkencesini genellikle birçok kişi anlayabilir. Ama O'nun ruhsal işkencesini anlayanlar azdır. Yine de, İsa'nın öncesiz zamanlardan bu yana Baba'yla ve Kutsal Ruh'la gönendiği o eşsiz paydaşlığın kopması taşıyabileceği en ağır işkenceyi oluşturdu. Öğleyin on ikiden öğle üstü üçe kadar katlandığı o ürkütücü karanlıkta İsa Baba ve Kutsal Ruh tarafından terk edildi. Bu sırada yüksek sesle bağırdı: *“Tanrım, Tanrım neden beni bıraktın?”* (Matta 27:46).

O üzgün günde öncesiz-sonsuz üçte-teklik, tekte-üçlük koptu. Anlaşılamaz parlaklık ve yücelik gizemi zorlandı. Senin ve benim günahımızdan ötürü o ezeli bağlılık zedelendi. Bu gizemli birlik İsa haçta asılırken günahın o günahsız kişiyi istila etmesiyle sarsıldı. Çünkü Baba Tanrı varlığında günah denen o iğrenç illeti eğleştiremezdi. İsa günahsız varlığında günah yüküyle sergilenmekteydi. *“Çünkü Tanrı günah nedir bilmeyeni yerimize günah kıldı”* (II Korintlular 5:21). Bu nedenle, İsa ölürken sütü bozuk insanlığın mekanı —dünyamız— üç saat süreyle korkutucu karanlığa büründü. Mesih inanlısı bir ozan (Isaac Watts) bu korkunç görünümü şöyle anlattı:

Örttü Güneş'i karanlık;
Gizledi şanını
Öldü Mesih, güçlü Halik,
Mahlukun kurbanı.

“Tanrı ışıktır ve O'nda karanlığın izi yoktur” (I Yuhanna 1:5). Tanrı kutsallığının ona bakılamayan nuru ve insan günahının zifiri karanlığı: Bunlar hiçbir koşul altında birlikte duramaz. Işığı açtığın anda karanlığın ansızın ortadan çekilmesi gibi, ışığı kapattığın anda karanlık hemen üstün gelir. İsa yitik insan soyunun günahını üstlendiğinde karanlık üstün oldu.

Derin acı duyarak söylememiz gerekir; bu ruhsal karanlık kurtarıcı Tanrı'nın kurtarma sevgisine sırtını çevirenin sonsuz ortamı olacak. Gece yarısının karanlığından daha katı,

hücreye kapatılmaktan daha yalnız, zaman kavramının ötesinde uzun... Kutsal Söz’de yazılı olduğu gibi: “*Yargı şudur: Dünyaya Işık geldi, ama insanlar karanlığı Işık’tan daha çok sevdiler. Çünkü onların işleri kötüdür*” (Yuhanna 3:19). İsa’ya karşı kayıtsızlık ruhsal karanlığın ve ölümün habercisidir. Hem ruhsal hem de sonsuz ölüm. Öte yandan imanla İsa’ya yönelmek yaşamla sonuçlanır: Ruhsal yaşam, sonsuz yaşam.

Yengiyi Bildiren Haykırış

O zifiri karanlık üç saatin ürkütücü süresi sonuçlandı, ardından sevindirici haber bildirildi. İsa Mesih ‘son buldum’ demedi. Bu umutsuzluğa götürürdü. Sevginin kurtarma eylemi bütünlendi. Şimdi O muzaffer sesle, “*Sonuçlandı*” (Yuhanna 19:30) diye bağırdı.

Senin ve benim günahımızın karşılığı kesenkes ödendi. Sonuçlandı!

Kurtarma sunusu tümlendikten sonra üçte tek, tekte üç Tanrı birliğinde Rab İsa’nın gönendiği o egemen ışık artık sonsuzluk boyu kalıcılığını belgeledi (bkz. Yuhanna 17:5). Bundan böyle senin, benim günahımıza gereken çok ağır karşılıkta bulunmaya hiçbir borçluluğumuz, yükümlülüğümüz yok. Bundan başka, yasanın doğrultusunda İsa Mesih’in sonuçladığı kurtarışı koz kırıp etkisiz kılmaya şeytanın olanağı kalmamıştır. O hain engereğin —şeytanın— zehirli dili kurmuştur.

Ölüm, Ölüm Başkanını Alt Etti

Tanrı’nın insan bedeni bürünüşünün nedeni salt senin, benim günahım için ölmek değildir. Dahası var: “*Ölümün güçlü egemenliğini kendinde bulundurana, yani iblisi ölümüyle ezsin*” (İbraniler 2:14b).

Davut cesedini yere serdiği dev Golyat’ın kılıcıyla onun işini bitirdi. Bu eylemle betimlendiği gibi, İsa Mesih şeytanın

tuttuğu silahı —ölümü— onun elinden aldı ve etkinlikle onun yenilgisini bütünüledi. İsa insanın özgürlük sağlayıcısıdır. Kadının ve erkeğin.. O, Tanrı'nın dünyaya gönderdiği özgürlükçüdür. Ademoğullarını, Havva kızlarını sonsuz ölümden, ruhsal tutsaklıktan özgür kılabilen biricik kurtarıcı. Yaratan'ın kendi suretinde, benzerliğinde yarattığı herkesi kendisinin başkaldırışına benzer kılan şeytanın tahakkümünden, ruhsal kölelikten, sonsuz ölümden serbest çıkaran Mesih...

İsa şeytanı insansal bedeniyle, kanıyla yendi. Ardından ölüme üstün gelerek mezardan dirildi. Kırk gün sonra göklere yükselişini görürüz: *“Mesih önderimiz olarak oraya yükseldi”* (İbraniler 6:20). Bu yükselişin önemi çok sevindiricidir. İlk kez, suçsuz, günahsız, kusursuz İnsan cennete girdi. Haçta çektiği ölüm yargısının sonucunda, kendi ardından aynı yere girsinler diye başkalarına yolu açtı.

Mesih inanlılarının o canlı ilahilerini içtenlikle seslendiği Charles Wesley Tanrı sevgisini ruhunda ve canında duyarak şu ezgiyi yazdı: **“Ulu sevgi sonsuz ölçün! Tanrım yerime ölürsün.”**

Mesih Dirilmiştir

“Ama gerçekte Mesih ölümler arasından dirilmiştir. O, uyuyanların ilk ürünüdür. Çünkü ölüm insan aracılığıyla geldi, ölümlerin dirilmesi de insan aracılığıyla oldu” (I Korintlular 15:20-21).

Dr. Sangster adlı bir tanrıbilimci vaazlarıyla niceleri etkiledi. Beni de. Altın dilli denebilecek bir Mesih tanıtıcısıydı o. Esef edilir ki bu adam ölümünden önce tüm konuşma kabiliyetini yitirdi; ağzını kanser kaplamıştı. Şimdiki yaşamdan ayrılıp sonsuz yaşama kavuşmadan önce kızına eliyle işaret ederek kağıt kalem istedi. Mesih'in dirilişi Pazarı'ydı. Şunları yazdı: “Dilsiz olup da ‘Mesih dirildi’ diye bağırmayı istemek, konuşabilirken ‘Mesih dirildi’ diye bağırmaya isteği olmamaktan yeğdir.”

Mesih'in müjdecisi Pavlos kral Agrippa'nın karşısında

kendisini savunurken, yalancı suçlayıcıların savlamalarını İsa Mesih'in işkencelerine ve dirilişine değinerek yanıtladı: *"Mesih'in işkence çekmesi gerektiğini, ölümlerden dirilen ilk kişi olarak halka ve uluslara ışık bildirisini yayacağını söylüyorum"* (Resullerin İşleri 26:23).

İsa Mesih'in dirilişinden önce başka dirilişlere rastlıyoruz Yeni Antlaşma'da. Bunlardan biri Lazaros'tur (bkz. Yuhanna 11), bir başkası, sinagog başkanlarından Yairos'un kızı (bkz. Luka 8:41-56), bir de dul kadının oğlu (bkz. Luka 7:11-17). İsa bu kişileri yaşama getirdi, ama hepsi de birkaç yıl sonra yine öldü. Ama Rab İsa Mesih'in dirilişi kendine özgüdür. Bugün O sadece beden açısından diri değil, ama ruhsal açıdan sonsuzlar sonsuzu diridir. Az önce yazdığımız ayette belirtildiği gibi, O ölümler arasından ilk dirilendir. Ölümlerin gömülü olduğu mezar ve çürüyüş elbette Yaratan'ı kendinde tutamazdı. İsa Mesih Tanrı'nın kendisidir. Yaşam yaratandır. Bunun yanı sıra kusursuz insandır; kurtaran Tanrı'dır. O, mezardan diri olarak çıktı, cennetin kapısını açtı; kendisine her iman edene. Onlara verilen vaat şudur:

"Ama Tanrı'nın acıması öylesine zengindir ve sevgisi öylesine boldur ki, suçlarımızın içinde ölü olan bizleri Mesih'le birlikte yaşama getirdi. Kayrayla kurtulmuş bulunuyorsunuz. Tanrı, Mesih İsa bağlılığında bizleri O'nunla birlikte diriltti, O'nunla birlikte göksel yerlerde oturttu" (Efesoslular 2:4-6).

Haberci Pavlos eski Korintos kentindeki Mesih bağlılarına yazdığı mektupta, günahlarının getirdiği karanlık sonuçtan nasıl kurtulduklarını onlara anımsattı. Tanrı'nın bildirisini değerlendirip kabul ettiklerinden. Buna güvenerek tanrısal eylemde canlarına gereken desteğe kavuştuklarından. *"Kutsal Yazılar'ın çok önceden bildirdiği gibi, Mesih günahlarımız için öldü; sonra gömüldü. Yine Kutsal Yazılar'ın çok önceden bildirdiği gibi üçüncü gün dirildi"* (I Korintoslular 15:3). Dün, bugün, yarın her gerçek inanlı parlak Tanrı bildirisinde güvenlik

buluyor: “Mesih günahlarım için yerime öldü, üçüncü gün dirildi, etkin-yeterli aracılığıyla bana yepyeni yaşam sağladı.”

O İlk Günden Üçüncü Güne

Kafanı bir soru kurcalayabilir: “Haça çakıldığı günle dirildiği gün arasında Mesih neredeydi? O üç günde O’na ne oldu?” Tanrı insan kuşaklarında bu sorunun doğacağını bildiğinden yanıtını çoktan verdi:

“Çıktı sözünün anlamı nedir? Şu: O, yerin en derin bölgelerine de inmiştir. İnen de O’dur, tüm göklerin en yükseğine çıkan da O. Amaç O’nun tüm evreni doldurmasıdır” (Efesoslular 4:9,10).

Evet, Kutsal Söz bizi aydınlatıyor: Rab İsa Mesih göğe yükselişinden önce ‘yerin en derin bölgelerine’ indi. Sonra göklere çıktı. Eski Antlaşma döneminin iman ederek yaşamdan ayrılan kutsallarını zafer orununda göklere çıkardı. Bu çağda gerçekten inanan kadın erkek çok iyi bilir; ölümün kapısı cennete ileten giriş kapısıdır. Mucizeler Rabbi Mesih, bedensel ve ruhsal ölüme karşı üstünlüğünü belgeledi ve bunu yararımız için bütünlendi:

“Ölüm yengide yutuldu. Ey ölüm, yengin nerede? Ey ölüm, kargın nerede? Ölümün kargısı günahdır ve günahın gücü ruhsal yasadır. Ama Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bizlere yengiyi sağlayan Tanrı’ya şükür!” (I Korintoslular 15:55-57).

Eklenti. Sevgisinin Vasiyetnamesi

Rab İsa cennete ileten o görkemli yola kapıyı açtı. Şimdi biz de Mesih’i O’nun zafer orununda izleyebiliriz. Bu en sevindirici sağlayıştır. Aynı sıradan başka görkemli bir sağlayışı, ölümden önce gönlünde taşıdığı inanlılarına göklere

yükselişinin ardından bağlılarına Kutsal Ruh'u göndereceğini vaat etmesidir. Onlara şu güvenliği verdi:

“Kutsal Yazı’da belirtildiği gibi, bana iman eden kişinin içinden yaşam veren ırmaklar akacaktır. İsa bu sözü kendisine iman edeceklerin alacakları Ruh’a ilişkin söylemişti. Çünkü İsa daha yüceltilmediğinden, Ruh verilmemişti” (Yuhanna 7:38-39).

“Ama şimdi beni gönderene gidiyorum...Ben de Baba’dan isteyeceğim. O size başka bir Avutucu verecektir... Gerçek Ruh’u...Gitmem sizin için daha iyidir. Çünkü gitmezsem Avutucu size gelmez. Ama gidersem O’nu size gönderirim...O beni yüceltecek” (Yuhanna 16:5; 14:16,17; 16:7,14).

Oğlu Mesih’in ölümüyle Baba Tanrı’nın nasıl yücelendiğini gördük. Şimdi aklına yeni bir soru gelebilir: Mesih senle bana Kutsal Ruh’u göndermekle nasıl yücelebilir?

Bir açıdan bu soruyu, inanan herkesin yaşamında tanrısal sevginin başkalarına aktarılmasıyla gerçekleşir diyerek yanıtlayabiliriz. Kutsal Kitap’taki güvenlik şudur: *“Tanrı’nın sevgisi bizlere verilen Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimizde dolup taşmaktadır” (Romalılar 5:5)*. Bu Mesih’i yüceltir. Kutsal Ruh’un yaşamdaki varlığı ve etkisi, Tanrı’nın bireyde konutlanan sevgisi en parlak bir doruğun parlaklığından ve çekiciliğinden daha görkemlidir. Mesih’in haç üstünde kesinleşen kefarete ölümünü imanla değerlendirdiğinde, Rab İsa Kutsal Ruh’un etkin kişiliğinde senin aracılığınla insanları sevecektir. Güç kavranılan bir bütünleme değil mi?

Mesih’in senin yerine öldüğüne iman ederek bu yüce sağlıklıya yüreğinden şükran yükseltmen, sana Tanrı’nın affetme kayrasını, sevgisini ve böyle bir güvenliğin getirdiği sevinci sağlayacaktır. Ardından, değerli yaşamını sende konut kuran İsa Mesih’in hizmetine sunup şu sevgisiz dünyamızda benzersiz

sevgisinin kanalı olarak kullanılmak apayrı bir gönençtir.

Yüksek bilgisiyle tanınan bir tanrıbilimciden sormuşlar: “Tanrı’ya ilişkin en parlak diyebileceğin düşüncen ne olabilir?” Hayret! Bu bilgin, soruyu iyi bilinen bir çocuk ilahisini dıştan söyleyerek yanıtlamış:

İsa sever bilirim,
İncil’de bu güvencim.
Bakın O’na küçükler,
Zayıfları destekler.

Evet, Tanrı beni gerçekten sever; seni de GERÇEKTEN sever.

Ah sevgi, kurtuluş sağlayan,
Ah bağış! Cana ulaştıran,
Ah kayra! Tanrı’ya bağlayan, Golgota’da

Yücedir kayra. Af belirgin.
Haçtan gelen bağış, somut kesin.
Özgürlük suçlu cana değgin, Golgota’da...

Bir mektup: Bilmediğim Mesih’i Nasıl Bildim?

Başka inançtandım. İslam’ın vecibeleri uyarınca ailem bana namazı, orucu ve başka şartları öğretti. İslam kadınından beklenen biçimde kuşandım: Uyarınca giysi, hicap, vb. Bir erkeğin yüzüme bakmasına hiç katlanamazdım.

Bir kadının uğraşabileceği işlerin kısıtlamalı oluşu bana geniş çapta boş zaman sağlıyordu. Ne yapayım? Radyomuzun başından hiç ayrılmıyor, pek çok yayı dinliyordum. Bu arada birçok yayı Mesih’in kurtarma eylemini öven konuşmaları dikkatime getiriyordu. Birgün yengemin elinde bir takım ilginç yazılar gördüm. Meğerse, bunları yayıncılardan bir mektupla istemiş. Bundan cesaret alarak ben de yazdım. Yengemin adresini vererek. Yanıtınızı ve mektupla birlikte *Tanrı’yı*

Arayışım adlı kitabı aldım.

Bu kitabın sayfalarından Tanrı'yı aramanın ne olabileceğini kavramaya çalıştım. Yedinci bölüme geldim dayandım. Orada, "Tanrı gerçekten beni sever mi?" sorusuna takıldım. Özellikle bir paragraf tüm ilgimi topladı: "Tanrı haç üzerinde senin yararına bütünlediği eylemle sevgisini açıklıyor. Haç'ta Tanrı'nın gerçekleştirdiği sevgi eylemini akıl var, izan var diyerek değerlendirdiğinde Tanrı'nın seni sevdiğine başka bir kanıt gerekmez. Bu bölümü yüzü aşkın kez okudum. Sonunda haçtaki o parlak eylemin yaşamıma biricik çare olduğunu kavramaya başladım."

Fatma Bahuri

DUR ve DÜŞÜN

1. Bir kimseyi sevdiğini kanıtlamanın en etkin göstergesi nedir?
 - a. Sevdiğini söylemekle mi?
 - b. Sergilediğin bir eylemle mi?
2. Tanrı sana sevgisini nasıl kanıtladı?
3. Tanrı'nın sevgisine nasıl bir kişisel tepki gösterirsin?

Operasyon masasının elektronik düzenlemesinde her operatör kanı yaşamla tanımlamayı (teşhis) öğrenir. Bunlar birbirinden ayrı düşünülemez. Birinin kaybı her ikisinin de kaybı demektir.

BÖLÜM 8

NEREDE YAŞAM BULABİLİRİM?

Vakit hızla gece yarısına değişiyordu. On sekiz saat süren yolculuğumuzun ortasında yüzlerce başka yolcuyla birlikte Paris'in St. Lazare tren istasyonundaydık. Bütün yolcular memurun bilet gişesini açmasını, böylece trenimize gidişi sağlamasını bekliyorduk.

Bekleyenlerin çoğunluğunu gençler oluşturuyordu. Eşimle birlikte bu genç topluluğun arasına karışınca sanırsın ki Avrupa'nın her ülkesi burada temsil edilmekteydi. Bazı kızlarla erkekler azıcık olsun uyku çalmaya çabalıyordu. Öteberi torbalarını rahat bir yastığa dönüştürerek bu yolda kullanmaya çalışıyorlardı. Onlar sere serpe taş basamağa yayılmaktayken arkadaşları nöbet bekler gibiydi. Kimi bir sandviçi çiğnemekle uğraşiyor, kimisiyse elindeki şişeden su içmekle oyalanıyordu.

Beklemekteyken gençlerden bazısıyla konuşmaya koyulduk. Gençliğin verdiği heyecana karşın, yüzlerinin ifadesi düşlemekte oldukları o ülküsel yaşama şimdiye dek kavuşamadıklarını gösteriyordu. Aradan çok geçmedi, konu döndü dolaştı yol arkadaşımız Rab İsa Mesih'e ulaştı. Konuşma ilerledi; bu maceracı, huzursuz gençlerden bir yabancıyla konuşmaktan çekinmeyenler içini açarak 'gerçek' diye niteledikleri yaşama kavuşabilme özlemini dile getirdi. Bazısı onu gelecek istasyonda bekliyordu. Bazısı da yeni bir arkadaşlık ilişkisinde. Kimisiyse kaşını kırpmadan o 'tatlı' yükselebilmeye deneyimini bir sonraki şırngada ya da gelecek içki aleminde bekliyordu. İçlerinde genellikle bir korku çöreklenmekteydi:

Olmaya ki, kötü bir virüs bizi yakalasın!

O irak Afrika köylerinde bu korkutucu virüse cılız kişinin virüsü derler. Doktorluk deyimiyle onu HIV pozitif (olumlu) diye nitelerler. Bu virüs kesinlikle belirince ona herkesin bildiği AIDS denir. Kadını erkeği, çocuğu büyüğü çarpan çaresiz illet. Bu virüsü taşıdığını duyanın gözü dünyayı göremez olur. Tanımı öğrenenin güçlü hisarları yıkılır. Konuyla az çok ilgilenen, AIDS belasının bir kan hastalığı olduğunu bilir. Yaratan'ın bedenimize sağladığı kan temizleyici-arıtıcı akarsudur. Ne gam! Bu pak akarsu akıntıya kürek çekmek türünden bir nesneye dönüşüyor. Her yıl bu illetten ölen milyonlarca çocuğu, genci, yaşlıyı düşünün!

İtiraf etmeliyim; kanın hayatı yenileyen bir akarsu özelliğini taşımasına karşın, kanı görmek her zaman yüreğimi kaldırır. Bu korkuyu alt edebilmek için, bir kezinde benim durumunda başka insanlara katılarak, Londra hastanelerinden birinde yüksekteki kuleden bir operasyonu izlemeye gittim. Operatörün neşteri belirli bir yeri deşince, neredeyse bayılıyordum. Yanımda duran doktor tepeden tırnağa ter döktüğümü, benzimin kül gibi olduğunu görünce odadan ayrılmamı salık verdi. Gayrı orada duracak yiğitliğim kalmamıştı.

Tepkisi benimkine benzeyenlerin katlanılmazlığına karşın, sürekli kan kaybıyla yaşamı-sağlığı tehlikede bulunanlara kan aktarımı yaparlar. Çağdaş bilimin basit başarılarından biri sağlıklı kişinin damarından çekilen kan bir süre sonra ölümlü hastalığa tutulanın damarına aktarılınca yaşam akarsuyu görevini görebilir.

Çağdaş bilimin kanla ilgili uğraşları ve takdire değer başarıları genel bilgi olmadan çok önce Tanrı şu değişmez gerçeği eski çağların insanına duyurdu: "*Çünkü etin canı kanda-dır*" (Levililer 17:11). Bu alanda tanınmış bir bilim adamı-doktor Paul Brand kesin belirginlikle kanın yaşam özelliğini taşıdığını anımsatıyor. Bu bölümün başındaki gözlemi okuyun.

Bireylerin dikkatinden kaçan kayda değer bir gerçek var: HIV virüsü türünden bulaşıcı illetler belirli kişilere özgüdür: Bir bakımdan, bir kaza ya da kayıtsızlık sonucu buna tutu-

lurlar. HIV'ye yakalananlar yaklaşık elli milyondur yeryüzünde; güngünden yaşamını yitirenlerse yüzlerce, binlerce.. Öte yandan küresel çapta tüm insanlığı içine alan başka bir sayrılık var. İnsanlık genel bir ailedir: “(Tanrı) *her ulusa bağlı insanları tek atadan yaratmış ve yeryüzünün her yanında yaşamalarını sağlamıştır*” (Resullerin İşleri 17:26). Ulusların-toplumların sözü edilen ölümcül hastalığına Tanrı ‘günah’ der. Kutsal Kitap’ta bu sayrılık dönüp dolaşır, Adem’e uzanır; tüm insan kuşaklarının atasına: “*Bir tek kişinin suç işlemesiyle bunca insana ölüm yargısı geldi*” (bkz. Romalılar 5:12, 15, 18, 19).

Budur hepimizin ortaklaşa paylaştığımız tarihçe: Irk, ulus, toplum, inanç, ülke, aile ve başka her ne varsa. “*Çünkü tümü günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kaldı*” (Romalılar 3:23). “*Tüm insan soyu Adem’e bağlılık yüzünden öldü*” (I Korintoslular 15:22). AIDS virüsünün hastalığı kapmış kan yoluyla bedene yayılması herkesçe bilinen acıklı bir olgudur. Kaldı ki, bundan daha ciddi günah hastalığı kuşaktan kuşağa her yerde herkesi sardı ve sürekli sarmakta. Bu üzücü gelişim olmaksızın kadın erkek herkes bedensel ölüm vadisinden geçmeksizin dosdoğru cennete giderdi; ama durum bu değil!

Tanrı’ya şükürler! İsa Mesih’in beden kuşanarak insanlık ailesine doğumu, yaşam verici kan pınarını herkese sağladı. Bu, egemen Tanrı’nın çağlar öncesi tasarladığı ve öngördüğü çözümdü. Melek Cebrail Meryem’e bildirdi; bir Oğul doğuracağını, adının İsa (Yehoşuya, Kurtaran) olacağını bildirdi. Daha evlenmemiş, erden kıza hamileliğinin nasıl gerçekleşeceğini şöylece açıkladı:

“Kutsal Ruh üzerine gelecek, Yüce Olan’ın gücü sana gölge salacak. Bu nedenle doğacak olan kutsal kişiye Tanrı Oğlu denecek” (Luka 1:35).

Bu en önemli Tanrı mucizesiydi. Erkek bilmeyen Meryem hiçbir temasa gelmeden Kutsal Ruh’un huzurundan döllenecek. Bu düşündürücü eylemle Tanrı’ya özgü yaşam insan soyuna geçti. Yavru rahimde gelişirken, embriyonda kan dolaşımı başladı. Günah sayrılığıyla etkilenmeyen kan; çünkü

Rab İsa'nın damarlarındaki kan yaşam kaynağıydı. Hiçbir bozukluğu olmayan kan. O'nun kan bağı başkaydı, kendine özgüydü.

İnsan kanının kavramı güç bir gizem alemidir. *Hematoloji* sözü kan bilimini anlatır. Bu araştırma doğrultusunda yapılan çalışmalar her kezinde doktorluğu yeni buluşlara götürüyor. Yaşam kaynağı olan bu şaşılacak sıvıya ilişkin daha pek çok giz bulunuyor. Konuyu kısaca anlatmak gerekirse kanın görevleri, vücudu temizlemek, yaşamı sürdürmek ve istilacı mikroplara karşı savaşmaktır. Kuşkusuz, kan bilimi en ilginç incelemeyi gerektiren uğraştır. Bu şaşılacak gerçeklerden öte kendisini sevgiyle açıklayan Tanrı sana da bana da bir kan pınarı sağladı. O pınarın kesin etkisi kanın öteki etkilerinden de üstündür. Bu, mucize oluşturan etkidir. Hepimizin günahlılığı belirtildi. Günaha katlanamayan kutsal Tanrı 'gerçek' yaşam arayana 'kutsal' kan sağladı. Her günahlı kadına ve erkeğe İsa'nın kanı günahı arıtan tanrısal etkindir. Fiziksel sağlık gönencinde olan günahlı insan Tanrı'nın karşısında ruhsal ölüdür. Bu kişiye İsa'nın kanı asıl Yaşam'ı aktarır. Bu yeni yaşamdır. İsa Mesih'ten kaynaklanan Yaşam'la donatılana O'nun kanı, şeytanın çeşitli saldırılarına karşı Tanrı'ca sağlanan savunma ve püskürtme yeteneğidir. İsa'nın güçlü kanına ilişkin Kutsal Kitap'ta yazılmıştır:

“Çünkü atalardan kalma boş yaşayınızdan, yozlaşan gümüşle ya da altınla kurtulmadığınızı biliyorsunuz. Tersine, suçsuz ve lekesiz kuzuyu andıran Mesih'in değerli kanıyla kurtuldunuz” (1 Petros 1:18,19).

Kanın Arıtma Yeteneği

Ortalığı karıştıran bir haber medyayı uğraştırdı. Para hırsıyla kavrulmuş bir taşıma şirketi sağlık kurallarını sayacak yerde onları çiğnemiş. İşin kolayına giderek akıcı madde dağıtımında kullanılan tankeri birbiriyle çelişkili iki sıvıyla yüklemiş. Tanker bir yere giderken zararlı bir sıvı taşımış;

dönüşü için de onu ustalıklarla yıkayarak insan sağlığını allak bullak edici başka bir nesneyle doldurmuşlar. Sağlık kuralları hiç öneme alınmadığından birçok kişi zehirlenmiş, hastalanmış. Bunlardır paragözlülüğün dolapları!

Gelelim Yaratıcı'nın özenle, kusursuz bilgiyle yarattığı bedene. Burada Tanrı mucizelerle ışıldayan bir taşıma düzenini bütünlüde. Bu tanrısal yöntemle hücrelere besin nesnelere taşıyor ve hiçbir şeye yaramayan artıklar toplanıyor, sağlığa gerekli işlem bütünlüyor. Yaratıcı'nın kusursuzlukta yaratma yeteneği uyarınca kan dolaşımında hiçbir aksaklık olmuyor. Akıl erdirilemeyen görünüm! Bedenin hiçbir hücresi bir kılcal damardan kıl payı ıraklıkta değil! Bu hücrelerden tehlike oluşturucu zararlı nesnelere toplanmasa, onlar yok edilmemiş durumda kalsa, etkisi kırılmasaydı her bir mikrop bedene yayılarak kaçınılmaz sağlık sorunları doğururdu.

Günahın arıtılması günahsız İsa'nın kanına dayandığından, kurtarıcı Tanrı bu somut bilgiyi herkese açıklar. Yarattığı insanla böylesi ilgilenen Yaratıcı yaşamımızdan günahın zehirleyici, mahvedici etkisini kendine özgü yöntemle giderdiğini tanıtlar. Bu arıtma yeteneği sadece Tanrı'ya özgüdür. Din icaplarının böyle bir sonucu kesinleştiremeyeceği apaçıktır. Kutsal Kitap'ta vurgulanan tanrısal gerçek şöyle belirtilir: *“O ışıktaki olduğu gibi biz de vaktimizi ışıktaki geçiriyorsak, karşılıklı ruhsal paydaşlıktayız demektir. Oğul İsa'nın kanı bizleri her günahtan arıtır”* (1 Yuhanna 1:7). Bu Söz tüm belirginliğiyle herkese duyuruluyor: *“Kan dökülmeden günah bağışlanması yoktur”* (İbraniler 9:22).

Kanın Yaşam Sağlama Yeteneği

Kanın başka bir görevi, bedeni yaşatabilmek için gerekli suyu ve besiyi her yana taşımaktır. Kan her bir hücreye ve dokuya ulaşamazsa bunlar hemen ölür. Kan dolaşımı durunca, sonuç bedenin ölmesidir. Yaşamın kanda olduğu belirgindir. Bunu göz önünde tutarsak aklımız Rab İsa'nın ilginç bir sözüne gider. Kanına ilişkin konuşunca İsa,

öğrencileri şaşkına döndü. O kesin yetkiyle şöyle dedi:

“İnsanoğlu'nun bedenini yiyip kanını içmedikçe sizde yaşam olmayacak. Bedenimi yiyip kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır. Son gün onu ben dirilteceğim. Çünkü bedenim gerçek yiyecek, kanım da gerçek içecektir” (Yuhanna 6:53-55).

Öğrencilerin bu sözleri şaşkınlıkla karşıladığını bilen İsa konuyu daha yakından aydınlattı: *“Bedenimi yiyip kanımı içen bende kalır, ben de onda kalırım”* (Yuhanna 6:56). Ruhsal yaşamın öz niteliğini anlamak sevincin kaynağını bulmaktır. İsa'nın kanı günahlıları suçlarından arıtmak için döküldü. İsa'nın haç üzerinde akan kanı O'nun yaşamıyla paydaşlıkta bulunabilmemizi sağladı. Rab İsa O'nun kanını içmemizin taşıdığı anlamı aydınlattı: *“Ben de onda kalırım.”*

Mesih'in diriliş gücüyle kişisel bakımdan paydaşlığı tanıyan inanlılar, O'nun iç yaşamımızda sürdürdüğü etkinliği zafer ilahisi yapar: *“Dirilen Mesih varlığında yaşıyor.”* Bu inanlılara Rabbin sofrasına katılıp ekmekle şarabı paylaşmak basit ve betimsel hamt fırsatı, tanıklık göstergesidir.

İsa'nın iç varlığa yaşam ögesini katan kutsal kanı, tanrısal mucize işleviyle, Kutsal Ruh'un etkisiyle yeniden doğuşta gerçekliğe kavuşur. Tanrı düzeni budur; başka yöntem yoktur. Bireyleri canı can kılan yaşama götüren amaca ancak kanın iletişimiyle ulaşılabilir.

Kanın Savunma Yeteneği

İnsanın bedenindeki kanın bir de başka fonksiyonu bilinir. Değil sadece yaşam temizleyiciliği, yaşam sağlayıcılığı, üstelik yaşam savunuculuğu da kanın bellibaşlı görevlerindedir.

Birkaç yüzyıl önce veba hastalığı Avrupa kara parçasını kasıp kavurmuştu. Aynı hastalık yakın geçmişte Hindistan'da sırtıverdi. Genel korku ve telaş başgösterdi. Jet uçakları hep dezenfekte edildi, belirli durumlarda yolcular sağlık yoklaması

için bir süre karantinada tutuldu. Bu öldürücü illetin başka ülkelere sıçrayabilmesi önlenmeliydi. Daha da ileri gidilerek Hindistan havaalanı uçaklara ambargo uyguladı. Veba hastalığının oluşturduğu tehdit olmadan da, her yanda insan bedeni bir sürü ölümcül çıkartının ambarı! Ama Yaratıcı kana şaşılacak bir karşı saldırı yeteneğini sağladı. Yaşamı savunabilme mekanizmasına antitoksin ve başka nesnelere koydu. Çeşit çeşit saldırgan toksiti etkisiz kılacak özdeklere beden sürekli olarak meydana getirir, bakteri istilasına karşı hiç ara vermeden savaşır. Bu tür saldırı başgösterince, beyaz kan hücreleri —bunların belirgin görevi savunma içindir— aklı durdurucu hızla çoğalır, hemen savunma uğraşını üstlenir.

Her fizik-kimya öğrencisi bu gerçekleri bilir, ama belki birçok kişinin bilmediği tanrısal gerçek, Rab İsa'nın kanı —bedendeki kanın istilaları püskürttüğü gibi— O'na iman edenin varlığını sürekli savunur. Şeytanla şeytansal güçlerin aralıksız saldırısına maruz kalan inanlının savunucusu o kefarettir. İncil'de son zamanlara ilişkin belirtilen peygamberlik açıklamalarından biri şeytanla Tanrı arasında süregelen amansız savaştır. İnanlıların eskatolojya ile ilgili bu çetin çatışmada nasıl üstün gelebildiği şöyle anlatılır: *“Kuzu'nun kanıyla ve tanıklık ettikleri sözle onu yendiler, çünkü ölüme dek canlarını sevmeydiler” (Vahiy 12:11)*. Mesih'e bağlandınsa sen de iblisin çirkin ve sarsıcı istila taktiklerini alt edebilirsin. Aklını, bedenini, ruhunu savunan o değerli kanla.

İsa'nın amansız şeytana karşı parlak yengisi, Adem'le Havva'nın Eden bahçesinde onun sinsî saldırısıyla günaha tutsak kılındıkları an Tanrı tarafından bildirildi. Tanrı orada kadının tohumundan gelecek olanın şeytanı alt edeceğini belirtti: *“Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın” (Yaratılış 3:15)*. Bu peygamberlik açıklamasında bildirildiği gibi, kadının tohumu şeytanın başını ezecek. Öte yandan da şeytan onun topuğunu bereleyecek. Tıpkı söylendiği gibi oldu; kadının tohumu Rab İsa Mesih kendi istemiyle çarmıha mihlandı, kutsal kanını akıttı:

“Öyle ki, ölümün güçlü egemenliğini kendinde bulunduranı, yani iblisi ölümüyle ezsin” (İbraniler 2:14b).

Az önce sözünü ettiğim, Gar’da rastladığımız hayal avcısı o gençlerin durumundan ayrımlı olarak pek çok genç ve yaşlı insan gerçek, anlamlı yaşamın kaynağını bulmuştur; bulmaktadır da..

Bir süre önce Uganda’da eşimle birlikte kendimizi yaklaşık yüz kişinin arasında bulduk. Ugandalı bu gençler içerikli yaşamı bulduklarına kesin güvendeydiler. Onlar da Rab İsa Mesih’in değerli kanı sunusuyla arıtan, yaşam sağlayan, şeytanın etkisini kıran göksel gücü tanıdıklarını sevinçle anlattılar. Hepsi bir ağızdan eşit tanıklığı vermekteydi. Önceki günahlı yaşama tövbe etmişler, yaşam yenilenişinin gönencine gelmişler.

Kenya’daydık. Terörizm eylemleri nedeniyle seyahatimizi kesmemiz gerekli kılınyordu. Ama Kutsal Ruh başka bir yöntem gösteriyordu bize. Uganda’ya gitmemiz programımızdaydı. Ugandalı pastorlar ve eşleriyle buluşmamız, onlara Söz’ü vaaz etmem önceden düzenlenmişti. (Bizi yöneten Kutsal Ruh dönüş yolculuğumuzu da kararlaştırmıştı. Askeri bir darbeden önce Entebbe uçak alanına gidecek son uçağa binebildik).

Ülkeye vardığımızda hava elektrikli, korku da yaygındı. Kargaşalık genel, yollar sokaklar çöple kaplı.. Bölgede daha birkaç otomobil bulunuyordu. Bunlardan birisi bizi uçak alanından aldı; bomba düşüşünden delik deşik yolu aşarak kente ulaşmaya çalışırken eli silahlı başıbozuk askerler otomobilimizi önledi. Kimdi bunlar? Hükümetten mi, karşı taraftan mı, üniformaya bürünmüş fırsat kollayıcılar mı? Bereket versin ki yol kesenler şoförümüzü tanıdı. Aynı kabiledenmişler meğer! İstemeye istemeye yeşil bezi salladılar, geçişimize izin verdiler. Bizi soyabilirler ya da başka bir kötülük yapabilirlerdi.

Gideceğimiz noktaya ulaştığımızda, toplantının yapılacağı yerin karanlık, bakımsız, kirli bir bina olduğunu gördük. Korkudan titreyen bir kent kesimi. Ama toplantıya

katılacak pastörlerle eşleri o karmakarışık salona ulaşınca pek de hoş olmayan çevremizi unutuverdik, Rab aramızdaydı. Bizi huzuru ve görkemiyle kutlu kıldı. Uganda’da yönettiğimiz o toplantılar aklımızdan silinmeyecek. Sanki bir dağ doruğundaydık; Tanrı’yla buluşmanın gönencinde.

Her gün sekiz saati kapsayan bu toplantılara katılanlar sert sıralarda oturdular, konfor aramadılar.. Eşimin olsun benim olsun konuşmalarımıza içtenlikle kulak kesildiler. Kutsal Kitap’a dayanan derslerin taslağını eşim kara tahtaya tebeşirle yazıyor, katılanlarsa ufak tefek kağıtlara not düşüyordu. Ansızın kapıda bir kargaşa oluştu. İçkili iki kişiden biri giriş yerinde engellenmiş ama arkadaşı elindeki tüfeği sallayarak içeri dalmayı başarabilmiş, yaklaşıp eşimin yüreğine dayamış!

Karım sanki duruma hakim olmuş soğukkanlılıkla “Dua edelim, bu sevgili insan İsa Mesih’i bilsin!” dedi. Kafama sonsuzluk gibi gelen birkaç saniye sonra tercüman şaşırmış durumda bana döndü. “Kulağım inanamıyor bu sarhoş asker in söylediklerine” dedi. “Bu kadının Tanrısı’nı bilmek istiyorum.”

Tercüman bunu derken öyle bir görünümle karşılaştım ki, bunu hiç unutamayacağım! Bilemem; ne olabilirdi sebebi? Bu davetsiz insanı dizleri üzerine getiren etki bir melek gücü müydü, toplantıları saran Tanrı kutsallığının ve yönetiminin huzuru muydu ki, alkolün egemen kesildiği bu serkeş askeri böyle bir alçalmaya sürükledi? Yüreğindeki isteği açık seçik dile getiriyordu o. Hiç kestiremeyeceğim. Ama çok iyi bildiğim gerçek, o unutulmaz anda tüfeğin tetiği yavaş yavaş yere çevrildi, öldürücü silah askerin dize gelmesiyle birlikte yere düştü.

Toplantının ardından bir soru-yanıt ve devam buluşması tasarlanmıştı. Gayrı bu yapılamazdı. Eşim bunu çok iyi biliyordu. Yerdeki adama “Benimle birlikte şu duayı yinele!” dedi. Yavaş yavaş kendini tümünden alçaltan kişiyi Kurtarıcı’nın kayrasına, affına yöneltti. İsa’nın asıldığı haçın dibine. O kabadayıyı gerçek yaşam sağlayan İsa Mesih’in kanına.

Karşılaştığımız bu olguyu niçin kitaba aktarıyorum? Çünkü anlatı bu noktada bütünlenmiyor. O parlak buluşmada sevindirici olaylar zinciri birbirini izliyordu. Toplantıda

davetsiz misafirden korkan, hatta içlerinden kin besleyenler vardı. Aramızda yakın geçmişte onun tehdit ettiği kişiler bulunuyordu. Oradaki pastorlardan birinin yaşamına karşı düzenlenen bir saldırıda zavallı adam parmaklarını yitirmişti. Ama pastorların her biri Mesih'in sınırsız sevgisiyle donatılmış kişilerdi. Bu nedenle diz çöken adamın çevresinde toplandılar, onu Mesih'te kardeş olarak bağrılarına bastılar.

Bunun ardından müzik aleti kullanmadan, içtenlikli Afrika havasıyla ilahiyi bastırdılar. O ezginin sözlerini anımsadıkça yüreğim coşar, sevinç dalgaları tüm varlığımı çalkalar: Ah, Mesih'in kanı, Ah, Mesih'in kanı, Ah, Mesih'in kanı! Tüm günahlarımı arıtır, canımı uyandırır.

Ne iyi olurdu, önemli kişiler, yöneticiler aramızda olup bu duygulandırıcı görünüme tanık olsalardı. Bambaşka bir gerçekle yüz yüze gelirlerdi. Günahlı insan kuşaklarında görülen ailesel, toplumsal, küresel sürtüşme ve çatışmalar odaklanır, tek çözüm yöntemi kavranır, tüm ilgi Kurtarıcı'ya yönelirdi.

“Tanrı O'nun aracılığıyla her şeyi kendisiyle barıştırdı. Barış Mesih'in çarmıhta akan kanı aracılığıyla sağlandı...Bir vakitler düşüncenizdeki kötü işlerin etkisiyle dışarıda kalmış kişiler ve düşmanlar olan sizleri...barıştırdı” (Koloseliler 1:20-22).

Tanrı'yla sağlıklı ilişkiye girenlerin durumu-görünümü kendine özgüdür. *“İsa'nın kanı aracılığıyla...Tanrı'nın gelecek olan öfkeli yargısından kurtuluş bulacağımız...barışmış olarak Mesih'in yaşamı aracılığıyla kurtuluş bulacağımız daha kesindir” (Romalılar 5:9-10).*

DUR VE DÜŞÜN

1. Temel yaşamı gerçekten özlüyor musun? Bu, Rab İsa'nın tanıttığı yaşamdır: *“Bense onlarda yaşam olsun, hem de bol yaşam olsun diye geldim”* (Yuhanna 10:10).
2. Kutsal Kitap'ta bildirildiğine göre, yaşam ögesi insanın neresindedir? (Eski Antlaşma'da *Levililer 17:11*'i oku).
3. Rab İsa'nın kutsal kanındaki ebedi özellik nedir? O kanın arıtan gücüne inanıyor musun? O kanın yaşam sağlayan gücüne inanıyor musun? Rab İsa kesenkes duyuruyor: *“Diriliş ve yaşam Ben'im, Bana iman eden ölmüş olsa da yaşayacaktır. Yaşamakta olan herhangi bir kimse bana iman ederse sonsuzluk boyunca hiç ölmeyecektir”* (Yuhanna 11:25,26).

*Ressamın çizdiği yapıtın çekiciliği, insan yüzünün parlaklığı,
bir manzaranın görkemi. Bunların hiçbirisi sesle anlatılamaz.
Görme gereği hiç yadsınamaz*

BÖLÜM 9

TANRI’NIN AİLESİNE NASIL KATILABİLİRİM?

1940’lı yılların başlangıcında doktorluk bilimi göz operasyonu üzerinde şaşılacak aşamalar ve başarılar gösterdi. Örneğin kornea (saydam tabaka) nakli kolay bir el başarısına dönüştü. Bir vaiz arkadaş ilk kornea nakline tanık olduğunu anlattı. Gözü görmez bir bayana ölmüş birinden kornea aktarılacaktı. Ameliyat sonuçlanınca kadının gözleri birkaç kat sargıyla sarıldı. Kornea nakli bütünlenince göze hiç ışık girmemeliydi. Bu durum birkaç gün sürdü. Birbiri ardından, arayla sargılar çözüldü. En sonunda ışığı seçebilen kadın heyecandan heyecana gitti. Bir sabah güneş doğmadan en son sargı kaldırıldı; nur nedir bilmeyen gözler coşkuyla ışığın gelişini kutladı. O sabah güneşin ufukta doğuşu baştanbaşa kendine özgüydü. Gölgeleler gitgide kısaldı, yeşil yaprakların oluşturduğu siluetler sabahın parlaklığına özel bir çekicilik kattı. Kuşlar sevinç içinde kırağının örttüğü çimenlikte uçuşuyor, kahvaltı ediyordu. Yaşamında ilk kez ışığa tanık olan kadına tüm görünüm bir içaçıcılık şöleni oluşturuyordu. İri iri gözyaşlarıyla örtülen yüzü parlıyordu: “Ah!” dedi, “Böylesi güzelliği bana anlatmaya çalıştınız; ama bu denli çekiciliği aklımın ucuna getiremezdim.” Bu coşkunun ardından oturdu, Yaratan’ın eşsiz şaheseri karşısında söyleyebilecek başka bir söz bulamadı.

Gözü görmez insana kırmızının güzelliğini nasıl anlatabilirsin? Gözleri ışığı seçemeyene güneş batışının sürekli değişen görünümünü hangi dille tanıtabilirsin? Bunlar olanak dışıdır. Gözle seçilebilir görkemi sözle anlatmaya çalışmanın

etkisi kısıtlıdır. Görüşü olmayan bireyin kulaklarına düşen sözleri görünümüne dönüştürebilme yeteneği yoktur dersek bu pek yanlış olmaz. Ressamın yapıtındaki o çarpıcı yetkinlik, insan yüzünün çekiciliği, bir görünümün haşmeti ve bu sıradan başka güzellikleri sözle anlatabilme kısıtlılığını her akıl kestirebilir. Çinliler, bir resim bin sözden daha etkindir demiş.

Buna koşut olarak, bir Mesih inanlısının Mesih'e iman etmeyene ruhsal içaçıcılığın doyuruculuğunu iletmeye çalışması kolay değildir. Bir kezinde Londra'da son sınavlara hazırlanan bir tıp öğrencisine Tanrı sevgisinin boyutlarını anlatmaya çalışıyordum. Yanıtı şuydu: "Kafama sığmıyor!" Bu gencin içinde bocaladığı çetin düğümü anlıyordum. Konuşmayı daha ileri götürdüm, bu akıllı insanla açık açık konuştum: "Öyledir" dedim, "Konumu kavrayamadığının farkındayım. Çünkü kapkaranlık odaya kapanmış bir kişi gibisin. Konumuza akıl erdiremediğinin farkındayım. Bir süre önce kendim de senin dünyandaydım. Ama o karanlığı geride bıraktım. Şimdi dışarıdayım; burada Tanrı'nın sevgisi ışınlarını saçıyor." Adı Davut olan bu gence adıyla hitap ettim; ardından, "Tanrı'nın sevgisini anlayabilmek için, o karanlık odadan çıkmalısın; O'nun çevreyi aydınlatan ışığına gelmelisin." dedim. Davut güçlüğünü tanıdı, bulunduğumuz yerde diz çökerek Rab İsa'dan günahını bağışlamasını diledi, kendisini de yeni yaşama kavuşturmasını imanla istedi. Yeniden ayağa dikildiğinde söylediğini hiç unutamam: "Böylesi benzersiz bir deneyime kavuşmam aklımın ucuna gelmemişti."

Fiziksel görüşün yaratılıştaki büyüleyici özellikleri insana aktarabildiği gibi, ruhsal görüş Tanrı kişiliğinin gerçekliğini, gücünü ve sevgisini kişinin iç yaşamına aktarır.

Rab İsa göklere yükseldikten sonra, öğrencisi Yuhanna aracılığıyla çeşitli topluluklarına, bu arada Laodikya kentindeki bağlılarına yüceden konuştu. Onların ruhsal durumuna ilişkin düşündürücü bir tanımda bulundu: "...gözü görmez olduğunu bilmiyorsun" (Vahiy 3:17). Üzücü görmezliğin farkında olmayan bir kişiyi düşünebilir misin? Ruhsal görmezlik tanımlamasının ardından Rab İsa onlara şifa yöntemini

vurguladı: “*Benden göz merhemi satın al ki gözüne sürüp göresin*” (Vahiy 3:18). Ne denli önem taşıyan ruhsal reçete! Ruhsal görmezlik ruhsal operasyonu gerektirir; bu da Kutsal Ruh eylemidir.

Dünyaya doğuşun fiziksel doğuştu. Ne var ki, o doğuş sana ruhsal görüşü ve ruhsal kavram yeteneğini sağlayamadı. İçinde bocaladığın ruhsal karanlıktan kurtulup Tanrı bilgisinin yüceliğini içeren ışıkla (II Korintoslular 4:6) yaşam yolunu bulmak istiyorsan ikinci kez doğmalısın. Rab İsa din hocası Nikodimos’a şöyle konuştu:

“Bedenden doğan bedendir, Ruh’tan doğan ruhtur. Sana yeniden doğmalısınız dediğime şaşma...İnsan yeniden doğmadıkça Tanrı’nın hükümlerine giremez” (Yuhanna 3:3,6,7).

Anlaşılabileceği gibi Tanrı’nın hükümlerine kavuşmayı gerçekten istiyorsan, yeniden doğmalısın.

Bütün öbür insanlarınki gibi senin yaşamında da Tanrı’ca koyulan bir boşluk bulunuyor. Bu boşluk, “doldurulmak istiyorum” diye yakarıyor. Boşluğu ne din, ne din şartları, ne de dinsel eylemler doldurabilir. Onu sadece ölümler arasından dirilen İsa Mesih’in varlığı tatmin eden diri huzuru donatabilir. O’nu imanla yaşamına alırsan, ölümünün gereği ve amacı senin yaşamında belirginliğe gelecektir. O sadece senin günahını arıtmaya ölmedi. Bunun yanı sıra, yüreğin O’nu ağırlayabilen tertemiz bir konut olsun diye öldü. İlk günahıtan arıtılmalısın, sonra O’nu barındırabilecek pak bir yürek edinmelisin. Bunları Mesih sağlar.

Çeşitli hizmetlerimiz sırasında genç bir Afrikalı Mesih başlığıyla konuşurken, ülkesindeki gençlere Mesih’i tanıtmak isteğiyle yüreğinin çarptığını anlattı. Bir hafta sonra yaklaşık iki yüz pastora Kutsal Kitap öğretilerinde bulunacaktım. Bu gence aramıza katılmasını salık verdim. Gideceğimiz yer yaklaşık beş yüz kilometreydi. Uzun ve tümsekli bir yol! Otobüsle oraya

gelip bizimle buluşmasını önerdim.

Arkadaşım William o kalabalık Afrika otobüsüyle çevreyi seyretsin diye yolculuğa çıkmadı. Bu çetin yolculuk onu konferans yerine ilettili. Ama asıl amaç ilerideydi. Bunu bir betim yaparsak, Rab İsa'nın yaşamına girmesi, seni günahtan arıtması bu somut eylemin ardından gelen paydaşlıkla ilgilidir diyebiliriz. Seni kendisiyle gizemsel birliğe iletmek, varlığına huzurunun o doyulmaz gönencini getirmek kurtuluşun amacıdır. Elbette, günahlarının bağışlanması önde gelen gerektir. Bunun ardından Mesih'in sağladığı yeni yaşamın doluluğuna ermek, Tanrın'la güngünden yenilenen paydaşlığa girmek, yaşamına ilişkin ön sırada beliren kutluluktur. Bundan daha az bir sevinçle tatmin olabilir miydin? İşin gerisinde yaratılışının nedeni, o kutsal ve benzersiz kişi Mesih'le hiç kopmayan bağlantıya kavuşman bulunuyor.

Mesih'in iç varlığında yaşamakta olduğunu kesenkes bilmen, sonsuz yaşamının şimdiden gerçekleştiğini anlamana eşitdeğerdir. Mesih'in senin içinde konut kurduğunu kavraman, benzersiz yaşamının kendinde bulunduğunu tanıman, bunun sevinciyle yaşam yolculuğunu sürdürmektir.

“Tanıklık şudur: Tanrı bize sonsuz yaşam verdi, bu yaşam O'nun Oğlu'ndadır. Oğul'u varlığında bulunduran yaşama sahiptir. Tanrı'nın Oğlu'nu varlığında bulundurmayan yaşama sahip değildir” (I Yu. 5:11-12).

Şaşmamalıyız; tıp öğrencisi arkadaşım Davut Ran İsa'dan günahlarını bağışlasın, iç yaşamına girip ona egemen olsun diye dilekte bulunduktan sonra şu ünlemi saldı: “Bu deneyimin böylesi parlak olabileceğini hiç düşünmemiştim!”

Bu Nasıl Olur?

O tarihsel gün Yeruşalim'de toplananlar Petros'tan İsa Mesih'in yaşamı, ölümü, dirilişiyle ilgili konuşmayı duyduklarında Tanrı bu insanlarda Kurtarıcı'yı tanımaya istek

uyandırdı. Kutsal Ruh o yoğun topluluğu şu anda seni etkilediği gibi etkiledi. Kulakları kirişte İsa'nın Rab olduğunu Petros'un ağzından öğrendiler. O, Tanrı'nın Mesih'i'di. İsa'ya ilişkin bu taze kavram onların derininde ilzam oluşturdu (yanıt veremez çıkmaza getirdi onları). Kurtulmaya muhtaç olduklarını anladılar. Haça çakılan Mesih'e —Kurtarıcı'nın kendisine— karşı takındıkları ilgisizliği ve yadsıyışı içlerinde tanıdılar. Tanrı belgesi, *“Bu sözleri duyduklarında yüreklerine hançer saplanmış gibi oldu”* diyor. Hemen ardından içtenlikle sordular: *“Kardeşler, öyleyse biz ne yapmalıyız?”* (Resuller 2:37).

Haberci Petros'un hiç duraksamadan verdiği yanıt, tövbe etmeleri gereği'di. Günaha tövbe etmeksizin, imanın sözü edilemez. Tövbesiz iman hayal ürünüdür, düşlemedir. Bireyi günahattan kurtaran iman, güven oluşturan aşamadır. Günah karşısında tutumu değiştirmektir. Özü sözü uyumda olmama çelişkisinden yakayı sıyrarak, kişisel iyiliklerine bel bağlamayarak alçakgönüllülükle İsa'nın sunduğu kayrasal kurtuluşu benimsemektir. Senin yerine haç ölümüne katlanana teşekkür sunman, Tanrı karşısında, günahlılık sorununda görüşünü-tutumunu değiştirmektir. Sadece buna uyulduğunda Kutsal Ruh o gerekli görme ameliyatını içinde kesinleştirecek, tanrısal gerçekleri yepyeni kavramla seçebilmene yardım edecektir. Tövbe sözünün öz dildeki anlamı, 'düşünceyi değiştirmektir.' Gerçek yeni doğuş Tanrı konusunda, günah sorununda akli-görüşü değiştirmektir.

Tanrı İlişkisinde: Tövbe (akıl değiştirmek) Tanrı'ya ilişkin her çeşit sakat görüşü dışlar. Afrika seyahatlerimizde, önceki bozuk yaşam biçimiyle, paganlıkla, fetişizmle boğuşan, bunlardan yakayı sıyıramayan birçok insanla tanıştım. Tüm yürekle kurtarıcı İsa'ya yönelmeleri çeşitli sorunlarına çözüm getirdi, o sevdikleri fetişleri ateşe atıp yaktırdı. Bunun yanı sıra, önceki dine bağınazlıkla yapışmış, hatta inançları gereğince farklı kanışı olanlara tehdit havasıyla tanınmış kişilerin İsa Mesih'e dönüşlerine, kökten değişmelerine sevinerek tanık oldum.

Canı günahtan kurtaran, batılcılıktan, safsatadan zgr kılan iman İsa Mesih'in YAHWEH ile aynı olduğuna kesin kanıtlanmayla kendisini açıklar. O'nun tek kurtarıcı oluşu, şimdiyle ve sonsuzla ilgilenen düşünce sahibi usa vurucu insanın sarsılmayan güvenliğidir.

Günah İlişkinde: Kurtuluşun imanla kesinleşince ancak o zaman gnahlılığını zgyle, utanç duygusuyla tanıyabilirsin. Tövbe yoluyla düşünce-kavramın sağlıklı doğrultuyu seçince, bundan böyle günaha karşı tınmazlıkla davranmazsın. Artık kişisel iyiliklerin, dinsel icapların, sevapların canını kurtarabilir aldanışıyla oyalanmazsın. İnsanın doğruluk işlerini Kutsal Söz çok kaba bir betimle anlatır: "*Kirli aybaşı bezi*" (bkz. *Yeşaya 64:6*). Günahsız, kutsal İsa'nın kurtarmasına gelen kendi kirliliğini, Tanrı'ya yararsızlığını kesenkes görür, Yaratıcı'nı zen, sıkan, acındıran tutum ve davranışlarını açıklıkla tanıyarak onlara rest çeker.

Askerlik hizmetinde olan bir çavuşu gözönüne getirelim. Bu adam izindedir. Birgün iki mektup alır. Biri bir arkadaştan, öbürüyse komutanından. İlk mektupta arkadaşının düğününe bir davet var. Öteki mektuptaysa hemen göreve dönmesini isteyen bir buyruk. Davetle buyruk arasındaki ayrımı herkes anlayabilir. Davet kibarca geri itilebilir, ama buyruk ya olumlu biçimde yanıtlanabilir, ya da düpedüz başkaldırmaıyla.

Tanrı seni sevdiğinden, günahının seni mahva sürüklediğini bildiğinden seni tövbeye çağırıyor; tövbe etmeni buyuruyor. Haberci Pavlos uygarlığın kenti Atina'da kendisini dinlemeye toplanan sivri kafalılara kesin dille konuştu: "*Tanrı şimdi her yerde bütün insanların günahtan dönmelerini buyuruyor*" (*Resullerin İşleri 17:30*). 'Bütün insanlar' arasında sen de varsın.

Tanrısal arıtma-kurtarma eyleminin mucizeyle yüklü yöntemi, seni kişiliğinle ilgili yanlış görüşlerden zgr kılmak, İsa Mesih'i insan bedeni kuşanan Kurtarıcı-Tanrı olarak tanıyabilme aşamasına iletmektir. Bu parlak gelişimde Kutsal Ruh, "*Tanrı'yı hoşnut edeni yerine getirebilmen için varlığında*

işini sürdürecektir” (bkz. Filippililer 2:13). Gerçekten tövbe edene Tanrı istemeyi de yapmayı da gerçekleştiren gücü verendir. Sadece bu yöntemle yaşamın değişebilir, Tanrı’ca özlenen ve çizilen aşamaya yükselebilir.

Seni tanımamama karşın bir arkadaş gibi sana sesleniyorum. Yanında bulunsaydım elimi omuzuna koyar Rab İsa Mesih’i kabulüne yardım ederdim. Kendi başına bir köşeye çekil, Tanrı’nın karşısında başını eğ, O’na kurtarıcı Mesih’i yaşamına almak istediğini bildir. Unutma; alışılmış, dıştan belenmiş bir dua söylemeyeceksin. Bu tür duaların, hem de bilinmeyen bir dilde yapılması hiç kimseye yararlı olamaz! Tanrı yinelemelerden hoşnut olmaz (bkz. Matta 6:7,8). Önemli olan, tüm imanla tövbe edip İsa Mesih’i kurtarıcın yapmandır. O’nun şu yetkili bildirisine gönülden ‘evet’ demekle: “İsa, ‘Yol da, gerçek de, yaşam da Ben’im’ diye yanıtladı, ‘Ben aracı olmadıkça kimse Baba’ya gelemmez.” (Yuhanna 14:6).

Bunu yaptıktan sonra gözlerini kapatarak derinden teşekkür duası sun, Mesih’in günahını arıtığına şükran yükselt. Unutma, kurtuluş yeni yaşam kayrasıdır. Armağana karşılık verilemez; sadece şükran duygusuyla kabul edilir. Dinsel icaplarla göksel Baba’nın karşısında geçerlilik bulamazsın.

Duanın içeriği: Kendi Sözlerinle Kurtarıcıya Seslenmek

“Ya Tanrı, seni gerçek kişiliğinde bilmedim, sana sevgimi bildiremedim. Sen beni hem bildin, hem de sevdin. Çok çok teşekkür ederim.

“Ben günahlıyım; kurtuluşumu kendi çabalarımla elde edemem. Şimdi imanla sana dönüyorum, ya Rab İsa! Affını diliyorum. Günahlılığımı ikrar ediyorum, günahımdan uzaklaşıyorum. Sana şükranımı yükseltirim, ya Rab İsa. Sen yerime öldün, bana arınma ve yaşam sağlama yeterliliğini kutsal kanınla sağladın. Sana imanla yaşamımı değerli kanının savunmasına bırakıyorum.

“Ya Rab İsa, yüreğime gir, yaşamımı yönetimin altına al! Hamdolsun sana, Rab İsa, Kutsal Ruhun’un aracılığıyla

yeniden doğdum. Senin ölümler arasından dirilişinin yeterliliğiyle Tanrı'nın çocuğu oldum. Sonsuzlar boyu yaşam gönencindeyim. Hamtlar olsun.”

*“O'na iman eden hiçbir zaman utandırılmayacaktır”
(I Petros 2:6b).*

Şimdi git, bir yakınına kararını bildir. İsa senin varlığında yaşamaktadır. Bunu anımsa. O'nun için yaşamaya, O'nun hakkında konuşmaya gereken gücü O sağlayacaktır. İncil'de belirtilen yüreklendirme bunu sana anımsatır:

“...Eğer İSA RAB'dir diye ağızla açıkça söyler, yüreğinle de Tanrı'nın O'nu ölümler arasından dirilttiğine iman edersen kurtulacaksın. Çünkü doğrulukla donatılmak için yürekle iman edilir, kurtuluş için de ağızla açıklama yapılır” (Romalılar 10:9-10).

Bir Sevinç Mektubu

“Sevgili arkadaşlar, yaşamım boyunca okuduklarım arasında en heyecanlandırıcı akıcı kitabı okumuş oldum diyebilirim. *Tanrı'ya Arayışın* kitabını okuduktan sonra ben eski insan değilim artık. Rab İsa'nın yaşamını benim yararına sunması, kendisini kabul etmeme hem de kendi yaşamımı O'na sunmaya canımı etkiledi. Bu sevincin her bir arkadaşına gelmesini arzu ediyorum. Lütfen, armağanınız iki kitabı adresime postalayın. Bunları okumaları için arkadaşlarıma ödünç vermek istiyorum.

“Size teşekkür borçluyum. Mesih'in sağladığı kurtarışı bana tanıttınız; Tanrı armağanını yaşamıma kabul etmemi etkilediniz. Böyle bir müjdenin varlığından bilgisizdim.”

DUR VE DÜŞÜN

1. Sana eliaçıklıkla uzatılan bir armağana teşekkürünü ne biçimde dile getirirsin? “Lütfen onu bana ver” mi dersin? Yoksa “Teşekkür ederim” deyip onu değerlendirir misin?
2. Tanrı çocuğu olduğunu içinde kanıtlayan güvence nedir? Duyguların mı, yoksa imanın mı? *“Çünkü iman ederek kayrayla kurtulmuş bulunuyorsunuz. Bu kendi başarınız değildir. Tanrı'nın armağanıdır” (Efesoslular 2:8).*
3. Mesih'e imanını kapsayan etkenler nedir? Azıcık tövbe mi? Azıcık şükür mü? Tümünden O'na bağlılık mı?
4. Seni kurtardığı için şimdi Tanrı'ya hamdetmek istemez misin? Salt canını kurtardığından değil, aynı zamanda O'nun nasıl biri olduğu için.

Bana dokunabilecek hiçbir görgü, duygu, sınav yoktur ki, ilkin Tanrı'nın ve Mesih'in dikkatinden geçmemiş olsun! Bu durumlar O'nun gözü önünden geçerek bana gelmişse, sorunun gerisinde bir anlam ve amaç bulunuyor. Bunu o anda anlamayabilirim. Ama paniğe kapılmayı önlersem, gözlerimi O'na çevirip karşımdaki durumun Tanrı tahtından geçerek bana vardığını, bir amaç taşıdığını, canıma anlayamadığım bir kutluluk getireceğini kestirirsem işin rengi değişir. Bu durumda herhangi bir üzü beni sarsamaz, hiçbir görgü beni endişelendiremez, hiçbir sarsıntı beni yıkamaz. Bu düşündürücü gelişimde Mesihim'in kişiliğiyle sevinç bulurum. İşte imanun yengisi!

Beş Kara Parçasında Vaazlar Vermiş, Tanınmış bir Mesih Vaizi

BÖLÜM 10

BUNUN ARDINDAN NE GELİYOR?

Kurtuluş Tanrı'nın insana kayrasal armağanıdır. Yeryüzünde bir tek kişi onu çabayla, karşılıkla, sevapla, din yoluyla kazanamaz. Tanrı insanı kurtarma eylemini İsa Mesih'in omuzlarına koydu. O da günahlıyı yenileme armağanını kefaretil eden kanıyla ödedi.

Önceki bölümde salık verdiğim dilek benzerliğinde bir yakarıyla Tanrı'la yaklaştınsa, Mesih'e katıksız imanını seni gerçek bir Tanrı evladı kıldı.

“Kendisini kabul edenlerin tümüne —O'nun adına iman edenlere— Tanrı'nın çocukları olma yetkisi verdi” (Yuhanna 1:12).

Bundan sonra aklında bir soru doğacak: “Bunun ardından ne geliyor?” İsa Yerusallim'e gidip orada elemeler çekmeye, ölüp gömülmeye, ardındansa dirilmeye ve göklere

yükselmeye hazırlanmaktayken, öğrencilerine buyruk verdi: “*Bende kalın, ben de sizde*” (Yuhanna 15:4). Bu kısa ve öz lü yüreklendirmeyle Rab İsa kendisine bağlanan canın nasıl bir yaşam yaşaması gerektiğini açıkladı. Tanrı’nın inanlısıyla ilgili tasarısı ve öngörüşü bu kişinin onu kurtarana bağımlılıkta yaşaması, O’nun gücüyle korunarak cennete varıncaya dek yeryüzünde apayrı bir yöntem izlemesidir. Ölümler arasından dirilen İsa gerçek inanlısının varlığında egemen olur. Bu kişinin hısım akrabası, çevresi dostları vardır; bunlar belki de daha önce hiç bilmedikleri yeni yaşamın sergilenişine tanık olacaklar ve soruşturacaklar. Onlara gösterilen tanıklık, dirilen Mesih’in varlıkta beğeni egemenliğini dille-tutumla sergilemektir.

Mesleğinin demircilik olduğunu varsayalım. Elinde büyük bir maşa bulunuyor. Bunu ateşte sağa sola çevirirken ne olur? Maşa kızgın ateşin benzeri olmuş! Yanan kömürlerle yanan maşanın rengi özdeşleşmiş. Sanki herşey ateş! Yeniden doğuşunda, dirilen Mesih sende konut kuran Kutsal Ruh’un gücüyle senin içinde yaşamaya gelmiş: “*Bu giz Mesih’in içimizde olmasdır*” (Koloseliler 1:27). Gayrı bu tanrısal uygulama senin varlığında açık açık tanıklık etmektedir. Herkes bunu görüyor. Yeniden doğuşunda Kutsal Ruh seni Mesih’in bedeninin bir parçası kıldı. Seni O’nun bedenine vaftiz etti:

“...yaşamımız Mesih’le bir arada Tanrı bağılılığında saklanmaktadır” (Koloseliler 3:3). Yeniden bir örnek kullanım: Leğen suyla dolu; içindeyse bir tas var. Kuşkusuz tasta da su var. Bu neye benzer? Tas yine taktır; ama suyla da doludur. Yeniden doğmuş Mesih bağılısının varlığında Mesih yaşamaktadır. Su yoksa tasın kullanımı da yoktur. Mesih inanlının içindeyse, o inanlı Tanrı’nın kullanımında etkin bir kaptır.

Konuyu daha da geliştirerek bu çift yönlü gerçeğin canı özgürlüğe kavuşturan kaynaştırma etkisini enikonu inceleyelim: *Ben Mesih’teyim, Mesih de bendedir.*

Ben Mesih'teyim

“Çünkü tek Ruh’la hepimiz bir tek bedene vaftiz edildik” (I Korintoslular 12:13).

“Yoksa Mesih İsa ile birleşme yolunda vaftiz edilen bizlerin O’nun ölümünde birleşme yolunda vaftiz edildiğimizi bilmiyor musunuz? Çünkü vaftiz yoluyla O’nunla birlikte ölüme gömüldük. Öyle ki, Baba’nın görkemli gücüyle Mesih nasıl ölümler arasından dirildiyse, biz de vaktimizi yepyeni bir yaşamda geçirebilelim” (Romalılar 6:3,4).

“Çünkü siz öldünüz ve yaşamınız Mesih’le bir arada Tanrı bağlılığında saklanmaktadır” (Koloseliler 3:3).

Birkaç yıl önce lösemiye (kan kanseri) tutulmuş küçük bir çocuğu tanırdım. O sırada yedi yaşındaydı. Üç ayda bir hastaneye gider, omurgadan bir iğne yapılırdı ona. Bu ziyaretlerinden birinde doktor bir soru doğrulttu çocuğa: “İğne belkemiğine değince başka çocukların ağladığı gibi neden ağlamıyorsun? Seni acıtmıyor mu?” Çocuk yanıtladı: “Evet, çok ağrıyor. Ama sayın doktor, sen benim durumumu anlayamazsın belki. İğne belkemiğine varmadan önce İsa’nın ellerinden geçiyor.” Bu somut bilgiyle yaşamak eşi bulunmayan güvenlik duygusudur. Mesih bağlılığında olana, yaşama dokunan her görgüyü O’nun kendi istemi uyarınca yönlendirmeye gücü yeter olduğunu bilmek hiçbir durumdan etkilenemeyen güvenlidir. Somut, işlerlikli iman işte budur!

Kurtarıcı İsa’ya iman ederek O’nu yaşamına kabul ettin. Bu imana koşut olan başka bir uzantı, O’nun her tür çalkantını karşılamaya yeterli olduğunu bilerek buna iman etmektir. Başlangıçtaki iman, sürekli iman tutumunu etkileyen kapıyı açtı. “*Rab İsa Mesih’i varlığınıza nasıl aldınızsa, O’na bağlılıkta yaşayın*” (Koloseliler 2:6).

Yeniden doğman nedeniyle Tanrı İsa’nın yaşamını

taklit ederek yaşamamı beklemiyor. Milyonlarca Mesih bağılsını düş kırıklığına götüren bir uğraştır bu. Tersine, Tanrı Mesih bağılılığındaki yaşama benzersiz sağılayışı tanıtıyor. Günahtan arıtılan, günaha karşı ölüdür. Mesih bağılılığında olmanın getirdiğı sonuç, ruhsal yasanın (şeriat dilekleri) öne sürdüğü şunu yapabilirsin bunu yapamazsın buyruklarından ve yargılamalarından ayrıcalığa kavuşmaktır. Bu gerçeğin bize getirdiğı kanıtlama hiçbir kişisel uğraşın şeriat dileklerini karşılayamamasıdır. Bu, unutulmaması gereken bir ilkedir; kendi başarılarımızla kendimize güvenmekle şeriatın bir tek harfini bile tatmin edemeyiz. Evet, ne kendimize ne de dinselliğimize bel bağlarız. Nedeni, şu konuda başarı kazandım derken, başka bir köşeden bir sakatlık sırtır. Tanrı'ya şükür! Rab İsa Mesih'in her bunalımımızı, her sarsıntımızı kendi yeterliliğiyle karşılayabilen savunma donatımını kuşandık; bunun güvenliğinde yaşıyoruz.

İnsan yaşamındaki görgüleri, çalkantıları kendi yetenekleriyle göğüslemeye kalkıştığında yeni baştan güçlük belirir. Daha yeni iman etmiş kadın ya da erkek, o eşsiz, üstün yaşamı kendiliğinden sürdürmeye çabalayınca bunun başarılamazlığını kavrar. Mesih'e iman edişinden önceki çalkantılar yeni baştan sırtmaya başlar. Bu tehlikeye karşı inanlısını uyaran Rab İsa Mesih açıkça şöyle der: "*Çünkü bensiz hiçbir şey yapamazsınız*" (Yuhanna 15:5).

Yeni Antlaşma'da onlara mektup gönderilen topluluklardan biri Galatya'daydı. Bu inanlılar Mesih bildirisini ters biçimde yorumlayarak, imanın yanısıra şeriat yasalarıyla Tanrı'ya geçerli olmaya kalktılar. Haberci Pavlos öfkeye kaçan bir mektupla bu uğraşın cinnetlik olduğunu vurgular. Onları bu saplantılarından koparmak için yazar Pavlos cevabı beklenmeyen, etkili olmayı öngören ince bir soruyla yaklaşır onlara:

"Sizden sadece şunu öğrenmek isterim: Ruhsal yasada buyrulan işlerle mi, yoksa işitip iman etmekle mi Ruh'u aldınız? Aklınız bu denli kıt mı? Ruh bağılılığında başlayıp şimdi bedende mi sonuca bağlanmak çabasındasınız?" (Galatyalılar 3:2-3).

Bu inanlılar yeni yaşamlarını Mesih'e imanla başladılar. Her inanlının yapması gerektiği gibi. İman yaşamını nasıl sürdürecekler? İlk attıkları iman adımıyla. Öyle ki, *“bir tek kişi –İsa Mesih– aracılığıyla yaşamda egemenlik sürsünler”* (Romalılar 5:17).

Galatya'daki inanlılar arasında bunun tersi oldu. İmanla sağlanan tanrısal ilişkinin yerini şeriata bağlılığın kısırlığı çaldı: Kişisel çabalar yöntemi! Tanrı'ya şükür, gerçek inanlının güncel yaşamında bunun tam tersi gerçekleşebilir. Güngünden Rab İsa Mesih'ten kaynaklanan yaşam yöntemi. Bu kavram Galatyalılar'ın sürüklendiği uşaklık yerine özgürlük gönencidir.

Mesih Bende Yaşıyor

“Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık yaşayan ben değilim. Bende yaşayan Mesih'tir” (Galatyalılar 2:20).

“Ama Mesih sizde yaşıyorsa, günahlı olan bedeniniz ölü, doğrulukla donatıldığınızdan ruh da diridir. Mesih İsa'yı ölümler arasından diriltenin Ruhu sizlerde konut kurduysa –içinizde konut kuran Ruhu aracılığıyla– sizin ölümlü bedenlerinize de yaşam sağlayacaktır” (Romalılar 8:10-11).

“Tanrı uluslar doğrultusundaki bu gize ilişkin yüceliğin zenginliğini kutsal yaşamlılara tanıtmak istedi. Bu giz Mesih'in içinizde olmasıdır; gelecek olan yücelikle ilgili umuttur” (Koloseliler 1:27).

“İman yoluyla Mesih yüreklerinizde konut kursun...” (Efesoslular 3:17).

Mesih senin kişiliğinde yaşamak yoluyla varlığını yöneltmeyi eline aldığına şu içerikli duayla teşekkürünü sunabilirsin: “Sana hamdederim ya Rab İsa. Sen her şeysin; benim önemim sensiz hiçtir. Gel yaşamıma; kişiliğini

yaşamımda açıkla, aracılığım la başkalarına sergile!” Mesih bağıllığının parlak özelliği budur. Senin başarı kovalayışını Tanrı Mesih’e aktarmış bulunuyor. Başarın O’nun başarısına bağıldır. Rab İsa Mesih hem senin sallantılarını karşılar, hem de yaşamındaki başarı isteğini kendisi sonuçlar. Yaşamın belirli aşamalara varmış olabilir; başarın övülebilir, dinselliğın koltuklarını kabartabilir, vb. Seni tebrik edenler çok olabilir; ama Mesih’e bağıllık olmadan yaşayamazsın. Kendini ya da çevreni değil, Tanrı’yı hoşnut etmeye yükümlüsün. Mesih’in sende kendi yaşamını yaşaması olmaksızın bunu gerçekleştiremezsin.

Mesih şu anda yücelerde, kendi görkemindedir ve senin varlığında yaşamaktadır. Bu nedenle, senin yapamayacağıın her işi sende O bütünler. Kutsal Mesih şu murdar ve düşük dünyada senin kutsallığın, paklığın olabilir. Şu yenik dünyada O senin yengin ve üstünlüğün olabilir. Şu ölümlü dünyada, diriliş ve yaşam olan Mesih Tanrı bağıllığında senin yaşamındır.

Alçakgönüllülikle kendini Rab İsa’ya atarsan, yitirileni aramaya ve kurtarmaya gelen İsa (*Luka 19:10*), yitirilmiş canları aramak için seni de bu doğrultuda kullanır. Rab İsa yavanlaşmış varlığa kıvanç sağlar, başkalarını kurtarmaya gereç kılarak yaşamına heyecan katar. Unutma ki, İsa göklere yükselmiş olmakla birlikte kendisini senden ayırmadı. Yeryüzünden yücelere giderken öğrencilere şöyle dedi:

“Kısa bir süre sonra dünya artık beni görmeyecek. Ama siz beni göreceksiniz. Ben yaşıyorum; bu nedenle siz de yaşayacaksınız. O gün bileceksiniz ki, ben Babam’dayım ve siz bendesiniz, ben de sizdeyim” (*Yuhanna 14:19-20*).

Yeniden sorabilirsin: “Tanrı’nın Mesih’te sağladığı bütün olanaklar benim güncel yaşamımda nasıl uygulamaya getirilebilir?” Bu soruyu birçok kişi sormuştur. Soru akılsal imanla uygulamalı iman arasındaki o geniş yarığa değinir. Sorunun içeriği aynı zamanda işlerlik taşır; kişinin imana taşıdığı

derin isteği dile getirir. Buna verilebilen yanıt, Mesih'in muzaffer yaşamı inanlı aracılığıyla etkinliğini gösterince bu bir teşekkür gösterisine dönüşür. Sağlıklı iman, hoşnutluğunu şükran duygusuyla açıklar. Örneğin, Mesih'in seni kurtardığını tanıtmanın en belirgin biçimi O'na açık teşekkürle yaklaşımdır. Bunun yanı sıra, daima kendisine taze iman ögesiyle yaklaşım gelecek herhangi bir sıkıntıda ya da güçlükte yanında bulunacağı için önceden O'na borçluluğunu açıkla. *"İman dışında Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır"* (İbraniler 11:6). Kurtarıcı'na beğeni veren yaşamı sürdürmeyi özlemekleyen iman yükümlülüğüne her an dikkatini doğrult, her durumda yaşamına yeterli olacağı için O'na teşekkür yükselt.

Yeni Antlaşma'da okuduğumuz mektuplardan bazıları buğzla, baskıyla, saldırıyla karşılaşmakta olan inanlılara doğrultuluyor. Yazar Petros onları önemli bir noktada yüreklendiriyor: *"Mesih'i Rab olarak yüreklerinizde yüceltin"* (1 Petros 3:15). Kin ve saldırı altında inleyen inanlının bunları nasıl karşılaması gerektiğini belirten bir gösterge.. Buna benzer durumlarda Mesih'in senin yaşamında Rab olduğunu tanıyarak görgüleri göğüsleyebilmen Tanrı'nın bildirdiği yöntem ve gizemdir.

Eski Antlaşma'da Tanrı'nın adlarından biri *Adonay*'dir. *Adonay*, adı da Rab yerine kullanılır. Ama daha önemlisi, *Efendi* diye çevrilir: Rab Tanrı Efendim'dir. Yazar Petros bunu vurgulamak istiyor. Mesih'i yüreklerinizde *Efendi* tanıyın!

Rab İsa senin yaşamında *Efendi* oldukça, sürekli kapsamda O'nun paydaşlığıyla yaşarsın. Bu, senin varlığında bilinmedik bir özgürlük dokusunu tümler. Böylece güncel sorunlar ya da fırsatlarda daima O'na yaslanmanın güvenliğini duyarsın. Bir ozan bunu şöyle anlatır:

Beni köle kıl, ya Rab,
O zaman olurum özgür.
Kılıcı seriyim ayaklarına,
O zaman olurum muzaffer.

Özgürlüğün genellikle yorumlanan, ama kökte aldatıcı sonuca dayanan bir niteliği vardır: Dilediğimi, beğendiğimi yaparım! Gücümle koparabildiğim dalı koparırım! Bu yoruma

ters düşen öğüde İncil'in sayfalarında rastlanır. Yazar Pavlos şöyle der: “*Beni güçlendiren Mesih aracılığıyla her duruma göğüs gerebilecek güce sahibim*” (Filippililer 4:13).

1859'da Kuzey İrlanda'da ruhsal bir intibah (ruhsal uyanış) görüldü; binlerce günahlı insan tövbe etti, yaşamını İsa Mesih'e verdi. İman edenler Mesih'e kişisel bağlılıklarını, yüreksel tutsaklıklarını belirten bir bildiri yayınladılar. Böylesi ciddilikle baktılar kavuştukları o gönence. Pek çok kişi bu bildiriye adını koydu. Dirilen Mesih'in günahlı yaşamları kökten değiştirdiğini kanıtlayan bir belgeydi bu. Her yanda sanki iklim değişti, imbatlar esmeye başladı.

Bunu bir betim olarak kullanırsak, o unutulmuş belgeden daha güçlü ve kalıcı bir bildiriye adını yazarak Tanrı'nın göksel çağrısını gönülden kabul ettiğini belirtebilirsiniz.

“Koyunların Yüce Çobanı'nı, Rabbimiz İsa Mesih'i, sonsuz antlaşma kanıyla ölümler arasından geri getiren esenlik kaynağı Tanrı, istemini uygulamanız için sizi her çeşit iyilikle donatsın. Hoşnutluk verici saydığı tutumu İsa Mesih aracılığıyla sizde oluştursun. Yücelik çağlar çağı O'nundur. Amin” (İbraniler 13:20-21).

Bir Okuyucu Mektubu

Sayın arkadaşlar,

“Bana Kutsal Kitap'ı ve onunla birlikte *Tanrı'yı Arayışın* adlı kitabı postaladınız. Size çok teşekkür ederim. Kitabı okudum, konu edilen her bir ayeti Kutsal Kitap'tan arayarak buldum.

“Neye ve nasıl inanmam gerektiğini hep soruşturuyordum. *Tanrı'yı Arayışın* kitabı bu sorularım yanıtını bulmama yardımcı oldu. Artık İsa Mesih'e iman ettim. Kitap'taki yöntemle izlenmeye kararlıyım. Kararım yaşam gidişimi kapsayan karardır.”

Bir radyo programı dinleyicisi

Senin de iman kararını vermene yardımcı yöntem

İman Kararım

Tanrı'yı Babam ve Tanrım olarak kabul ediyorum
Yalancı tanrılardan nasıl Tanrı'ya döndüğünüzü, diri ve gerçek Tanrı'ya hizmet etmeyi amaçladığınızı
(I Selanikliler 1:9).

İsa Mesih'i Rabbim ve Kurtarıcım olarak kabul ediyorum
Tanrı O'nu (İsa'yı) kendi sağına Başkan ve Kurtarıcı olarak yükseltti; ... günahlardan dönüşü ve günahların bağışlanmasını sağlasın diye
(Resullerin İşleri 5:31).

Kutsal Ruh'u kabul ediyorum; beni Tanrı sevgisiyle doldurmasını istiyorum
Çünkü Tanrı'nın sevgisi bizlere verilen Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimizde dolup taşmaktadır
(Romalılar 5:5).

Kutsal Söz'ü yaşam ilkem olarak kabul ediyorum
Tüm Kutsal Yazı Tanrı esinlemesidir. Gerçeği öğretmeye, yüreği eleştirmeye, yaşamı düzeltmeye ve doğruluk yolunda eğitmeye yarar. Öyle ki, Tanrı insanı yetkin olsun, her iyi iş için donatılsın (II Timoteos 3:16,17).

Tanrı halkımı kendi halkım olarak kabul ediyorum
Senin halkın benim halkım, senin Tanrının benim Tanrım olacak (Rut 1:16).

Kendimi tümünden Rabbe teslim ediyorum
İçimizden hiç kimse kendisi için yaşamaz, kendisi için ölmez. Çünkü yaşıyorsak Rab için yaşıyoruz. Ölüyorsak Rab

*için ölüyoruz. Öyleyse yaşasak da, ölsek de Rabbiniz
(Romalılar 14:7,8).*

Bu kararı ne yaptığımı bilerek veriyorum
*Kime kulluk edeceğinize bugün karar verin. Ben ve ev
halkım RAB'be kulluk edeceğiz (Yeşu 24:15).*

Ciddilikle

*Övünç duyduğumuz, vicdanımızın da tanıklık ederek
onayladığı şudur: Dünyada, özellikle de sizlerin önünde
kutsallıkla ve tanrısal içtenlikle davrandık; bedensel bilgelikle
değil, Tanrı kayrasıyla (II Korintoslular 1:12).*

Özgürlükle

*Seherin bağrından doğan çiy gibi kutsal giysiler içinde
sana gelecek gençlerin (Mezmun 110:3).*

Sonsuzu kapsayan karar niteliğinde

*Mesih'in sevgisinden bizleri kim ayırabilir? Acı mı,
üzüntü mü, baskı mı, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı?
(Romalılar 8:35).*

Adını yazarak verdiği kararın bundan böyle geçerli
olduğunu anımsaman senin için çok yararlıdır.

Adım:

Tarih:

İmza: